

Где ти је брат?
Пост. 4,9

Момир Лазић
Проф. др Милан Мићуновић
Славко Радовановић
Горица Тркуља
ТАЈНА БЕЗАКОЊА

Ниш
2012.

©
Copyright by
ГРУПА АУТОРА

Фотографије су коришћене са интернет сајтова.
Фотографије на стр. 137. коришћене су из књиге Г.М./М.А.
Родословље Стеваново, Лио, Г. Милановац, стр. 20.
Н. Матић: *портрет Милоја Стевановића*, оловка, стр. 190
Аутори захваљују добрим људима из Епархије жичке и Патријаршије (чија имена из разумљивих разлога не обелодањујемо) што су нам доставили потребна документа, као и Милоју Стевановићу који нам је ставио на располагање личну архиву и фото албуме.

Момир Лазић
Проф. др Милан Мићуновић
Славко Радовановић
Горица Тркуља

ТАЈНА БЕЗАКОЊА

*Јер тајна безакоња већ
дејствује, само да се уклони
онај који сад задржава.
(2. Сол. 2.7.)*

РЕВНИТЕЉ
Ниш
2012.

Уредник
Др Десанка Крстић

Рецензент
Косара Гавриловић

Поруџбине
E-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ
Књига V

Где ти је брат?
Пост. 4,9

До сада изашло:

1. *Истина о случају владике Артемија*, Крагујевац, 2010, мр Зоран Чворовић
мр Соња Спасојевић
2. *Чувар вере је народ* (Истина о случају владике Артемија II), Београд, 2010.
Приредио Проф. др Љубомир Протић
3. *Сине мој, не пристај*, Чачак, 2011.
(Прво и Друго допуњено издање).
Грешни Милоје – Драго Жарковић
4. *Истина о случају мр Зорана Чворовића*, Београд, 2011. Коста Чавошки
Владимир Димитријевић
5. *Тајна безакоња*, Чачак, 2012,
Група аутора

Ову књигу посвећујемо његовом преосвештенству владици рашко-призренском и косовско-метохијском у егзилу Господину Артемију, кога нам подари Господ, у наше зле дане када је на малу Србију устала белосветска *ала и врана*, у намери да сатре род наш православни.

Угледајући се на чувара вере светоотачке, пастира доброг, Марка Ефеског наших дана - владику Артемија, одлучни смо у намери да упртимо и носимо страдални крст Христов, да би сачували веру отаца наших.

Аутори

+ Архиепископ

ПОДСЕЋАЊЕ НА СВЕТОГ МАРКА ЕФЕСКОГ

„Већина зна о њему само тек толико да он једини није потписао Унију на заједничком источно-западном Сабору у Ферари и Фиренци 1438–1439. године, да је тиме Бог преко њега спасио чистоту апостолске православне вере наше – што је, уосталом, сушта истина – и да је благодарећи њему Православна Црква избегла ропство под неправославним Латинима.“

(Јеромонах Иринеј Буловић)¹

Св. Марко Ефески

Исти аутор додаје да лик светог Марка није у довољној мери осветљен, јер га је Запад „заклонио сенком дубоког мрака своје мржње“, док је на Истоку остао „обавијен побожном нејасношћом“.²

Иначе, Сабор у Италији (не у Равени, већ у Ферари и

¹ Јеромонах Иринеј Буловић, „Теологија дијалога о Светом Марку Ефеском“ (посебан отисак из „Теолошких погледа“ – год. VIII, бр. 1), Београд, 1975, стр. 1.

² Исто, стр. 2.

Фиренци), „је трајао две године и окончан је потписивањем Акта о унији. Православни су били приморани да прихвате неприхватљиве, неправославне, латинске догмате и папину врховну власт. По завршетку рада сабора, неки бискупи су са радошћу обавестили папу Евгенија IV о томе да су представници источних цркава потписали Унију. Но, кад је видео да на Акту Уније недостаје потпис „Ефесца“, папа је у очајању узвикнуо: „Дакле, ништа нисмо постигли“. Унију су потписали сви осим једнога: и управо тај један – свети Марко Ефески Исповедник – постао је за Цркву на Истоку сведок њене Вере и њеног Предања. Ускоро се показало да напори светог Марка нису били узалудни: верни народ је одбио да прихвати Унију и она је нешто касније одбачена...“³

Овако је на папине претње да ће бити осуђен говорио свети Марко Ефески:⁴

„Нисам ја без разлога чврст у своме мишљењу, нити нађох да не ваљају неке од мојих речи, које с Божјом помоћу изговорих у Ферари и сада овде у Фиренци. То такође није нашао ни-

³ Свети Марко Ефески Исповедник, Предањске студије, Београд, 2007, Библиотека *Котва*, књига II, стр. 9.

⁴ Исто стр. 37.

ко од вас, нити ико други. Ја ни по чему нисам сличан ранијим јеретичима, него баш сасвим супротно. Јер сваки од тих јеретика увек је уводио нешто ново и страно и туђе Цркви Христовој, и то су Оци у своје време изобличили као лажно, а затим одбацили и проклели. И уопште Црква Божја свуда и свагда одсеца и одбацује новачења и пребива у древним предањима и стварима, то јест у апостолским и светоотачким догматима, што се и ја по моћима својим старам да чиним, благодаћу Христа мога, макар ме снашло и хиљаде смрти... А што велиш да ћеш да ме осудиш, знај да су Сабори Цркве осуђивали као бунтовнике само оне који су нарушавали неки догмат и проповедали своју јерес. Зато је Црква најпре осуђивала ту њихову јерес, па онда и вођу те јереси и њене поборнике. Но, ја уопште нисам проповедао своје учење, него сам се држао оног учења које је Црква у неповређеном облику примила од Спаситеља нашег и у њему неодступно пребивала до данашњег дана, а које је учење и римска црква држала до времена отцепљења.“

У једном писму св. Марко Ефески каже:⁵

„Кад не би било гоњења, ни Мученици не би просијали, ни Исповедници не би добили ве-

⁵ Свети Марко Ефески Исповедник, Предањске студије, Београд, 2007, Библиотека *Котва*, књига II, стр. 39.

нце и победе од Христа, и не би својим подвизима учврстили и обрадовали Цркву Православну.“

Свети Марко нам оставља бројне поуке које треба да нас руководе у духовном животу, међу којима и ове:

„До сада ми смо имали Веру која ни у чему није имала недостатака, па нам није потребан Сабор или Акт Уније да би смо се научили било чему новијем – ми, који представљамо синове и ученике Васељенских Сабора, и Отаца који су прослављени на њима и после њих. Са том вером ми се надамо да ћемо изаћи пред Бога и добити опроштај прегрешења; а без ње ја не знам каква ће нас праведност ослободити вечних мука. Онај ко настоји да ми одбацимо ову веру и да уведемо другу, новију, ако је и анђео с неба – анатема да буде, и нека ишчезне сваки помен на њега, пред Богом и пред људима. Нека нико не господари у нашој вери – ни цар, ни архијереј, ни лажни Сабор, нити ико други, него само једини Бог, Који нам је ту веру предао и Сам и преко Својих Ученика.“⁶

„Сви Оци и Учитељи Цркве сви Сабори и све књиге Божанског Писма поучавају нас да треба избегавати оне који мисле неправославно и клонити се заједнице са њима. Зар ћу ја, дакле,

⁶ Исто стр. 43.

све њих презрети и поћи за онима који под изговором лажног мира позивају на закључење Уније са иновѣрницима и кривотворитељима Свештеног и Божанског Символа вере?“⁷

⁷ Исто стр. 2.

УМЕСТО ПРЕДГОВОРА

„Ваша унитаристијанска секта није ни заснована на тежњи за чистом истином него на тежњи за измирењем свих вера у свету. Па како је тешко уједначити планину с долином, то се Ви љутите на планину. Јер Вама се чини - сасвим погрешно - да је спасоносније планину спустити него низину узвисити. При свем том Ви тврдите, да Ваша секта верује у Исуса Христа.

Ако Ви верујете у Исуса Христа, како онда можете тежити да измирујете и изједначујете истину са неистином? Је ли Вам тај пут Христос указао? Је ли Он мирио Своју науку са римским идолопоклонством, црначким фетишизмом, индијским нихилизмом и мртвим јудејским фарисејством? Очигледно не. И апостол Христов одлучно устаје против Вас говорећи: Какву заједницу има видјело с тамом? Како ли се слаже Христос с Велијаром (ђаволом)? Знајте, да свет не распиње на крст онога ко мири истину с неистином, и светлост са тамом, и добро са злом. А Христа је свет распео на крст, јер није уједначавао, није мешао, није са истином политизовао. Јасно је, дакле, да Ви не верујете у Исуса Христа.

Покушајте само, да у ма којој области обичне науке мирите и уједначујете открите

истине са полуистинама или неистинама, и видећете на какав ћете отпор наићи. Рецимо, да електричну светлост уједначујете са светлошћу лојане свеће; или округлину земаљске планете са плоснатошћу. Или узмите обичан догађај из искуства. Рецимо, два се човека препиру: један човек здравих очију каже, да је видео три орла под облацима, а други слабијих очију рекне, да он није видео ниједног орла. Ако сте разумни, Ви ћете испитати вид свакога од њих, па ћете поверовати видовитијем. Али пошто Вашој секти није до истине него до измирења и уједначења, то ћете Ви рећи оној двојици: пошто ја уопште нећу да дижем свој вид у висину и испитујем, то је најбоље да се вас двојица измирите, да узајамно попустите, и да сложено кажете, да сте обојица видели само једног орла под облацима!

То је Ваш пут, Ваша наука, Ваша политика. Свет није пошао за Вашом сектом, као што су њени оснивачи мислили... Зашто? Зато што иако је људима много стало до мира још им је више стало до истине.

А истина о Богу јединоме у три лица дошла је свету по откривењу од Највидовитијег, од Сина Божијег Исуса Христа. Три лица, без наличја. Три лица, једна личност. Ова фина и узвишена Стварност не да се никад измирити и уједначити са грубим и ниским призрацима.

Дух истине нека Вас осветли“.
(Из писма светог владике Николаја г. Скоту)⁸

„Екуменизам је заједнички име за псевдохришћанства и за псевдоцркве Западне Европе. У њему су срцем својим сви европски хуманизми са папизмом на челу. А сва та псевдохришћанства, све те псевдоцркве нису друго већ јерес до јереси. Њима је заједничко еванђелско име: свејерес.“

»Ава Јустин Поповић назива ССЦ (Светски Савет Цркава) „јеретичким, хуманистичким и човекопоклоничким сабором који се састоји од 263 јереси, а свака од њих је духовна смрт.“ За њега је ова организација „ништа друго до оживљење безбожног човекопоклоништва-идолатрије.“«

(Одломци из књиге јеромонаха Саве Јањића
„Екуменизам и време апостасије“)⁹

На мајском заседању Светог архијерејског Сабора Српске Православне Цркве (СПЦ) 2010. г. ава Јустин Поповић је уписан у ред светих.

На истом том Сабору његовом верном че-

⁸ Владика Николај, *Изабрана дела*, књига VIII, Глас Цркве, 1996, стр. 66-67.

⁹ Сава Јањић: *Екуменизам и време апостасије*, Призрен, 1995, „Нови дани“, Београд, стр. 6. и 16.

ду и следбенику, владици рашко-призренском и косовско-метохијском Г. Артемију (Радосављевићу) је, трудом „јунака“ о којима ћемо говорити на странама овог записа, отета невеста (одузета епархија) чиме започиње процес издаје и расрбљивања Косова и Метохије. Истовремено започиње и незапамћен прогон духовне деце владике Артемија. Овај злочин је поверен тзв. Администраторима¹⁰ Г. Атанасију Јевтићу и Г. Амфилохију Радовићу, после чега је остварен давно смишљени план, о постављању на трон епископа рашко-призренског духовног прељубочинца и оцезубице Г. Теодосија Шибалића, који ће помоћи да се расрбљивање Косова доведе до краја.

Да ли је ово чудесна коинциденција, која се догодила на Сабору, нека грешка, ил' намера тешка - питање је сад?

Иза овог догађаја осуђен је на најстрожију казну – екскомунициран из СПЦ – један од нас -

¹⁰ Администратора је могуће поставити, према чл. 112. Устава СПЦ, само ако је епархија упражњена, а Сабор може епископа „са управе уклонити само по канонској осуди, или га разрешити по доказаној немоћи“ - према изричитој одредби чл. 111. Устава СПЦ. Не треба много памети да се закључи да су администратори у Епархији рашко-призренској и косовско-метохијској постављани противуставно, дакле, самовољно, разбојнички.

Милоје Стевановић.

Да ли је то пресуда поменутом Милоју, или његовим судијама, или Јеванђељу, односно закону Божјем – питање је које исто тако тражи одговор.

Наредне странице ове књиге трагаће за тим одговором.

УВОД

По промислу Божјем, Сунце обасјава зле и добре. Господ даје кишу праведнима и неправеднима. Зато Господ и каза причу да је Царство небеско као њива у којој расту заједно пшеница и кукољ. И још Господ каза да се не чупа кукољ :

²⁹А он рече: „Не, да не би чупајући кукољ почупали заједно са њиме и пшеницу. ³⁰Оставите нека расте обоје заједно до жетве; а у време жетве рећи ћу жетеоцима: - Саберите најпре кукољ и свежеите га у сноплe да се сажеже, а пшеницу одвезите у житницу моју.“

(Мт. 13.29-30.)

У наше дане на њиви Господњој узраслише три митроносца: Г. Иринеј Каранушић–Буловић, Г. Амфилохије Радовић и Г. Хризостом Столић.¹¹

Са њима у истој тој њиви Господњој, узрасе и раб Божји Милоје Стевановић.

¹¹ Заједничка карактеристика ова три јунака наше приче је то што им је повремено нека сила дошаптавала зле помисли на основу којих су, потом, ковани зли планови, који су онда кроз 3, 10 или 15 година претварани у дела. У народу се одамаћио израз „зликовац“ и означава неког ко кује зле планове. А онога ко у дело претвара – твори зао план народ назива „злотвор“.

Једнога дана догоди се необично збитије: у храму Вазнесења Господњег у Чачку би сазвана конференција за штампу на којој се обелодани воља три горе поменута митроноса:¹² *Почунајте одмах кукољ, не чекајући жетву!* Тако се, преко свих средстава информисања, даде на знање да је Милоје Стевановић кукољ, јер се, по речи репрезента Цркве, на поменутој конференцији, најтежа казна – екскомуникације – није никад изрекла ни једном мирјанину.

Прво искључење верника у историји СПЦ

Чачак – Архиепископски намесници и управе парохија и манастира на подручју Жичке епархије добили су поруку из седишта ове епархије у Краљеву да је Милоје Стевановић (62), предузетник из Чачка, коначно искључен из црквене заједнице.

То је саопштио протојереј Саша Јоловић, архиепископски намесник трнавски и града Чачка, јуче на конференцији за новинаре. Он је прочитао одлуку

Великог црквеног суда о коначном искључењу Стевановића, који је био оптужен да је основао манастир на свом имању и учествовао на богослужењима рашчињеног владике Артемија. Секретар Црквене општине у Чачку, презвитер Владе Капларевић, саопштио је да је у историји Српске православне цркве Милоје Стевановић први лаик, односно верник, коме је изречена казна коначног искључења.

Г. О.

(Политика 20.05.2011.)

Из наведене тврдње (ако је истинита) проистиче (под претпоставком да је пресуда заиста

¹² Остале учеснике црквеносудске представе, коју ћемо описати, намерно не помињемо, пошто и врапци у земљи Србији знају да су они *морали везати коња где им газда каже*, иако се неки од њих побојаше да се газда излаже душегубној опасности. Неке шаловиције ову народну изреку проширују, па кажу: *Вежи коња где ти газда каже, па макар цркли и коњ и газда.*

акт суђења, одмеравања чињеница, а не самовоља или неко сопствено надахнуће властољубивих) да је у српском роду од памтивека најгори од свих поменути Милоје Стевановић.

Полазећи од богонадахнуте мисли Његошеве - *Покољења дјела суде, што је чије даје свјема*, аутори овог записа неће судити Милоју Стевановићу нити ће га амнестирати, нити ће судити његовим судијама, нити ће им аплаудирати.

Аутори ове књиге имају моралну потребу и хришћанску обавезу да покољењима која долазе из нас оставе истинити траг, отисак, факта на основу којих ће ова покољења моћи да одмере и *дају свјема што је чије*.

* * *

У дане ове, пред очима васцелог рода нашег, догоди се чудо невиђено, чудо над чудима: супротно Уставу СПЦ, супротно Канонима, супротно људском разуму, части, поштењу, истини, достојанству... склонише са епископског трона владику рашко-призренског и косовско-метохијског Артемија (Радосављевића). Затим га отераше из Епархије, развалише му фиоке и келије, отеше и продадоше аутомобил, забранише му да служи службу Божју, да говори, да буде

духовни родитељ својој духовној деци... Потом га рашчинише и протераше у егзил, уз помоћ шиптарске полиције. Све то учинише једном *добром, честитом, радном, вредном, поштенom* (како су говорили његови егзекутори)¹³ богољубу и верном сину Светосавља, владици Артемију који, као свети Марко Ефески у време оно, стајаше чврсто на бранику вере светоотачке. Тај свети човек, владика Артемије, беше препрека Синоду СПЦ у његовој намери да потопи брод наше Свете Цркве у смрдљивим „баруштинама, пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом *екуменизам*.“¹⁴

Они – Синод СПЦ читавих *десет година чекају* на ову срамну братоубилачку, разбојничку одлуку, према тврдњи и сведочењу Г. Амфилохија Радовића¹⁵, да би се остварило оно што је пре петнаест година обећао Г. Иринеј Карану-

¹³ Много дневних листова („Блиц“, „Ало“...) су у фебруару 2010. г. пренели речи Г. Атанасија Јевтића: „Добри, радни, вредни и честити владика Артемије“ које су уследиле после изјаве партијарха српског г. Иринеја Телевизији Чачак, на Срећење 2010. године, у цркви Ружица на Калемегдану, што пренеше све радио и ТВ куће и штампа у којој каже: **„Артемије је добар, Артемије је честит човек.“**

¹⁴ Ово су речи Г. Иринеја Каранушића–Буловића. (В. стр. 95. ове књиге)

¹⁵ *Курир* од 24. 09. 2010. г.

шић–Буловић: „Сломићу ја кичму Артемију!“¹⁶

У „сечи главе“ владици рашко-призренском у егзилу Г. Артемију, главну реч су одиграли двојица од тројице наших јунака на почетку ове приче: господа Г. Иринеј Каранушић-Буловић и Г. Амфилохије Радовић, који како видесмо сковаше овај зли план пре петнаест година и радише на његовом творењу - претварању у дело, читавих десет година. Ова два митроносца, којима *закон лежи у топузу*, истовремено су и главни јунаци за изрицање најтеже, инквизиторске одлуке, коначног искључења, екскомуникације из црквене заједнице Милоја Стевановића.¹⁷

¹⁶ Ова претња је објављена у *Дуги*, бр.1638 од 30. марта 1996.

¹⁷ Милоје Стевановић, потомак благочестивих српских домаћина, није хтео да се придружи хајци на тог Божјег, светог човека, владику Артемија и његова духовна чеда, као што ни пре три деценије није хтео ићи у корак за ондашњим властодршцима који су, према његовом убеђењу, водили земљу у пропаст. Напротив, он је духовним чедима владику Артемија понудио оно што га вера наша учи: гостољубље. И препознавши у њима децу Божју, децу светосавску, придружио им се у молитвама Господу, са мноштвом православних душа које се нису дале жедне превести преко воде и које нису прихватиле здраво за готово клевете и лажи којима су власт имајући покушали оправдати свој злочин братоубиства над братом по крви и вери,

Али пошто ова два првосвештеника то ни-
су могли учинити директно, они су по моделу
својих древних колега морали пронаћи неког
свог „Пилата“. Онда се Г. Иринеј Каранушић-Бу-
ловић досети тада болесног владике жичког Хри-
зостома па му, уз понуде, *подари* задатак да про-
цесуира Милоја Стевановића. То што Г. Хризос-
том није био надлежан епископ не мења ствар,
будући да је Г. Иринеј Каранушић-Буловић све и
свја: епископ бачки, администратор бечки, пор-
тпарол Синода, вечити члан Синода, предста-
вник СПЦ у ССЦ, потписник срамног акта о при-
мату архијеретика папе у Равени, професор на
богословском факултету, декан тог истог факу-
лтета, па чак и судија Великог црквеног суда
СПЦ. Па иако ће одлуку о суђењу поменутом
Милоју донети ненадлежни Епископ - Г. Хризос-
том, а ненадлежни тужилац и ненадлежни суд
„одглумити“ црквено-судске органе – пресуда
коју донесу биће оснажена коначном и извршном
пресудом, јер то гарантује и и јемчи Г. Иринеј
Каранушић-Буловић, главом и брадом¹⁸.

владиком Артемијем, и истовремено оправдати своју љу-
бав према јеретицима и иноверцима.

¹⁸ Иако Велибору Џомићу ништа не треба веровати, ваља
проверити његову тврдњу: „Митрополит Амфилохије је
био против одлуке која је изречена Милоју Стевановићу.“

Зашто су осудили *на смрт* Милоја Стевановића?

Питање је двосмислено. Одговор зависи од тога како се питање разуме.

Постоји прича, о томе како су код доктора у задњи час, коњским колима, довели жену – сељанку коју је ујела змија. У паници, видевши по боји лица да је жена у животној опасности, доктор је упита:

- Где те ујела змија?

- У Јеротијевој ливади.

- Ама, на које место те уједе, жено?

- Код самог богаза између ливаде и воћњака.

- Ама, жено, говори брже за шта те уједе, за име Бога, треба да интервенишем?!

- За ниђе ништа, очију ми моји'. Никака зла јој не учиних. Нит сам је очепила, нит сам је ружно погледнула.

Ова сељанка није разумела да доктору треба да покаже потколеницу леве ноге - место уједа змије.

Зашто су осудили *на смрт* Милоја Стевановића?

Ако бисмо одговорили чистим срцем сељанке, из горње приче, рекли бисмо: *За ниђе ништа!*

Али ми бисмо онда преиначили Пресуду

што не би било добро из два разлога.

Прво, склонили бисмо један траг и једно сведочанство, убрали бисмо један од горких плодова госпде Иринеја Каранушића-Буловића, Амфилохија Радовића и Хризостома Столића, по којима ће их, уз остале плодове, познати.

Друго, били бисмо недоследни обећању са почетка овог записа, да ми нећемо никоме судити ни пресуђивати, никога амнестирати, нити коме аплаудирати.

Зашто су осудили Милоја, инквизиторском немилосрдношћу? Зашто су погазили њиву да ишчупају оно што у њиховим очима личи на кукољ?

Можда зато да уплаше Србе, да им „саће-рају веру у чутуру“, да се не би десило да Срби чине милосрђе према онима које они прогоне, иако су то њихова једноверна и једнокрвна браћа.

А можда и зато да Србе одврате и заплаше да се не би молили Богу са онима које они прогоне, него да их натерају да се моле Богу са екуменистима¹⁹, и да моле Бога да екуменисти „правилно управљају речју истине Божје“, Боже са-

¹⁹ Екуменисти су следбеници екуменистичке јереси, тј. погрешног и неправославног учења које пропагира сједињење православних са римокатолицима и осталим

чувај.

За шта, дакле, оптужише, а потом осудише, Милоја Стевановића овом драконском, страшном казном? Нека уместо нас о томе каже човек од задатка :²⁰

сектама, како би заједно са свим били потчињени римском папи - што све води уништењу Православља.

²⁰ Интересантно је да је, епископ - инквизитор, Г. Хризостом, три године раније, о Савиндану 2008. г. пред више сведока изнео зли план : „**А са грешним Милојем ћу се посебно обрачунати!**“ То је покушао актом Е бр. 617 од 26. маја 2008. г. али га је у томе спречила књига Грешног Милоја „ Не помичи старе међе “, „ Лио“ Г. Милановац , 2008. године, чије је Прво и Друго издање разграбљено и тако се обелоднила истина о безакоњу Г. Хризостома и његових сарадника, па се освета Г. Хризостома одложи за неко време.

П Р А В О С Л А В Н И
Е П И С К О П Ж И Ч К И
Трг Св. Саве 4, 36000 Краљево
Б. вр. 47
21. јануар 2011. године

На основу чл. 108, т. 19, други део, Устава Српске
православне цркве, доносимо следећу

О Д Л У К У

Милоја Стевановића, приватног привредника из
Чачка, предати Црквеном суду Епархије жичке.

Налаже се црквеносудском тужиоцу Епархије жичке
да против горе именованог напише оптужницу и подигне је
против истог код Црквеног суда Епархије жичке.

О б р а з л о ж е њ е

1. 3. јуна 2010. године Милоје Стевановић је примио на своје
имање у селу Лозници код Чачка одбегле монахе из
Епархије рашко-призренске без благослова њиховог
надлежног Епархијског архијереја – администратора за
Епархију рашко-призренску, а такође и без благослова
Епископа жичког, на чијем се канонском подручју налази
село Лозница код Чачка.
2. Што је исти Милоје Стевановић после рашчињенија од стране
Великог црквеног суда Српске православне Цркве
поменутих монасима и даље наставио да пружа
гостопримство, што је са њима, као рашчињенима, као и са

рашчињеним умировљеним епископом рашко-призренским,
сада монахом Артемијем, у Љуљацима учествовао на
њиховим "богослужењима".

+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Artemije

Одлуку доставити:

- 1) Црквеном суду Епархије жичке-Краљево;
- 2) Црквеносудском тужиоцу - Краљево;
- 3) Управи парохије у Чачку - Чачак;
- 4) Архијерејском намеснику трнавском - Чачак;
- 5) Милоју Стевановићу - Чачак.

Иза овако извршеног задатка следи Пре-
суда Црквеног суда епархије жичке: Ц.С. бр.54
од 10. марта 2011. г. у којој, између осталог, сто-
ји:

ОСУЂУЈЕ СЕ

Милоје Стевановић, приватни предузетник из Ча-
чка, казном **КОНАЧНИМ ИСКЉУЧЕЊЕМ ИЗ**
ЦРКВЕНЕ ЗАЈЕДНИЦЕ због кривичних дела:
примања одбеглих монаха из Епархије рашко-при-
зренске, чиме је оформио монашку заједницу на те-
риторији Епархије жичке без благослова Епископа
жичког; одлазака на „богослужења“ бившег Епи-
скопа рашко-призренског Артемија, а сада монаха
Артемија, коме су саслуживали такође рашчињени
свештеномонаси, чиме је учинио преступе против
вере и учења Цркве и црквеног поретка из члана 47
и 49 Правила и поступака за црквене судове СПЦ
као и из светих канона Апостолског 31; Гангрског
помесног сабора 6; Антиохијског помесног сабора
6; и Св. Василија Великог 1.

(Образложење изостављено)²¹

²¹ Због обимности празнословља не преносимо образложе-
ње одлуке, али читаоце упућујемо на књигу Грешног Ми-
лоја *Сине мој, не пристај*, Чачак, Штампарија Бајић,
2011. стр. 589-596. – где је та Одлука објављена у целости.

Да ли је, горе потписани човек од задатка,
Г. Хризостом, знао или заборавио речи ове?

Судњи дан

³¹А кад син човечји дође у својој слави, и сви анђели с њим, онда ће сести на престо своје славе. ³²И скупиће се пред њим сви народи и раздвојиће једне од других, као што пастир раздваја овце од јараца. ³³Овце ће поставити с десне стране себи, а јарце с леве. ³⁴Тада ће онима што му стоје с десне стране цар рећи: Ходите, благословени мога Оца, наследите царство које вам је припремљено од настанка света! ³⁵Јер огладнех, и додасте ми да једем; ожеднех, и напојисте ме; био сам незнанац и примисте ме; ³⁶го и обукосте ме; боловах, и обиђосте ме; у затвору сам био, и дођосте к мени.

³⁷Тада ће му праведници одговорити:

Господе, кад смо те видели гладна, и нахранили? Или жедна, и напојили? ³⁸Када ли те видесмо као странца и примисмо? Или гола, и обукосмо? ³⁹И кад те видесмо болесна или у затвору, и дођосмо к теби? ⁴⁰А цар ће им рећи: Заиста, кажем вам: Све што сте учинили једном од ове моје најмање браће, мени сте учинили!

⁴¹Тада ће рећи и онима с леве стране: Идите од мене, проклети, у вечни огањ, припремљен за ђавола и његове анђеле! ⁴²Јер огладнех, и не дадoste ми да једем; ожеднех, и не напојисте ме; ⁴³Био сам незнанац и не примисте ме; го, и не обукосте ме; болестан и у затвору, и не обиђосте ме.

⁴⁴Тада ће и они одговорити: Господе, кад те видесмо гладног или жедног или као незнанца или болесног или у затвору, и не услужисмо те? ⁴⁵А он ми одговори: Заиста, кажем вам: Кад нисте учинили једном од ових најмањих, ни мени нисте учинили! ⁴⁶Такви ће отићи у вечну патњу, а праведници у вечни живот.

(Мт. 25.31-46)

Какав је таланат од Бога добио Владика жички, ми не знамо, али знамо од кога је добио задатак да „сломи кичму“ Милоју Стевановићу. Он, очито, не спада у онај ков људи који ће свом учитељу тј. налогодавцу рећи: *Платон ми је др-*

*аг, али ми је истина дража. Или се, Г. Хризостом, можда, на том месту нашао нечијом заслугом, па сад плаћа обећану цену својим поступцима: прогоном монаха, монахиња, вероучитеља, добротвора, ругањем светоотачком предању, увођењем новотарија, гроболомљем...*²² *знаће се једног дана. А можда и пре! Јер, иде час и већ је настао...*

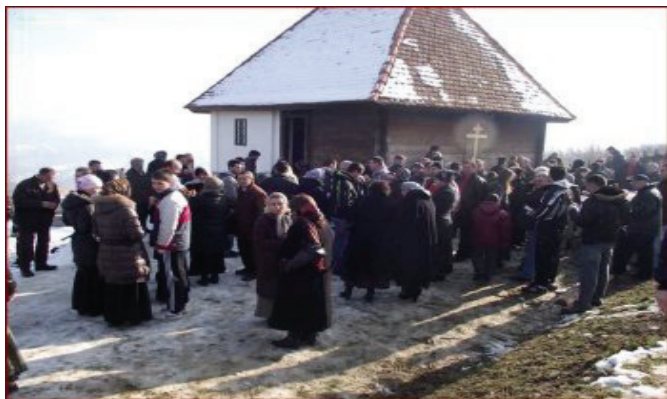
Тек толико о првом греху Милојевом. Али кад смо већ код овог првог греха, „греха гостољубља“ намеће се питање пред којим здрав разум не сме остати нем: гостољубље и милосрђе према монаштву Епархије рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу, духовној деци владике Артемија, указало је од Косова до Барајева, широм Србије, стотине православних хришћана! А за исто дело оптужен је и осуђен само Милоје!

Зашто?

А што се другог „греха“ тиче овом човеку од задатка (Г. Хризостому), због овог или оног разлога, узео се моћ расуђивања, па оптужи г. Милоја зато што се Богу мољаше са његовим преосвештенством владиком Артемијем. Зашто овде није било расуђивања ?

²² Г. Хризостом је извршио рушење гробља у манастиру Жичи и на тај начин учинио незапамћено светогрђе.

Прво зато што се са владиком Артемијем, моли на хиљаде душа православних по катакомбама („лукузним“ - како „истинује“ Синод у Саопштењу од 3.08.2011.) широм земље Србије о чему овде остављамо само неколико сведоча- нстава:

Лозница, о Божићу 2011.г.

Ниш, недеља 18. по Духовима, 2011.г.

Барајево, на Видовдан, 2011.г.

Љуљаци, на Васкрс 2011.г.

Леушићи, на Петровдан, 2011. г.

Жеронвица, на Благовести, 2011. г.

Лозница, на светог Јована Владимира, 2011. г.

Барајево, недеља двадесета по духовима. 2011. г.

Лозница, на светог Петра Коришког, 2011 . г.

Горње фотографије сведоче да се са владиком Артемијем моле хиљаде православних Срба. А осуђен је и кажњен само један: Милоје Стевановић.

Зашто?

Друго, недостатак моћи расуђивања Г. Хризостома огледа се и у томе што он покрену поступак против г. Милоја са предлогом да се подигне оптужница и потписа његову *смртну пресуду*, упркос чињеници да се налогодавац овог процеса – Г. Иринеј Каранушић–Буловић моли тамо где се заиста, по Канонима, то не сме чинити. Али да о томе не судимо ми. Наше је да сведочимо. То сведочење изнећемо Синоду СПЦ

јер је казано: „Ако ти згреши брат твој, иди и по-
карај га насамом; ако те послуша, добио си брата
свога. Ако ли те не послуша, узми са собом још
једнога или двојицу да на устима два или три
сведока остане свака реч. Ако ли не послуша ни
њих кажи цркви;“²³

Г. Иринеју Буловићу, епископу с биску-
пским прстеном, написане су стотине писама,
текстова, упозорења... Ни сведоци не помогоше.
Зато је народ одлучио да га каже Цркви покрену-
вши иницијативу²⁴ пред Светим Архијерејским
Синодом Српске Православне Цркве ради утвр-
ђивања одговорности епископа бачког Иринеја
(Каранушића-Буловића) који својим поступцима
саблажњава верни народ и који бахато крши Ка-
ноне, као и Устав, прописе и одлуке СПЦ.

Упркос тврдњи да се трећи јунак овог чу-
дног збитија Г. Амфилохије Радовић, *супро-*
ставио и био против ове страшне казне Мило-
ју Стевановићу, ипак је оставио траг покољењи-
ма сведочанством да му закон лежи у топузу,
због чега ће се осећати „мирис“ његових трагова:

²³ Мт. 18.15-17

²⁴ Ову иницијативу, за сведочанство остављамо у *Додатку*
књиге.

У моменту уласка књиге у штампу, са иницијативом, чије
потписивање је у току, сагласило се мноштво правосла-
вних душа из свих крајеве земље и из дијаспоре.

ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Бр. 42/11
29. април 2011. г.

ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Бр. 42/11
29. април 2011. год.
У БЕОГРАДУ

ПРЕСУДА ВЕЛИКОГ ЦРКВЕНОГ СУДА

Надлежног по преступима Милоја Стевановића, приватног предузетника из Чачка, са новом адресом у Београду.

Присутни: Председник Великог Црквеног суда –

Митрополит пригорско – приморски АМФИДОХИЈЕ

Чланови Већа: Епископ бачки ПРИНЕЈ, Епископ далматински ФОТИЈЕ

Свештена лица мирског реда: протојереј - ставрофор др Радомир Поповић, професор Богословског Факултета БУ у Београду и протојереј др Драгомир Савио, професор Богословског факултета БУ у Београду.

В. д. референта Великог црквеног суда Ђакон Александар Секулић, службеник Канцеларије Његове Светости Патријарха Српског.

Велики Црквени суд је по службеној дужности, а на основу чл. 79 Устава Српске Православне Цркве, размотрио одлуку Црквеног суда Епархије жичке ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г., а у вези са *коначним искључењем (екскомуникацијом) из црквене заједнице* Милоја Стевановића, приватног предузетника из Чачка, са новом адресом у Београду.

По разматрању горње пресуде и свих релевантних аката, према својим овлашћењима, а на основу чл. 79 Устава СПЦ, Велики црквени суд једногласно је нашао да је Милоје Стевановић крив због примања на приватно имање одбеглих јеромонаха и монаха, клирика Епархије рашко-призренске који се нису одазвали позиву надлежног Архиепископа да се врате у Епархију и на тај начин оснивања монистичког општества на приватном имању без благослова надлежног Архиепископа, затим вређања надлежног Епископа, свештеника, црквених и црквено-судских власти у својим текстовима и књигама, а посебно након покретања црквено-судског поступка, као и учешћу на такозваним богослужењима која је обављао рашчичени и у ред монаха враћени бивши Епископ Артемије, у месту Љуљани, сходно чл. 47 и 49 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ, као и: 31. Апостолског канона, 6. канона Гангрског помесног сабора, 4. канона Антиохијског помесног сабора и 1. канона Правила Св. Василија Великог, те је тиме пресуда Црквеног суда Епархије жичке ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г., којом је Милоје Стевановић, *коначно искључен (екскомуникациран) из црквене заједнице*, ПО КАНОНСКИМ И ЗАКОНСКИМ ПРОПИСИМА ОСНОВАНА И ВЕЛИКИ ЦРКВЕНИ СУД ИСТУ ОСНАЖУЈЕ. ✓

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

Приликом изрицања овакве пресуде, Велики црквени суд једногласно је констатовао да се на основу овлашћења која Велики Црквени суд има према чл. 79 и 216 став 6) тачка 2 Устава СПЦ, постоје прецизно дефинисане казне у чл. 47 и 49 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ, као и: 31. Апостолског канона, 6. канона Гангрског помесног сабора, 4. канона Антиохијског помесног сабора и 1. канона Правила Св. Василија – неизоставно се мора испоштовати горепоменута и предвиђена казна коју је донео Црквени суд Епархије жичке у својој пресуди ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г.

С обзиром да се у Пресуди Црквеног суда Епархије жичке јасно види чињеница да је оптужени Милоје Стевановић, *(не поштујући у овом случају његову отворену антицрквену делатност у време када је сам био општински секретар Савеза комуниста Југославије у Лучкима)* своје нецрквено и протипротивно деловање започео подршком такозваног истража главу двојне свештености у Чачку

јануара и марта 2008. године, па у немилост догађају 17. јуна 2008. године, у селу Душковић приликом осећања сеоског храма, када је Његово Преосвештенство Епископ жички и физички нападнут. Такође, узимањем учешћа у „богослужењима“ која су обављана од рашчињених клирика, која су саслуживала бившем епископу Артемију, који је одлуком Светог Архијерејског Сабора лишен епископског чина и враћен у ред монаха, оптужени Милоје Стевановић није показао ни један знак покајања, као и услед настављања јавне саблазни, Велики Црквени суд потврђује пресуду Црквеног суда Епархије жичке ЦС бр. 54 од 10. марта 2011. г.

Велики Црквени суд сматра да поступак против оптуженог Милоја Стевановића не може бити обновљен или ревидиран услед свих канонских прекршаја којима је Милоје Стевановић показао потпуну непослушност надлежном Архијереју, као и Црквеној јерархији СПЦ уопште. У том смислу, пријава нове боравишне адресе не лишава Црквени суд Епархије жичке права да суди у првој инстанци, из разлога што су сви преступи који су наведени у оптужници почињени на територији Епархије жичке. Затим, промена пребивалишта је регистрована 7. јула 2010. године, тј. након писма којим је Епископ жички господин Хрисостом упозорио оптуженог Милоја Стевановића да отпусти монахе који су неканонски напустили – одбегли из манастира у којима су до тада боравили. Такође, сходно чл. 64 Правила и поступака за црквене судове СПЦ, „црквени суд који је био надлежан за покретање поступка задржава своју надлежност до завршетка поступка“, Велики Црквени суд, иако према чл. 84 Правила и поступака за црквене судове СПЦ, није обавезан да образлаже пресуду коју у целости потврђује, (сем у случају непотпуног или нетачног првог образложења) чини овај изузетак ради недвосмисленог и прецизног потврђивања прописане казне коју је Црквени суд Епархије жичке као првостепена власт, уредно доставио Великом Црквеном суду на коначно размотрење, сходно чл. 77 односних Правила.

Следећући вишевековном црквеном поретку и судећи према приложеним доказима уз оптужницу против Милоја Стевановића, Велики Црквени суд не признаје право оптуженом да сам бира судску власт пред којом ће одговарати с обзиром да је већ игнорисао појављивање на главном претресу Црквеног суда Епархије жичке, јер то свакако не спада у његову надлежност, већ је јасно прецизирано чл. 63 Правила и поступака за Црквене судове СПЦ.

Одлуке Великог црквеног суда су коначне и извршне, сходно чл. 79 Устава СПЦ.

Из седнице Великог Црквеног суда СПЦ одржане у Српској Патријаршији.

29. априла 2011. године, ВЦС Бр. 42/11

В. д. референта

М. Миксанац

ПРЕДСЕДНИК
ВЕЛИКОГ ЦРКВЕНОГ СУДА

М. Милошевић

Напомена: До уласка ове књиге у штампу, иако је протекло више од 250 (две стотине педесет) дана од доношења горње Пресуде, та Пресуда, још увек, није уручена Милоју Стевановићу.
Зашто?

Сем овог, здрав разум тражи одговр на још нека питања:

Прво. Који разлози су навели Велики црквени суд да, попут Г. Хризостома, немилосрдно погази члан 25. Устава СПЦ који гласи: **„Сваки православни хришћанин припада као члан оној парохији у којој је стално настањен“**? И одакле Велики црквени суд „преузима“ појам **„нова адреса“**?²⁵

Друго. Који разлози су навели Велики црквени суд да члан 64. Правила тумачи по „сопственом надахнућу“ кад чињенице кажу да Црквени суд епархије жичке није био надлежан за покретање поступка против Милија Стевановића, па самим тим није могао „задржати“ оно што није имао? И зашто је Велики црквени суд игнорисао разлоге које је Милоје Стевановић изнео у свом поднеску Црквеном суду епархије жичке, а који су саставни део списка предмета о коме је

²⁵ Речи „нова адреса“ су непознете уставно-правном поретку и оне су плод нечијег самовољног надахнућа. Јер, **не постоји „нова“ нити „стара“ адреса него: адреса – тј пребивалиште, место где је неко настањен.** Милоје Стевановић је био епархиот Београдско-карловачке епархије, а процесуирао га је ненадлежни Епископ жички, оптужио ненадлежни тужилац Епархије жичке и осудио ненадлежни Суд исте Епархије.

одлучивао у другом степену? А у том поднеску стоји:²⁶

„Не улазећи у меритум Оптужнице Ц.С. бр. 42, оспоравам месну надлежност црквено–судског тужиоца Епархије жичке да против мене покрене црквено–судски поступак. Наиме, црквено–судски поступак против мене од стране тужиоца Епархије жичке покренут је 14. 02. 2011. године, насупрот чињеници да од 8. 07. 2010. г. нисам више настањен на територији ове Епархије, због чега не могу ни да подлежем јурисдикцији овог црквеног суда. Од 8. 07. 2010. г. за мене је, према месту пребивалишта, искључиво месно надлежан црквени суд Епархије београдско-карловачке, па Вас молим, да покренути поступак обуставите или га са списима предмета предате месно надлежном црквено-судском органу.

Овом приликом указујем на значај који за законито вођење црквено–судског поступка има правилно одређивање месно надлежног суда. У тумачењу 9. Правила IV васељенског сабора, које уређује одређене фазе црквено–судског поступка, угледни византијски каноничар Валсамон истиче: „Ако има један клирик да се тужи на другог клирика, или на епископа, или на митрополита, он мора сходно законима поднети своју тужбу пред онај суд, коме потпада оптужени...” Оно што важи за клирике, у Цркви Христовој, у којој смо *сви уди једнога тијела* (I Кор. 12. 12), важи и за мирјане.

²⁶ Грешни Милоје – Драго Жарковић, *Сине мој, не пристај*, Друго допуњено издање, Штампарија Бајић, Чачак, 2011. године, стр. 602.

У прилогу Вам достављам :

-потврду о предаји Одговора на оптужбе Црквеног
Суда од 1.03.2011.г. у коме сам истакао да нисам Ваш
епархиот;

-копију личне карте која сведочи напред речено.
У Београду, 9. 03. 2011. г.“

Треће. Зашто Велики црквени суд у Пре-
суди цитира део члана 64. Правилника, а крије
целину која гласи: „За поступак у црквеним кри-
вицама свештених лица оба реда односно цркве-
но-служитеља, монашких лица и осталих верних
надлежан је суд оне епархије којој та лица кано-
нски припадају односно у погледу осталих вер-
них **на чијој су територији стално настањена**
(чл. 25 Ц. У.). Црквени суд који је био надлежан
за покретање поступка задржава своју надле-
жност до свршетка поступка.“?

Четврто. Зашто је Велики црквени суд
погазио императивну одредбу члана 82. Правила
и поступака за црквене судове СПЦ који гласи:
„Другостепена судска власт **поништиће прво-**
степену пресуду :

1) ако првостепена судска власт није
била надлежна за суђење“?²⁷

²⁷ Подвлачења у цитатима су наша.

Пето. Да ли су господа Иринeј Каранушић - Буловић и Амфилохије Радовић, попут Г. Хризостома, умислили да су они закон ? Или да су они изнад закона? И није ли то пут који води у тиранију?

Шесто. Да ли је најсветија дужност православних хришћана да се одупру *тирјанству*, безакоњу и самовољу?

Седмо. Зашто ћутимо?

* * *

Проговорисмо коју реч о тројици. Да ли ова тројица имају душу, или су без душе, питање је сад?

Једно је сигурно: ова тројица оставише једног „без главе“: Милоја Стевановића.

Шта о њему рећи?

Ево шта :

Прво: грешан је! То је и сам признао потписујући своје књиге као *Грешни Милоје*.

Друго: екскомунициран је из СПЦ одлуком и вољом људи који су се петнаест година трудили да сломе кичму српском народу, сламајући кичму владици Артемију. И који већ десет година спремају одлуку да почине невиђено бездушје и безакоње над *добрим и честитим Артемијем* – како рече Патријарх српски, потоњи само-

звани и самопроглашени екумениста Иринеј Гавриловић²⁸, и који су пре три године обећали

²⁸ Овде нећемо улазити у расправу о екуменизму. Довољно је подсетити на речи светог Јустина Ћелијског, да је екуменизам *свејерес*, што би могло значити да су екуменисти јеретици, а може бити и свејеретици. Такође подсећемо на речи светих људи о екуменизму, о чему је књигу написао Сава Јањић, потоњи архимандрит и настојатељ манастира Високи Дечани: „Екуменизам и време апостасије“, Призрен 1995. *Нови дани*, Београд. У тој књизи, уз остало, стоји и ово: „**Бежите, дакле, од њих, браћо и од сваког општења са њима. Такви су лажни апостоли, лукави посленици прерушени у апостоле Христове, што није чудо, јер се и сам Сатана прерушава у анђела светлости. Није онда, дакле, никакво чудо што се његове слуге претварају као слуге праведности, чији ће крај бити по делима њиховим... Но како вам је светим апостолима одређено, стојте држећи предања која сте примили како писана тако и неписана!..**“ (Св. Марко Евгеник)

Али покољења ради овде остављамо дело, факт, доказ: „**Ја сам екумениста и пацифиста**.“ Ово су речи изашле из уста Г. Иринеја Гавриловића у Бечу 2010. године Господње, у време оно када је заузимао место Патријарха српског. Ово рече и остаде жив. И не само да остаде жив, него и даље остаде на трону Светог Саве, а не покаја се, до дана данашњег.

У последње време, велики број верника не узима благослов од појединих митроносаца и јереја, који су загазили у јеретичке воде екуменизма. Зашто? Зато што народ српски зна: „**Не треба примати јеретичких благослова, јер су они више злословља него ли благослови.**“ (32. Правило Лаодикијског помесног сабора)

да ће се са *грешним Милојем посебно обрачуна-
ти*²⁹.

Изгледа, али препустимо то суду Божјем и суду покољења, да ће се показати да је српски народ *тврђ орах вођка чудновата*, те да га Иринеј Каранушић-Буловић неће сломити иако је то обећање, вероватно дао *његовом светом оцу* – архијеретику папи, од кога је примио аванс у облику напрсног крста и прстена (а може бити и још понешто), и тако се, како сам рече, уздигао на висину бискупа... Али да не огрешимо душу интерпретирајући Г. Иринеја Каранушића-Буловића – препустимо га њему самом, Богу и покољењима. А он, Г. Иринеј Каранушић-Буловић сведочи гласно и јасно :

„То је показао поклоновиши нам и епископски крст који даје римокатоличким бискупима и један од његових блиских сарадника нам је касније рекао, једноставно, братски, с љубављу: 'Немојте мислити, да је то само куртоазија. Да је куртоазија, добили би сте нешто друго, можда, на поклон књигу или нешто пригодно. Али, пошто сте добили крст и прстен то вам је порука да у Вама види законите епископе цркве Христове као што види у

²⁹ Видети фусноту 20. на стр. 31.

**својим бискупима'. Нас је тај чин још више га-
нуо.“ (Данас од 07.10.2003.г.)**

Дакле, ако у Србаља буде било мудрости и Духа Светога, за шта се ми Богу молимо, српском народу и из њега изнедреном чеду владици Артемију – Иринеј Каранушић–Буловић, ипак неће сломити кичму! Сломите, авај, срце своје! И погубиће, куку и леле, душу своју, ако се не покаје.

Да ли ће нас цитат из *Политике* на почетку овог записа уверити да је Милоје Стевановић најгори Србин, од Светог Саве до данас – време ће показати.

Што се аутора овог записа тиче, ми ћемо, ако Бог да, само бити сведоци долазећем времену и на странама које следе изнети то своје сведочанство, руковођени истином и само истином.

Грб династије Немањића са плитког рељефа на северној страни припрате кнеза Лазара (1380), дозидане при хиландарској Саборној цркви

СВЕДОЧАНСТВО ПРВО

„О, човече, о, секундо, у времену и, милиметре, у простору! Чиме се гордиш? Речено је о теби у Светом Писму: 'свак ко је охол у срцу гад је пред Господом. И још: Бог се охолом противи'. И ако хоћеш још: охолост иде пред пропаст. Својом охолошћу ти си објавио рат Свемоћном и Вечном. Атом је устао против Безграничног. Секунд се узбунуо против Бесмртног. Није ли твој пораз и мравима очигледан? Изненада ће ти доћи пропаст и срамота. Зато: поврати се, покај се, отрезни се, освети се, уљуди се. Буди човек. То је више него бити цар. Буди човек. То је сјајније од свих круна и важније од свих столица.“³⁰

Хризостом Столић је изабран за епископа СПЦ на мајском заседању СА Сабора у Београ-

³⁰ Владика Николај, *Изабрана дела*, Глас Цркве 1996, књига VIII, стр. 42-43.

ду 1988. године. У путопису са Свете Горе г. Јован Лукић (пошто је од стране Г. Хризостома унапређен у чин протојереја-ставрофора) сведочи:

Када су у једној, бројчано великој, обитељи сазнали да сам из Жичке епархије, старешина тог братства, после вечерја, а пред обед јавно каже: "Хризостомос, Хризостомос", видно радујући се што долазим из владичанства епископа Жичког, господина Хризостома. Хризостомос је најчеститији међу честитима на Светој Гори. Он нам је био пример у свему добром.

Морам истаћи да су ме ово јавно сазнање и оцена игумана те обитељи, јако обрадовала и орадостила. Дуго сам о овом размишљао, доста се овеме радовао и још се радујем што сам то доживео и чуо такве оцене и признања за епископа Хризостома, епископа Жичког. Та јавно исказана реч потврђује оцену васељенског патријарха Атинагоре, изречене давно, када је овај врли светогорски монах, Архимандрит хиландарски Хризостом биран за епископа СПЦ, речене делегацији нашег Светог Архијерејског Синода у Цариграду:

- Света Гора губи најбољег монаха, а СПЦ добија одличног епископа.

И јест тако - мудар, тих, смирен, смиран, скроман, правичан и искрен.

И такви нам потребују.

Достојин ...

(Чачанске новине бр.256, 29.12.2009. г. стр 26.)

Чињеница да је васељенски патријарх Атинагора, који се помиње у горњем тексту, умро 1972. године, дакле 16 година пре него што је Г. Хризостом *биран за епископа* не мења ствар: таква је „истина“ екумениста.³¹ Отуда, вероватно, „истину“ о „једној бројчаној обитељи“ и „старешини тог братства“ не треба проверавати: она је екуменистички „тачна“.

Блаженопочивши отац Сава Вазнесењски сведочи *како у Жичи и околини није било града (леда из облака), зато што су у њој живели, Богу се молили и Бога славили бројни побожни монаси.*³²

Тако је, дакле, било кад су у Жичи били благочестиви молитвеници пред престолом Творца.

Како је у Жичи у време Г. Хризостома?

У време епископа Хризостома Столића Жичу и Краљево тресе земљотрес. Око Царске

³¹ Ово немилосрдно гажење чињеница личи на „правду“ Г. Хризостома који противуставно и супротно Канонима процесуира и кажњава Милоја Стевановића, придружујући се тако хегеловском соју људи који су, кад се чињенице супротстављају њиховој намери, говорили: *Утолико горе по чињенице.*

³² *Отац Сава слуга Бога живог*, Издање манастира Свето Вазнесење, 2007. г. стр. 85. и 98.

лавре студеничке, где се обучавају новотарци Г. Хризостома, пожари гутају шуме.

Зашто?

То Бог Свемоћни зна. Наше је да се у страху Божијем присетимо речи светог владике Николаја који каже:

Да због греха и безакоња старешина народних страда и сам народ;

Да кад се старешине погорде својом силом или мудрошћу или богатством, тада Бог кажњава старешине и народ;

*Да ортаклук са злима доноси свима ортацима зло.*³³

Наше је, такође, да сведочимо да је Г. Хризостом својим доласком у Жичку епархију унео смутњу, немире, забуну и несрећу, тиме што је:

Увео новотарије у богослужбени поредак, што је довело до побуне народа у Чачку, Душковцима...;

Погазио епископско достојанство, једно пишући, друго говорећи, а треће чинећи;

Одузео духовништво искусним монасима који пола века служе Богу и исто поверио неискусним монасима који га следе у безакоњу и новотаријама;

³³ Владика Николај: *Изабрана дела*, Глас цркве, 1996. књига III, стр. 174 – 178.

Укинуо слободу кретања појединим мона-
сима;

Прогонио старе монахе и монахиње под
изговором укидања мешовитих манастира, а у
исто време је и сам живео у мешовитом манасти-
ру и стварао нове мешовите манастире (Градац,
Јовање...);

Прогонио свештенике који поштују одлу-
ке Сабора о богослужбеном поретку;

Доносио непромишљене одлуке а затим
их поништавао или их није спровео у живот;

Забранио, својим актима, снимање служби
Божјих да би од очију јавности сакрио своју са-
мовољу и безакоње;

Забранио трпезе љубави;

Забранио да верници мисионаре и говоре
на трпезама љубави;

Прогонио честите вероучитеље и изазивао
протесте, штрајкове и гнев народни;

Увео телохранитеље и обичај да полиција
обезбеђује службе Божије;³⁴

³⁴Све ово и још много тога, сведоче многобројна непроми-
шљена акта , која ће у архиви Епархије жичке остати као
сведочанство немудрости и безумља, уколико Г.Хризостом
не дође на идеју да спали архиву и тако склони трагове,
као што је дошао на идеју да поруши гробље у Жичи.

Процесуирао и кажњавао благочестиве вернике и добротворе СПЦ;

Извршио гнусни чин гроболомља...

Г. Хризостом побожном народу у Чачку, преко његових представника, даде своју владичанску реч о Савиндану 2008. г. да *ће од маја те године служити онако како Сабор на мајском заседању одлучи.*

Ево како Г. Хризостом држи своју владичанску реч:

П Р А В О С Л А В Н И
Е П И С К О П Ж И Ч И Н
Трг Светог Саве 4, 36000 Краљево

б. бр. 741
20. јун 2008. године

АРХИЈЕРЕЈСКИМ НАМЕСНИЦИМА, СВЕМУ СВЕШТЕНСТВУ И
СВИМ УПРАВАМА МАНАСТИРА ЕПАРХИЈЕ ЖИЧКЕ

Достављамо вам одлуку Светог архијерејског сабора Српске
Православне Цркве АС бр. 762/зап. 529 од 29/16. маја 2008. године, која
гласи:

„Ставити у дужност Комисију Светог Архијерејског Сабора за
проучавање литургијских питања да настави започети рад, и да
резултате до којих буде дошла достави Светом архијерејском сабору на
коначну одлуку, о чему консултовати праксу и духовна искуства осталих
помесних православних цркава, имајући у виду духовно стање нашег
народа и спремност свештенства да те промене проведе у дело.

У међувремену, док се не дође до прихватљивих резултата рада
Комисије, у свим епархијама Српске православне Цркве у погледу
служења Свете литургије и других богослужења држати се устаљеног
вековног поретка наше Цркве“.

У исто време подсећамо вас да ову одлуку треба стриктно
примењивати и ње се држати.

С БЛАГОСЛОВОМ
+ ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Христо

Кад се пажљиво прочита последња реченица из горњег акта која гласи: „ **У исто време подсећамо вас да ову одлуку треба стриктно примењивати и ње се држати**“, па се уз то дода чињеница да након доношења овог акта исти човек – Г. Хризостом, поново, додуше уз кордоне полиције и телохранитеље, и даље незаконује како он тако и његови најближи сарадници³⁵ - поставља се питање: да ли је то лицемерје? Ако се ради о лицемерју, а изгледа да је тешко оспорити ту чињеницу, намеће се питање: коме господару служи Г. Хризостом и његови сарадници?

И ко, кад и где их је овластио да спроводе своју самовољу и саблажњавају верни народ?

Чујмо и почујмо шта о лицемерима и лицемерју каже Господ наш и Спаситељ наш:

23 Тада Исус рече народу и својим ученицима: ²На Мојсијеву столицу седоше писмо-знанци и фарисеји. ³Све, што вам кажу, чините

³⁵ О томе сведоче Душковци, пренос литургије преко ТВ РТС-а из Краљева о Божићу исте године. И данас се свако може уверити у то како Г. Хризостом држи своју реч, ако оде на било коју Литургију у Жичу, Студеницу, Краљево, Пожегу, Ужице, а тамо су оне новотарске, незаконе и саблажњавајуће. И супротне одлукама Сабора. И супротне горњем лицемерном акту Г. Хризостома.

и држите, али по делим ањиховим не чините; јер они говоре, а не чине. ⁴Него тешки терет стављају људима на рамена, а сами ни прстом неће да их помакну.

⁵Сва дела своја чине да их виде људи: носе молитвени запис за стихове и дугачке ресе на својим оделима. ⁶Воле прочеље на гозбама и прва места по синагогама, ⁷поздраве по трговима и да их људи зову: рави (учитељ). ⁸А ви не зовите један другог рави; јер је један ваш учитељ, а ви сте сви браћа. ⁹И оцем својим не зовите никога на земљи; јер је један отац ваш, небески. ¹⁰Нити се зовите „вође“, јер је вођа ваш један: Месија. ¹¹А највећи између вас да вам буде слуга. ¹²Који се подиже, понизиће се, и који се понижава, подигнуће се.

¹³Тешко вама, писмознанци и фарисеји, лицемери, што затварате царство небеско људима. Сами не улазите, али не дате унутра ни онима који би хтели да уђу. ¹⁴Тешко вама, писмознанци и фарисеји, лицемери, што једете удовичке куће и лажно се молити Богу дуго; зато ћете још више бити осуђени. ¹⁵Тешко вама, писмознанци и фарисеји, лицемери, што прелазите и море и копно да задобијете једног обраћеника; и кад га задобијете, начините га пакленим сином, двоструко већим од себе.

¹⁶Тешко вама, вође слепе који говорите: Ко

се куне храмом, није важно; а ко се куне храмским златом, одговоран је. ¹⁷Слепе будале, шта је веће, злато или храм који посвећује злато? ¹⁸И: Ко се куне жртвеником, није важно; а ко се куне даром који је на њему, дужан је. ¹⁹Слепи, та шта је веће, дар или жртвеник који освећује дар? ²⁰Ко се, дакле, куне жртвеником, куне се њим и свим што је на њему. ²¹И ко се куне храмом, куне се њим и оним који живи у њему. ²²И ко се куне небом, куне се Божијим престолом и оним који седи на њему.

²³Тешко вама, писмознанци и фарисеји, лицемери, што дајете десетак од метвице, копра и кима, а напустили сте што је важније у закону: правду, милосрђе и верност. Ово треба да чините, а оно да не остављате. ²⁴Вође слепе који цедите комарца, а овамо камилу прождирете!

²⁵Тешко вама, писмознанци и фарисеји, лицемери, што чистите споља чашу и чинију, а изнутра су пуне разузданости. ²⁶Слепи фарисеју, очисти прво чашу изнутра, да онда буде чиста и споља.

²⁷Тешко вама, писмознанци и фарисеји, лицемери, што сте као окречени гробови, који споља изгледају лепо, а изнутра су пуни мртвачких костију и сваке прљавштине.

²⁸Тако и ви споља људима изгледате праве-

дни, а изнутра сте пуни претварања и безаконја.

²⁹Тешко вама, писмознаници и фарисеји, лицемери, што зидате гробове пророцима и улепшавате споменике праведника ³⁰и говорите: Да смо живели у време својих отаца, не бисмо с њима пролили крв пророка.

³¹Тако сами сведочите за себе, да сте синови оних који су побили пророке. ³²Па ви допуњујете меру својих отаца! ³³Змије, породе змијски, како ћете побећи од осуде на пакао? ³⁴Зато, ево, ја вам шаљем мудре, пророке, и писмознанице. Од ових једне ћете побити и разапети, а друге ћете шибати по својим синагогама и терати од града до града, ³⁵да на вас падне сва праведна крв, проливена на земљи, од крви праведног Авеља до крви Захарије, сина Варахијина, кога сте убили између храма и жртвеника.

³⁶Заиста, кажем вам, пашће све то на овај род!

³⁷Јерусалиме, Јерусалиме, који убијаш пророке и засипаш камењем послане к теби – колико пута хтедох да скупим децу твоју као што квочка скупља пилиће своје под крила, и нисте хтели! ³⁸Ето, оставља вам се ваш дом. ³⁹Јер вам кажем: Нећете ме одсад видети, док не кажете: Благословен је онај који долази у Господово име!

(Мм.23.1-39.)

Г. Хризостом се није окупио само на свете оце и њихово предање, на старе монахе и монахиње, благочестиве вероучитеље, добротворе... Он је објавио рат и мртвој браћи и сестрама, оцима и мајкама нашим.³⁶

Последица безумља: некадашње гробље у Жичи

³⁶ Проф. др Лазар Мирковић у својој *Литургици* каже: „Места где се сахрањивало сматрала су се као света... Повреда гробаља сматрала се као оскрвњење светиње, које се тешко кажњавало.“ (Владика Николај, *Изабрана дела*, 1997, књига XVI, стр. 174.)

*Будући конак или гостопримница на месту
порушеног гробља у Жичи*

Ове фотографије показују место на коме је почивао прах раба Божјих. То је била Божја њива у којој је, како би свети владика Николај рекао посејано најдрагоценије семе – прах предака наших. Њива на којој ће бити најрадоснија жетва, кад Господ поново дође међу нас.

Шта то ради Г. Хризостом Столић?

„С каквим разлогом војевати против гробаља, нарочито у овој земљи, где гробља служе као понос народни, као извор надахнућа, и, ако хоћете, као тапије државе.“³⁷

³⁷ Владика Николај, *Изабрана дела*, књига VIII, Глас цркве, 1996, стр. 71.

И још свети владика Николај каже:

„Поштовање гробова, као и Литургије упорно се одржавало у хришћанству ево кроз пуних 19 векова. А поштовање гробова израз је поштовања предака, *отцев и братиј нашеј о вјере скончавших...*

Гробље је заиста посејана њива Божја, из које ће нићи нешто дивно и славно...

Отуда гробља не представљају за хришћане места обичног гноја и праха, пропасти и ништавила, но хранилице (чуваонице) нечега врло драгоценог, најдрагоценијег у свету. Ту су наши ближњи. Заповест Господња: *Љуби свога ближњега као себе самога* односи се на упокојене исто онако као и на живе... И они су наши ближњи, наши најближи...

То нас обавезује, да се с поштовањем и љубављу односимо према гробовима наше браће и отаца...

Гробље је, дакле, хранилица, или чуваоница. Чега? Наших ближњих, отаца и браће наше, највећега блага на земљи, блага Божјега. Свако друго материјално благо на нама и око нас не вреди једнога гробља хришћанскога, ни најмањега...

Прах од мртвих тела јесте прах што спава. То није, дакле, обичан прах, него прах што спава. Ово сведоче и речи ангела Божјег, речене пророку Данилу: *И много онијех који спавају у праху земаљском, пробудиће се, једни на живот вечни, а други на срамоту и прекор вечни* (Дан. 12,2). То одговара и речи-ма самог Спаситеља, Васкрситеља нашега, у погледу на умрлу кћи Јаирову и на умрлог Лазара...

Гроб је постеља успаваног праха телесног, који ће као преображен – слично песку што се у огњу

преображава у стакло – устати на глас неба, да вечно живи...

Гробља су спаваонице деце њене, усипалнице многих милијарди отаца и браће наше, хранилнице свештенога праха њиховога, најчудеснија гардероба, где се чува порфира од крви и мяса, порфира у којој су становале времено душе најмилијих наших, и у којој ће – само у још улепшаној, очишћеној и васкрслој – опет становати...

Покојници не протестују, што се градови живих шире на километре, а неки живи протестују, што се градови упокојених шире на метре. Једни од ових протестаната захтевају, да се многа гробља прерију и оброте у паркове. Други опет, једномишљеници ових паркомана, траже, да се тела наше браће и отаца и деце огњем сажижу. Ватромани! *Из разлога здравствених*, вичу једни, *Из разлога економских*, криче други. *Из разлога естетских*, говоре трећи. **У самој ствари све из једног разлога - неверовања у живот и васкрсење** а веровања у смрт, у свемоћ смрти. Па чувајући бојажљиво свој тренутак живовања на земљи (као једини живот, у који они верују), хоће све да учине, те да одгурну упокојена тела као *опасна* што даље од свог обиталишта.“³⁸

О односу према гробовима предака говорили су многи умни и благочестиви Срби. Ево једног таквог

³⁸ Владика Николај, *Изабрана дела*, књига XVI, Глас цркве, 1997, стр. 168-178.(Подвлачење наше)

„ЗАВЕШТАЊЕ ГРОБОВА И КОСТИЈУ

Гробови, чедо моје, гробови и кости чине народ.

Они који не знају за своје гробове и кости никада неће постати народ. Они су сличнији вуковима и лисицама, који не знају за своја гробља.

А гробља су, чедо моје, тиха сеоца у којима још увијек бораве под земљом наши покојници. Гробови су тихе постеље у којима заувјек спавају, у миру непробудном, тијела наших предака.

Народ не чине само они живи на земљи, што по њој ходи и творе, него и сви мртви, сваки на броју који у њој почива. Јер без онога под земљом, чедо моје мило, онога најнезнатнијег и безименог, не би било овога на земљи, сада знатног и именитог.

Ни њиву не чини једна љетина, па ни народ не чини један нараштај.

Ливаду не чини један откос, нити може уништити једна косидба. Што је за ливаду један откос, то је за народ једна битка или морија.

Народ ниче у таласима и пада у откосима смрти као трава, али опет прораста све гушће земљу и буја у новим нараштајима.

³⁹ Миле Медих: *Завештање Стефана Немање* (www.rastko.rs /књижевност)

Запамти, чедо моје, наша гробља су најсвјетлији биљези нашег народа и најсвјетлији граничници наше домовине.

Ако ти нико жив не може казати докле допире твоја земља и твоја баштина, потражи кости и гробове, и мртви ће ти истину казати.“

Шта то, дакле, ради Г. Хризостом?

Да ли то Г. Хризостом сатире *татије* рода нашег?

Да ли то он хоће да уклони мртве, да они сутра српској деци не могу казати докле допире њихова земља и њихова баштина?⁴⁰

Нису ли се, преко земљотреса и пожара, побуниле кости и гробови, кад ми живи ћутасмо и мирно гледасмо ово светогрђе?

* * *

О саучешћу Г. Хризостома у *сечи главе* Милоју Стевановићу говоре документи на која смо се позвали, али и чињенице да он оптужује и процесуира човека који није његов епархиот што показује:

⁴⁰ Овај безумни план Г. Хризостом је замислио да спроведе у бројним светињама као што су манастири Јовање, Враћевница ... Да не дâ Бог .

1. Признање Великог црквеног суда који то каже у првој реченици своје коначне Пресуде „Милоја Стевановића, приватног предузетника из Чачка, са новом адресом у Београду.“

2. Г. Хризостом, иако ненадлежан, покреће поступак по Јовандану 2011. године, а затим, 10. марта 2011. потписује Пресуду против човека који није у његовој Епархији од 7. 7. 2010. године, и над којим он није имао никакву, па ни црквено-судску власт, о чему сведочи, између осталог, лична карта Милоја Стевановића, која је благовремено достављена Суду епархије жичке.

СОЦИЈАЛИСТИЧКА ФЕДЕРАТИВНА РЕПУБЛИКА ЈУГОСЛАВИЈА СОЦИЈАЛИСТИЧКА РЕПУБЛИКА СРБИЈА	
ЧАЧАК	(ОПШТИНА)
MILOJE	(ИМЕ)
STEVANOVIĆ	(ПРЕЗИМЕ)
Svetolik	(ИМЕ ЈЕДНОГ ОД РОДИТЕЉА)
20. mart 1949.	(ДАН, МЕСЕЦ И ГОДИНА РОЂЕЊА)
Goračići, Lučani,	
Srbija	(МЕСТО РОЂЕЊА, ОПШТИНА, ПОКРАЈИНА И РЕПУБЛИКА)
(ОЗНАКА КРВНЕ ГРУПЕ)	
CP11874777	

РЕПУБЛИКА СРБИЈА БЕОГРАД	
	2003949783738 (ЛИЧНИ БРОЈ)
Čačak,	
Stoje Tošić 8/31	(ПРЕБИВАЛИШТЕ И АДРЕСА СТАНА)
trajno	(РОД ПОВЕЉА)
191777	13.05.1999.
(РЕГИСТАРСКИ БРОЈ)	(ДАТУМ ИЗДАВАЊА)
(ОПШТИНА)	
(ПОДПИС ОДГОВОРНОГ ЛИЦА)	
CP11874777	

3. Г. Хризостом се према чл. 25 Устава СПЦ односи исто као према Одлуци Сабора о богослужењу: неовлашћено, самовољно, бахато и немилосрдно гази и не поштује.

Зашто?

Ми нећемо изрицати суд, али морамо поста-

вити питања:

Ко даје право Г. Хризостому да гази епископско достојанство?

Да гази Устав?

Да ли својим безакоњем навлачи проклетство на себе и на збуњено стадо своје?

Да ли су земљотреси, пожари... знак који опомиње?

Препустимо то суду Божијем и суду времена. На нама је да сведочимо и да се Богу помолимо да се Г. Хризостом покаје и спасе.

Али и да упитамо себе: имамо ли право да ћутимо кад је вера наша у питању?

Да ли ћутањем пред безакоњем Г. Хризостома издајемо Бога?

Хоће ли нам Господ опростити ћутање наше?

Хоће ли нам преметнуте кости и расејани прах раба Божјих, на жичком гробљу, опростити ћутање наше, кукавичлук и страх наш да узвикнемо:

Г. Хризостоме, не можеш Ти вршити гроболомље⁴¹ у земљи Немањиној!

И не можеш Ти новотаријама својим газити богослужбени поредак и светоотачко Предање у цркви Светог Саве!⁴²

И не можеш Ти прогонити оне који се одупиру Твојој самовољи!

И неће народ за Тобом, јер га свети оци уче да је проклетство ићи за непослушнима, као што је проклетство узимати благослов од јеретика и оних који са јеретичима *шурују*.

На овом месту остављамо сведочанство⁴³ о споменику који је освештао свети владика Николај, а у кога су уклесане следеће речи:

⁴¹ Недавно, како из штампе дознајемо („Правда“ 9. 10. 2011.) припадници КФОР-а су на једном српском гробљу на Косову поставили клозет. Да ли су се угледали на српског епископа Хризостома који је на гробљу саградио грађевину у којој такође има клозета?

⁴² Народна песма каже: *Стани мало, од Добоја Мујо, и ми коња за трку имамо! А ми имамо Истину. И она ће нас спас`ти.*

⁴³ Ово чинимо прибојавајући се да би Г. Хризостому могло пасти на памет да и овај траг уклони.

**Овај споменик
подиже жичка епархија**

**+ ПАТРИЈАРХУ СРПСКОМ
ВАРНАВИ**

**и осталим Србима и Српкињама
пострадали 1937. године
у одбрани своје Свете
Православне Цркве**

**како за истину пострадаше телом,
описат се не да на мрамору белом:**

**распитај путниче ако желиш знати,
да би деци својој могло казивати:**

**у тридесет седмој какви Срби бише,
и свог оца Саву како прославише**

**водећ исту борбу и са истим врагом,
ходећ правим путем и – Савином трагом.**

Споменик патријарху-мученику Варнави у Жичи.

На освештању овог споменика свети владика Николај, између осталог, каза:

... „Наша црква и наш народ, како бих рекао, су као усијано гвожђе које се гледа издалека па не зна да ли је гвожђе или огањ, а јесте и једно и друго. Када се каже Српска национална Црква, као да се каже српски народ, када се каже српска

црквена историја, као да се каже народна историја. Када се погледа усијано гвожђе изгледа нам да видимо огањ. Тако смо се борили и побеђивали зато што смо тако организовани као ниједан други народ на западу Европе. То је заслуга светог Саве. У то је устао Варнава, попут свију патријараха. Тим путем требају поћи и сви они који буду седели после Варнаве на престолу српских патријараха (*Тако је*). Другог пута нема. Ми нисмо звали полицију да нас чува. Напротив. Ви сте сабрани овде као слободна деца светог Саве, да слободно дишемо, да слободно говоримо и да се слободно изразимо о ономе што имамо у срцу и у души својој.⁴⁴“...

Да је среће, Г. Хризостом би послушао глас и ишао стопама свог претходника, светог владике Николаја. И мануо би се ћорава посла: новотарија, екуменистичког шуровања, телохранитеља и полиције... Спроводио би у дело речи светог Владике - да су наша Црква и наш народ једно. И знао би да Црква нису он, господа Иринеј Каранушић-Буловић, Амфилохије Радовић и још по неки митроносац. И телохранитељи.

⁴⁴ *Светосавље.орг*, објављено 25. јула 2007, Свети Николај жички, Беседе поводом смрти патријарха Варнаве, Слово на освећењу споменика патријарху Варнави у Жичи.

СВЕДОЧАНСТВО ДРУГО

*„Шта ћеш чинити, Госпode, са онима који уместо да просвећују – за-
слепљују, и онима који уместо да воде
– заводе народ Твој.*

*Ништа им нећу учинити, јер су
они учинили све за проклетство сво-
је... Слушаће у сну и на јави, прокли-
њање имена свога и дрхтаће, – др-
хтаће а неће моћи умрети“.*⁴⁵

На свечаној академији у Подгорици 29. децембра 2010. године поводом двадесете годишњице од устоличења Митрополита црногорско – приморског Амфилохија – Г. Атанасије Јевтић, упоређујући. Г. Амфилохија са светим Петром Цетињским и Његошем каза: „... у нечему их је достигао, у нечему није, док их је у нечему превазишао. Он је јунак и слободар, али и богослов, по чему је надмашио Светог Петра и Његоша.“⁴⁶

Да ове речи не изговори човек који је уна-

⁴⁵ Владика Николај, *Изабрана дела*, Глас Цркве, 1996, књига X, стр. 110-112.

⁴⁶ http://www.mondo.rs/s_193459: Амфилохије као Свети Петар цетињски и Његош. НТМ

казио и затровао духовни простор својим речником недостојним уличара, а камоли епископа и доктора теологије, могли бисмо поверовати у њих.

Г. Атанасије Јевтић: „скромност“ на делу

Примера ради, овде цитирамо само неке речи изашле из уста човека на чију главу је залутала епископска митра.

Овако говори Г. Атанасије Јевтић:

„Све су то мирашевци, псевдозилоти, секташи, еврослинавци, трабанти, комуњаре, медиокрите-
--

тски менталитети, скоројевићи, конвулзивни 'духовници' и њихови суфлери и епигони, духовни слепци који су веру учили по звездама и месечевим менама, новопечени 'типичари', зилоти, маловерни смућени и смушени људи окорелих савести, путујући циркузанти, дојучерашњи удбаши који срамоте храм Божји, црни магови, дозлабога срамне пропалице, неупућени и болесни људи са папистичком 'непогрешивошћу' који углас певају будибогзна шта и леже по патосу, људи који имају своје надимке, а не знају ни да бекну, велеучени 'канонисти', а уствари дилетанти и секташи, мутиводе и цркворушитељи, фамозни и неславни одметници, безаконици, бесавесници, антидуховници, несрећни народоразбијачи, заведени и незнани богомољци, слични јеретичима, језуитски инквизитори, шпијуни, огавне уходе и жбирови, бескрупулозни лажљивци, клеветници и подметачи, фанатици који праве халабуку и брукају Цркву, хистерични људи неуротичне ускости, искључивости, незнања и бесловесја, инквизиторски, медиокритетски менталитети, штрајкачи, откачени попови... пљачкашка група, пискарала, шуша и тмуша, лопови...⁴⁷

Да ове речи, о Г. Амфилохију, не изговори лажни сведок о Душковцима, о блаженопочившем оцу Григорију из манастира св. Саве Освећеног, о оцу Венијамину Преображењском, о

⁴⁷<http://dc182.4shared.com/doc/cG0SQvdz/preview.html> и Печат: Одговор Наташе Јовановић... од 11. августа 2010.

владици Артемију, о рашко-призренским монасима,⁴⁸ о „патријарху Милоју“⁴⁹ - ми бисмо пред приказаном величином митрополита Амфилохија морали главе своје приклонити. Јер он *надвиси светог Петра цетињског и Његоша*.

Међутим, пошто ове речи изговори бивши епископ Атанасије, тешко да ће ко иоле разуман том нескромном, гордељивом празнословљу поклонити веру.

Али, кад се већ спомену Његош – да подсетимо читаоце какав је био Владика црногор-

⁴⁸ Рашко – призренске монахе, браћу своју по вери и крви, Г. Атанасије Јевтић назива *зилотима – зурлотима, монасима – немонасима, апачима и бандитима, лудацима и несрећницима...* (Vesti online, 21.03.2010. *Монаси: Атанасије нам прети и уцењује*)

⁴⁹ Г. Атанасије је својим „изумом“ о „патријарху Милоју“ (в. *Novinar online: Еп. Атанасије: О pagubnim novotarijama tzv. Revnitelja „starog načina služenja“*) сугерисао будућим судијама – инквизиторима шта им ваља чинити. Тако ће један од Милојевих судија – свештеник Милић Драговић, још пре него што је кренуо прогон Милоја Стевановића, у свом тексту „Слике наших дана“, 2010. г. на свом сајту објавити и ове речи: „Гледај у многе путеве, али бирај прави пут. Слушај многе речи, али научи да препознаш која је истинита...Или патријарх Иринеј или патријарх Милоје...“(видети: www.otacmilic.com – „Слике наших дана“)

ски, кога је Г. Амфилохије „надмашио“ (опрости, Боже, и опрости, Владико).

Овде преузимамо део текста из рубрике „Подсећања на српске националне духовне великане“ под насловом „Владика Раде и римски папа“, из часописа *Хвосно* број 66, у прогонству, година XV, о Никољдану 2010. г:

Једно послеподне били смо изван Рима, на брегу што се зове Маријус, где има један манастир и пред њим пространа тераса, одакле је врло леп изглед на Рим и на све околине. Кад смо се пред вече враћали кући и улицом близу моста Сан-Анђело возили, наједанпут наш кочијаш притера кола крају и заустави, скочи доле, отвори врата на каруцама, и брзо рече: „Ечеленца, заповедајте изаћи!“ – „Зашто?“ – упита га Владика зачуђено. „Иде, вели, свети отац, и сад ће овуда да прође“. – „Па нека га, нек' иде! – одговори Владика – он има свој пут а ми имамо наш“. – Г. Ђурчић, који је седео с нама, одмах је изишао из кола. Кочијаш, кад види да Владика седи и не помиче се, уплаши се, боји се сам себи да не буде кажњен. И он и г. Ђурчић кажу да нам је обичај и наредба да сваки на ногама папу дочека док прође. И да би уверили Владика да то сваки чини, кажу му да и сами принчеви и највећи енглески

лордови изађу из кола и стоје на ногама док свети отац не прође. Владици беше криво толико наваљивање, па, затварајући врата на колима, доста срдито рече: „Божа ти вјера, ја не хоћу срамотити оно мало црногорскога народа. Нека иде папа својим путем, нека слази с кола ко му је до сада слазио, а владика црногорски заиста неће“.

(Одломак: Љубомир Ненадовић, Одабрана дела, Нови Сад – Београд, 1971. г. стр.150 -154)

Г. Амфилохије је, заиста, „надмашио“ Његоша, јер је оно што чињаше Његош бацио под ноге своје и тако се „попео“ до висине бискупа.

Г. Амфилохије са папом Јованом Павлом

И не само то, он је од папе примио напрсни крст и папаски прстен⁵⁰ и због тога био ганут по сведочењу његовог сабрата Иринеја Каранушића–Буловића.⁵¹

Г. Амфилохије и сабрат му Иринеј са папом Бенедиктом

⁵⁰ Некада је „Гаврила Мијакића (владика 1663.-1670.г.) по повратку из Рима шчепао српски православни народ и зазидао га жива у манастиру Марчи, ради невере учињене цркви православној...” („Одговори римској пропаганди“, манастир Рукумија, Лио, 2009. г. стр. 22.). Г. Амфилохије је имао срећу јер по његовом повратку из Рима Митрополија црногорско-приморска беше поприлично расрбљена.

⁵¹ В.стр. 97.

Овај човек на питање новинара: „ Да ли је одлука о рашчињењу (*Владике Артемија*) донета пребрзо?“ сведочи: „ **Па Синод на ту одлуку чека пуних десет година! То је само оно последње што је у том процесу урађено.**“⁵²

Овај човек је расрбио Цркву у Црној Гори у време свог столовања:

ЛАЖНИ ЦАР РИСТО МАЛИ⁵³

Пре десетак дана црногорски медији објавили су вест да СПЦ у Црној Гори званично више не постоји.

Извештавајући јавност о одговорима Владе Црне Горе на додатна питања Брисела стајала је следећа вест:

„Влада је у додатним одговорима саопштила и да је СПЦ прије неколико дана јавно формално измјенила име у Православна црква у Црној Гори“. (Вијести стр.2)

Прође десет дана а нико не објави никакву реакцију, никакав деманти. Нити на сајту Митрополије нити “васељенска” Светигора. Узалуд смо чекали да се у свом стилу уличарских демантија огласи прота Џомић, омиљени кербер самозваног архиепископа Амфилохија. Можда је прота опет венчавао неког трансексуалца, не би му било први пут.

Можда је прота баш тих дана ишао у своју нову хацијенду од хиљаду квадрата на Авали. Можда је био у

⁵² В. „Куир“, 24. септембар 2010. године.

⁵³ *Новинар Де*, 23.04.2010. г.

посети код својих професора у смедеревском затвору (обзиром да је и прота дипломирао права у атмосфери подобној чувеној *индекс афери*).

Узалуд смо чекали и на реакцију Радомира Никчевића, шефа кабинета Архиепископа цетињског. Али ни он попут свог кума Велибора Џомића није се нигде огласио. Или, једноставно, није се имало шта ту демантовати. Српске цркве у Црној Гори више нема.

Вероватно су људи били на свечаности јер тога дана је објављена још једна вест „*Митрополиту Амфилохију уручена награда за животно дело*“, председник комисије за доделу награде Милутин Мићовић (рођени брат владике Јоаникија). Требали овде икакав коментар?

Можда само питање: да ли је укидање Српске цркве у Црној Гори Амфилохијево животно дело. Да је Његош жив вероватно би своје дело *Лажног цара* посветио самозваном Амфилохију творцу праха српског.

Државна плата допринос свештеницима: Амфилохије и Ђукановић

Javili Briselu da Amfilohije više ne vodi „srpsku“ crkvu

U odgovorima je Vlada objavila da je u 2009. godini vjerskim zajednicama isplaćeno 320.000 eura, ali ne navodi koliko je dobila koja vjerska zajednica pojedinačno. Piše da Vlada finansijski pomaže Srpsku pravoslavnu crkvu, Crnogorsku pravoslavnu crkvu, Islamsku vjersku zajednicu i Rimokatoličku crkvu.

„Државна помоћ вјерским заједницама се реализује кроз participaciju и доприносима за пензијско, социјално и здравствено осигурање свештеника, а у највећем обиму улагања у заштитне објекте, нарочито у заштити ових објеката који имају карактер споменика културе“, пише у одговорима.

Vlada je u dodanim odgovorima saopćila i da je SPC "prije nekoliko dana javno formalno izjavila line u Pravoslavna crkva u Crnoj

Gori", to da prema dosadašnjim istraživanjima, ova ima većinski pozitivan stav javnog mišljenja u odnosu na njene tradicionalno vjerske aktivnosti.

"SPC nastoji, osim vjerske uloge, da svoju javnu angažovanost pokazuje kao aktivnost za očuvanje nacionalnog i kulturnog identiteta Crnogoraca, za razliku od SPC-a, koja po njima, afirmiše isključivo srpski nacionalni interes", stoji u odgovorima.

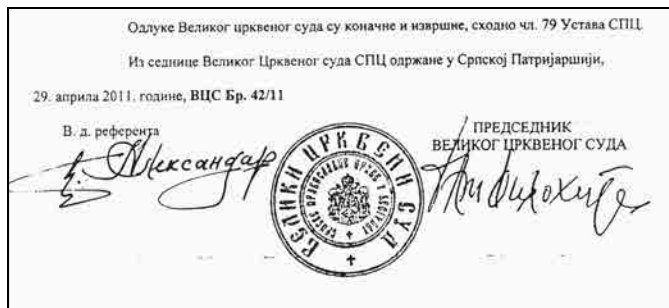
Napominje se da i pored obiljednog običavanja jedne i druge crkve da država "presudi" u vezi sa njihovim razlikama, "poštovanje evropski afirmisanih principa može jedino trajno voditi rješavanju ovih odnosa, bez uplitanja države i politike u samostalnost obavljanja njihovih vjerskih poslova".

M.R.

Овај човек је заслужан што је у време његовог администрирања Епархијом рашко–призренском и косовско-метохијском из те Епархије отишло у егзил преко осамдесет црноризаца.

Док је расрбљивао Косово, у његовој расрбљеној Црногорско-приморској митрополији су изречене многоброје епитимије и „пресуде“, монасима из Епархије рашко–призренске.

Овај човек је ставио свој потпис и на пресуду Милоју Стевановићу:

(Детаљ са стр. 45.)

У време када је он био заменик Патријарха српског, а блаженопочивши патријарх Павле заточен на ВМА – учињен је покушај лустрације патријарха Павла.

Народ је молитвеним скупом пред Патријаршијом, спречио властољубиву похлепу господе Иринеја Каранушића–Буловића и Амфилохија Радовића.

Исти тај народ је показао шта мисли о намери властољубивих на испраћају патријарха Павла у вечност. Можда заслепљени, острашћени, властољубиви екуменисти не схватају да би једног дана исти овај народ могао доћи да их упита: шта то радите?

Сахрана патријарха Павла 19.11.2009. г.

Детаљ са сахране патријарха Павла.

Погребна поворка на сахрани патријарха Павла

Време ће показати ускоро, а можда и пре, ко је и због чега ставио „нож под гушу“ овом властољубивом братоубици и расрбитељу Српске православне цркве у Црној Гори и на Косову и Метохији - због чега је он погазио своја двогодишња залагања.

Имајући у виду чињеницу да овај човек, *de facto*, не припада Српској православној цркви, већ њеном расрбљеном делу, иако је имао жарку жељу да влада Српском православном црквом, нећемо се дуже задржавати на њему. Он је довољно учинио за упропаштење своје. Нека би му Бог помогао да се покаје због братоубиства над епископом Артемијем и због свега што учини заслепљен својим властољубљем.

Нека би му Бог помогао да се присети речи Господње: „Безумниче, ове ноћи тражиће се твој живот од тебе – и то што си припремио чије ће бити?“ (*Лк. 12.20*)

Напомена:

Докле се у расрбљивању Црне Горе стигло, види се из текста Гојка Перовића, ректора Цетињске богословије, који је, у *Српским новинама* од 11. марта 2010. г. тврдио да у Црној Гори живи један народ, а две нације (Срби и Црногорци), при чему `два рођена брата избравши два различита концепта политичког удруживања, могу бити две различите националне припадности` при чему је рекао и ово: „Православна Црква у Црној Гори је дом за припаднике свих нација, само уколико су они верујући хришћани/.../ Православна црква у Црној Гори је кућа коју Срби са правом треба да осећају као своју, али исто тако и место где ће национални Црногорци, без икаквог зазора, дисати `пуним плућима` и црпити духовну снагу за свако добро и благочестиво дјело.“

На то му је православни Србин Данко Ракочевић у *Српским новинама* од 22. априла 2010. године одговорио текстом владике Николаја, „Чувар имена“:

„Српски владари звали су се Србима. Нису никад српско име мењали, чак и кад су прихватили или освајали суседне земље. И у овом случају истицали су га на прво место. Тако Цар Душан: Цар Срба, Грка и Бугара. Или као архиепископи: архиепископ свих српских земаља и приморских области. Први пут у историји Срба, губи се српско име у 20-ом веку у титули владара: Краљ Југославије. Али не и у титули српског патријарха. И у Југославији до данашњег дана, српски патријарх се именовао и потписивао : Патријарх Српски. Овако се именовао и митрополит Карловачни под Аустријом: Патријарх Српски.

Црквени поглавари српски давали су отпор туђинштини и одржали у својим титулама кроз сва времена име српско, тако богато етничким садржајем и хришћанском славом. Да га српска црква није упорно држала и одржала, оно би се изгубило у грецизму, латинизму или турцизму. Али је Црква била и јесте чувар имена српског, које означава индивидуалност једног хришћанског народа са свим карактеристикама његовим.

Ако је народ приморан да живи у држави са несрпским назвањем, Црква не може променити своје име, као што ни њен народ не може. У погледу вере и имена, Црква не зна за компромисе. Ово је став, ово и опомена Српске цркве не само од светог Саве, него још од пренемањихких жупана. Хиљадугодишња традиција, хиљадугодишња опомена, о коју ко се огреши не зна ко је, чији је, с ким је и куда ће.“(Владика Николај Велимировић).

Дакле, у „Православној Цркви у Црној Гори“ (не српској), на челу с` митрополитом Амфилохијем, пристало се на Ђиласову тезу да су Црногорци пореклом Срби, али су „историјским развојем“, постали НОВА НАЦИЈА.

Да ли то Амфилохијев верни Теодосије од Срба на Косову ствара „Косоваре“?

СВЕДОЧАНСТВО ТРЕЋЕ

Жали их: не осуђуј. Јер ће се сасушити као трава. Један по један силазећи с памети и с власти... Није им дато сад, да то виде. Но кад се уклоне као сенке, онда ће видети. И заридаће горко, јер неће имати ништа више да приме осим проклетства. Јер им је надница потпуно исплаћена овде на земљи у виду оне пролазне силе и власти.⁵⁴

Овде се нећемо бавити оним што је већ написано о Г. Иринеју Каранушићу-Буловићу на сајту *Патриотикус*.⁵⁵ Нити ћемо се бавити оним што пише *Таблоид*⁵⁶ у тексту *Цр(к)вени пуковник на жутом задатку*; нити да ли је овај човек Каранушић или Буловић; нити да ли је и зашто мењао своје презиме... Њега нећемо подсећати на речи Господње из Јеванђеља по Луки 12.20. јер

⁵⁴ Владика Николај, *Изабрана дела*, Глас Цркве, 1996, књига VIII, стр. 41.

⁵⁵ <http://www.patriotikus.wordpress.com>: *Ко и зашто гони владика Артемија*.

⁵⁶ Види бр. 238 од 04. 08. 2011. г.

смо свесни да би то било узалудно бацање бисера.

Овде ћемо само оставити једно сведочанство које ће покољењима иза нас (а можда и нашим читаоцима) одговорити на питање: Ко је овај човек?

И које је вере Г. Иринеј?

Нека на то питање он сам одговори.

Г. Иринеј Каранушић–Буловић – *први пут:*

Атина, 26. нов. / 7. дец. 1972.

Од стварања света 7480.

Ваше Преосвештенство, уважени свети Владико.

Благословите! Опростите што Вам досађујем овим писмом, но повода за њ су два.

Први: видех негде лепе божјиње честитке у издању Ваше Епархијске штампарије, те бих замолио да изволите наредити администрацији Ваше Епархије да ми пошаље 50 комада, разуме се са рачуном заједно, да платим.

Други: опростите ми, но из црквене штампе видим, а и иначе се чује, да ви, владико свети, којег иначе и ја и толики други уважавамо због несебичне и безрезервне преданости делу ширења речи Божје, прилично „екуменишете“ по Западу на начин који не предвиђају св. Канони. Наиме, може се, и треба бити пријатељски расположени према сваком, и бити отворен за разговор са сваким и омогућити сваком да упозна Св. Православље. Но све је то јасно. Молитве, заједничарење с инославцима је друго. Оно је, под претњом рашчињења и одлучења изричито и непопустљиво забрањено свима нама, од Патријарха до обичног крштеника (ср. Само 45. апост. Правило а и толика друга). Забрањена је и приватна заједничка молитва с инославним, а камоли учешће, активно учешће иноверних у православној св. Литургији, том изразу и печату црквеног јединства у вери, а не средству за постизање тог јединства.

А Ви, Преосвештени, на жалост моју и свих Ваших поштовалаца не држите много до тог већ разни протестанти и други певају, док ви служите, или читају апостол, итд. (на пр. тако нешто чак и не осећајући да је ту посреди нешто шкакљиво, износи један чланкописац у последњем „Православљу“, од 1. 12. 1972. где вели како је пастор читао Апостол у Вашој Литургији). Ако се сећате, пре годину, о. Атанасије и ја смо, мада с горчином и болом у души, били приморани, по савести, да одбијемо част саслужења с Вама баш због тога активног присуства инославних у Литургији, док у другим приликама, када нема тога, већ је Литургија само за

православне и од православних, увек радо прихватамо част саслужења са Вама.

Но, молим, чујте и почујте најљући бол мој, и љуту тужбалицу. Дознадох наиме, да сте учинили нешто што се једва усуђују да учине и најлевичарскији „фанариотски екуменици“ а то је, авај, не само молитвено општење с инославцима, што се још можда може и појмити због прилика у којима сте на Западу, већ „светотајинско, причасно општење, општење у Трпези Агнецевој“. Конкретни податак гласи да сте на служби у Аугсбургу, јуна 1971. причешћивали или почели причешћивати све одреда, ко год је хтео: православне, Латине и протестанте. Ако је то тачно, онда леле и куку! Жао ми је што овако зборим, но моје речи извиру из бола мога срца и из протеста целог мога бића, и као монаха и као човека који покушава да богословствује из Св. Отаца и по њима. И то да учини ко? Наш омиљени и познати Владика Лаврентије! Ако је горња вест тачна (а оне претходне о заједничком мољењу су тачне, јер сам и сам видео), ја Вас молим, не у своје име, већ у име Светог Саве и Св. Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. јереси и кривоверја, у име српских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер препоставише Православље јереси, у име свих Св. Отаца и Учитеља Цркве; у име Светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Началника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне; немојте, Владико, Бога ради немојте!

Досад је Српска Црква вазда уживала велики углед међу Грцима и међу Русима, и уопште у православној свету, због свога трезвеног и благоразумног

става према јеретицима, става јеванђелскога, по речи: „Будите мудри као змије, и безазлени као голубови!” Немојте, преклињем Вас, да преко Вас и за Вас нама једноверна браћа помисле да се, ето и чеда Св. Саве утопише у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом „екуменизам“, и да стану нарицати: „Како падоше силни“ (израз еп. др Данила).

Надам се да ћете разумети моје мотиве за ово писмо и да се нећете озлобити нити пак оскорбити због оваквог мог призива к Вама. Да Вам не написах ове речи и не упутих ову вапајну молбу, сматрам да ми то не би опростио св. Марко Ефески, чије учење изучавам и о којем припремам тезу, помоћу Божјом и светих Ваших молитава. Опростите и благословите! Уз метанички поздрав, остајем Вашем Преосвештенству одани у Господу недостојни послушник.

Јеромонах Иринеј

П. С. Молим одговор, Преосвећени, по обема тачкама писма.

Беше то вера коју исповеди Г. Иринеј Каранушић–Буловић!

Беше!?!

Или је то, можда, било фарисејско лицемерје?!? Лажно исповедање?!?

Да ли се демаскирао?

Да ли се проверио? Да ли је променио веру Г. Иринеј Каранушић–Буловић?

И која му је вера сада?

Упитајмо њега.

1. „...Надамо се и молимо се Духу Светом да ће поново кад-тад доћи време постојања јединствене хришћанске васељене, када ће, ако се то у историји оствари, као што се надамо и молимо, поново, по древном канонском поретку епископ града Рима, бити први епископ хришћанске васељене“.

2. „Говорити, дакле, о том првенству, имам утисак, и дозволите да га поделим са Вама, да је данашњи папа римски, Његова Светост Јован Павле Други и лично доживео и пред читавим светом сведочио своје служење и своје првенство, пре свега управо као службу и служење у име љубави Христове“.⁵⁷

3. „...Личност Јована Павла Другог заиста извршава функцију и друге своје почасне титуле, титуле понтифекса, мостоградитеља, служећи свима, пре свега, својој Цркви и њеном јединству, а затим служећи колико је најбоље и највише могуће јединству свих. Он тиме заиста гради мостове и остварује себе као аутентичног мостоградитеља духовности, понтифекса“.

4. „...Тај човек који је својим животом, својом личношћу у себи спајао јединство љубави, хришћански Исток и Запад, значи васељену, као да је, такође, био и узор и претходник данашњем папи римском Јовану Павлу Другом који и својим животом и служењем потека-

⁵⁷ Подсећамо читаоце да је овај папа многа зверства почињо српском роду, будући главни кривац за признање Словеније, Хрватске и касније Босне и Херцеговине у авнојевским, србоубилачким, границама.

вши из Источне Европе, из нашег словенског света, и проведвши свој живот у Пољској цркви до 1978. године, до избора на катедру Петрову у Риму, у близини и у контакту са Православном црквом и служећи касније и до данас, носећи крст, како је овде лепо речено пре мене, тога служења, такођер, на тај начин сједињује Исток и Запад у жељи да гради и гради мостове међу њима.“

5. „...Ми смо били, морам то да нагласим, импресионирани током тих разговора добром обавештеношћу и жељом Његове Светости (папе) да прати до у појединости живот и проблеме наше цркве и других православних цркава. Из питања која је постављао то се могло видети и осетити. Наравно, наши одговори су били аналогни и ми смо са узбуђењем у души, констатовали управо то, да у нама не види неке странце, неке мање вредне хришћане“.

6. „То је показао поклоновиши нам и епископски крст који даје римокатоличким бискупима и један од његових блиских сарадника нам је касније рекао, једноставно, братски, с љубављу: 'Немојте мислити, да је то само куртоазија. Да је куртоазија, добили бисте нешто друго, можда, на поклон књигу или нешто пригодно. Али, пошто сте добили крст и прстен то вам је порука да у Вама види законите епископе цркве Христове као што види у својим бискупима'. Нас је тај чин још више гануо.“

7. „Та огромна снага воље и спремност на потпуно самопожртвовање је нешто што сведочи о веома интензивном унутрашњем духовном и молитвеном животу и пројављује духовну снагу каква се данас, а можда и другим временима, али данас посебно, веома ретко среће. Зато и на оне који не деле све садржаје у вери са браћом и сестрама римокатолицима, хришћане па и

нехришћане његова личност (папина) делује са изузетном снагом... Не знам колико сам у стању да то искажем.“

8. „...Главно је да се нађе времена и могућности за братски разговор са двојицом блиских сарадника Његове Светости Јована Павла Другог. Ја сам ето и на тај начин, недавно био његов гост и могу и то да кажем у толиком мноштву послова и брига, ношења крста животног и пастирског, ипак, је као што су ми рекли, налазио времена да упита: 'Где су они весцови Срби - српски епископи који су били код њега'... *То је такође било дирљиво и за владика Амфилохија и за мене*“.

9. „...Тако, дакле желим, да молитвама од Господа који је глава своје Цркве да му подари боље здравље, да му да снагу и довољно дуговечности да изврши своју мисију и службу на начин како најбоље сам жели кад је насамо у молитви са Господом.“⁵⁸

Овим својим говором је сам Г. Иринеј Каранушић-Буловић одговорио која му је нада, која му је вера, шта је његов понос, шта га чини срећним и шта је *дирљиво за њега и владика Амфилохија*.

Аутори ове књиге Г. Иринеју Каранушићу-Буловићу не оспоравају право да иде својим путем, и увек *са узбуђењем у души*, за својим све-

⁵⁸ Ово су речи Г. Иринеја Каранушића-Буловића (Данас, од 7. октобра 2003. г.)

тим оцем – папом. И за својом *господаром*. То је његов избор и његово право.

Али постављамо питање: може ли и треба ли Г. Иринеј Каранушић-Буловић да из Цркве Светог Саве, којој је он окренуо леђа, прогони благочестивог епископа Артемија и његову духовну децу? И као да чујемо одговор с више: Не може! Неће то дати Бог. А не дамо то ни ми – деца Божја.

Кад се упореди прва и друга реч Г. Иринеја Каранушића-Буловића, постаће јасно: ко је овај човек? И како овај човек „држи“ дату реч, кад је вера наша у питању?

Пред суд времена позивамо сведока Саву Јањића који у *Данасу* 6-9. јануара 2000. г. на стр. 22. и 23, надугачко и нашироко, сведочи о Г. Иринеју Каранушићу-Буловићу поручујући му, између осталог:

„...Спасити се можемо покајањем после сваког учињеног греха, али ако изгубимо праву веру губимо заједницу са Христом, падамо у непокајну гордост која је `хула на Духа Светога` за што нема опроштаја. Свакако, не због тога што нам Господ ни то не би опростио, већ зато што падом у јерес хришћанин губи живу заједницу са Богом, отуђује се од Божје Благодати и постаје идолопоклоник, обожавалац лажног *бога*, фалсификованог Христа, иза чије образине заправо

стоји сам Сатана као творац свакога зла и обмане. У јереси нема и не може бити аутентичног духовног опита, нема благодати Божје и светости, нема спасења, већ штавише падом у јерес човек пада у сферу прелести, духовне обмане и лажи и постаје заједничар ђавола и његових енергија зла. Велика је погрешка веровати да и јеретици служе истоме Богу као и правоверни, а то је, нажалост, једна од основних поставки савременог екуменизма, који иде још и даље те сматра да и ван хришћанских вероисповести постоји аутентичан духовни живот, светост и спасење.“

Тако, Сава Јањић, говори о паду Г. Иринеја Буловића.

Али када је у питању властољубље, братоубиство, освета, мржња, зло... – тада је Г. Иринеј Каранушић-Буловић веома *стабилан* и чврсто „држи реч“, о чему, између осталог, сведочи разбојничка претња:

- *Сломићу ја кичму Артемију*⁵⁹ и његов наступ у емисији *Упитник* РТС-а, где пре Сабора изриче пресуду владици Артемију, коју ће Сабор, нажалост и усвојити. Додуше, тесном већином. А где нема сагласја, постоји озбиљна сумња. Јер се у случају нејединства сабора поста-

⁵⁹ *Дуга* бр. 1638 од 30.03. – 12.04. 1996. године, Жељко М. Познанаовић, „Ломљење кичме Артемију“.

вља питање на чијој страни је био Дух Свети, тј. која фракција архијереја је Њему била причасна, мањина или већина? Јер, већина не гарантује надахнутост Духом Светим. С обзиром да та одлука није јединствена, већ је продукт надгласавања, она самим тим представља опасно увођење парламентаризма, наместо истинске апостослке саборности, која вели „благоизволе се Духу Светоме и нама.“ Прво Духу Светоме, па тек „нама“ и која у том смислу претпоставља јединство и једнодушност учесника сабора, и то у еванђелској, богочовечанској и апостолској истини Цркве, као основни услов присуства Духа Светога.

Следећа фотографија сведочи како Г. Иринеј Каранушић-Буловић, са православном камилавком на глави, супротно Канонима, пали свеће у синагоги оних чији преци разапеше Господа говорећи:

„Крв Његова на нас и на децу нашу!"
(*Mt.27.25.*) И не покајаше се.

Г. Иринеј Каранушић-Буловић: Тако верујем

Ко је, дакле, овај човек?
 Откуд овај човек у Синоду СПЦ?
 Откуд митра епископа СПЦ на глави овог
 човека?

Зар је епископско достојанство спојиво са
 папским напрсним крстом?

Зар прећутасмо његово силеџијство:
 „Сломићу ја кичму Артемију“?

Зар зажмуресмо кад на Благовести 2010.
 паде звоно у манастиру Ћелије кад овај човек уђе
 у порту где почива свети Јустин?

Зар обневидесмо, кад на светог Јустина,
 исте године у истом манастиру овом човеку при-

паде мука усред службе Божје? (*Борба за веру, 15. јуни 2010.*)

Хоћемо ли и даље слушати шта говори човек који носи папин прстен, који у олтару уводи јеретике и који не дозвољава православној браћи и икони Мајке Божје (Табинске) да уђе у цркве које су оци наши саградили?

Зар ћемо се усудити да узимамо благослов од овог човека, са папским прстеном, кад знамо завет светих отаца: **„Не треба примати јеретичких благослова, јер су они више злословља него ли благослови.“**(32. Правило Лаодикијског Помесног Сабора)

Зар ће наши јереји на светим Литургијама помињати његово име и имена њему сличних и „молити“ се да они „правилно управљају речју истине Божје“?

Зашто ћутиш, ћутиш, Србине, брате?

СВЕДОЧАНСТВО ЧЕТРВРТО ИЛИ КО ЈЕ НАЈГОРИ СРБИН

*Учили нас, мучили нас,
Да будемо све,
Само синци Српске мајке,
Само Срби НЕ.
Ал' другујућ' с' вуком, лисом,
Лав је ост' о Лав!
Још нас има што певамо,
Ја сам Србин сав!⁶⁰*

Како видесмо, према саопштењу званичника СПЦ, Милоје Стевановић је једини мирјанин осуђен на најтежу казну, казну екскомуникације из Српске Православне Цркве.

Као што видесмо осуђен је зато што је љубио Господа Бога молећи Му се, са владиком рашко-призренским и косовско-метохијским у егзилу Господином Артемијем и зато што је љубио ближње своје, указујући им гостољубље.

Овде се намеће питање да ли судије осудише поменутог Милоја, или осудише закон Го-

⁶⁰ Ј. Ј. Змај.

сподњи?

⁴⁰Ко вас прима, мене прима, а ко мене прима, прима онога који ме је послао. ⁴¹Ко прима пророка у име пророчко, награду пророчку примиће, и који прима праведника у име праведничко, награду праведничку примиће. ⁴²И ако ко напоји једнога од ових малих само чашом хладне воде у име ученичко, заиста, кажем вам, неће му пропасти награда.

(Мм.10, 40-42.)

³⁶Учитељу, која је највећа заповест у закону?

³⁷А он му одговори: Воли Господа Бога свога свим срцем својим и свом душом својом и свим умом својим. ³⁸Ово је највећа и прва заповест. ³⁹Друга, равна овој, јесте: Воли ближњег свога као самога себе. ⁴⁰Од ових двају заповести зависи сав закон и што су пророци рекли.

(Мм.22.36-40.)

Уз наведено, овде понављамо два питања на која здрав разум тражи одговор.

Питање прво: Ако је осуђени Милоје кажњен зато што је указао гостопримство рашко-призренским монасима у егзилу, зашто је он изузетак у односу на више стотина хришћана широм

земље (и ван ње) који учинише исто „кривично“ дело милосрђа?

Питање друго: Ако је осуђени Милоје кажњен зато што се молио Богу са његовим преосвештенством владиком рашко-призренским и косовско-метохијским у егзилу Господином Артемијем, зашто је он изузетак у односу на више хиљада православних хришћана, који се такође, моле Богу са овим Божјим човеком учинивши исто „кривично“ дело?

Осим тога, здрав разум тражи одговоре на још неке нејасноће:

Суд епархије жичке, по Уставу Српске Православне Цркве, није био надлежан за случај Милоја Стевановића. А судио је!

Зашто?

Другостепени суд је по Правилнику СПЦ имао императивну обавезу да поништи одлуку ненадлежног суда. А није!

Зашто?

Другостепени суд осуђеном, а по његовој жалби, додаје и трећу „кривицу“, за коју га оптужница није теретила.

Зашто?

Зато што је имао своје ставове које је износио „у својим текстовима и књигама“.

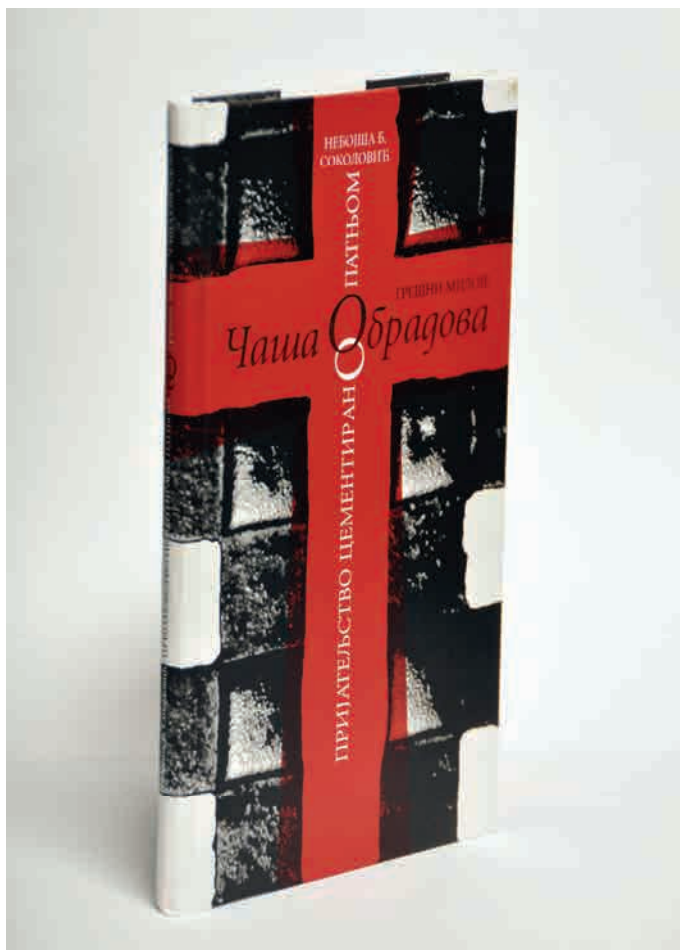
Гле, заиста овај човек написа књиге, од којих неке, доживеше по више издања:

Грешни Милоје, *Казивања*, III издање

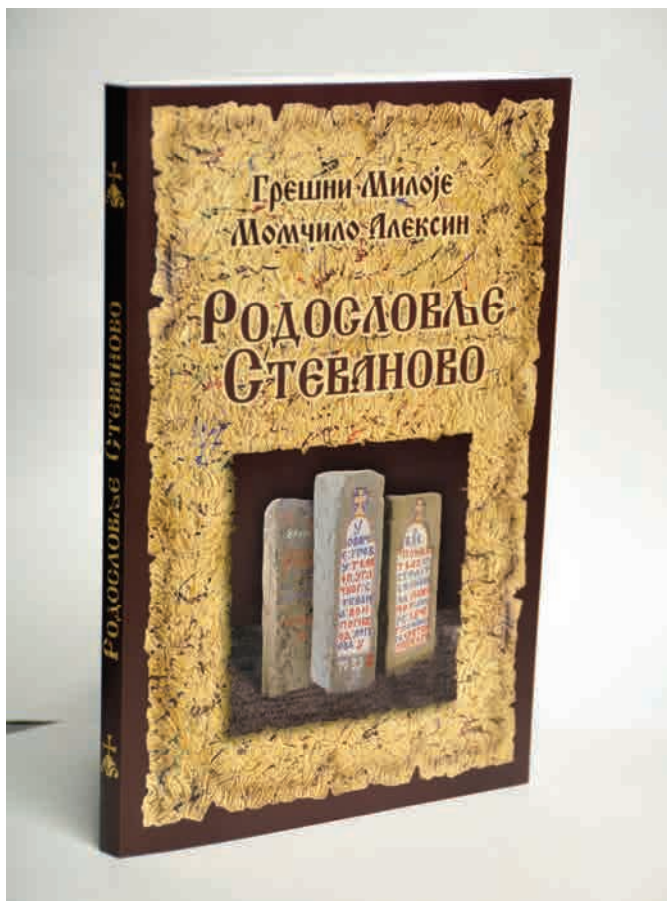
Грешни Милоје, *Не помичи старе међе*, II допуњено издање

Грешни Милоје / Небојша Б. Соколовић, *Чаша Обрадова*

Ko prodaje veru za veceru, sa grupom autora

Грешни Милоје / Момчило Алексин,
Родословје Стеваново

Грешни Милоје, *Сине мој, не пристај*,
II допуњено издање

У срећним временима књига се оспорава-
ла књигом, реч речју, аргумент аргументом, лаж
истином...

Поставља се питање - да ли је дошло зло
време у коме зликовци реч, мисао, слободу гово-
ра, хоће да униште одмаздом, екскомуникацијом,
„ломљењем кичме“, претњама, прогонима?

Да ли се то повампирује дух инквизиције?

Такође се намеће питање да ли су егзеку-
тори ове страшне казне над осуђеним Милојем
узели за отежавајуће околности ова његова (не)
дела:

- Што је помогао немоћној старици, којој
је син био на робији;

- Што је обилазио децу, чијег су оца уха-
псили због тога што је био против параде поноса;

- Што је помогао старцу коме је син те-
шко рањен у рату у Босни, као и самом рањени-
ку;

- Што је помагао слепима, болеснима...

- Што је из невоље спасио муслиманку са
болесним дететом;

- Што је Мађарици католичке вероиспове-
сти помогао у муци;

- Што је многобројним породицама и мо-
нашким обитељима притрчао у помоћ и без ика-
каве накнаде сносио трошкове сахрана и подушја
за њихове упокојене сроднике, односно сабраћу;

• Што је помогао породици која је пострадала у саобраћајној несрећи;

• Што је помогао породицама које су имале породичне трагедије...

Исто тако, намеће се питање да ли су г. Милоју узели за отежавајућу околност то што је са својом породицом приредио огроман број трпеза љубави по светињама, због чега је Г. Хризостом у неким од тих светиња забранио *agape*.

Нису ли за отежавајућу околност у одмеравању „смртне“ казне узети и следећи материјални⁶¹ докази:

⁶¹ И рђавији средњошколци сваке провинцијске школе знају да постоје две методе утврђивања истине у сваком поступку (управном, кривичном, па и у црквено-судском):

1. Слободна оцена доказа – где онај ко води поступак утврђује које ће доказе извести, како ће их извести, како ће оцењивати њихову доказну снагу... а све са циљем да се постигне тзв. *слободно судијско уверење* тј. да се онај ко води поступак, у складу са својим интелектуалним способностима, увери да је одлука коју доноси правилна и правична. Тако утврђена истина назива се *материјална истина*.

2. Законска – легална оцена доказа је законом прописана: и обавезује онога ко води поступак које доказе **мора** извести (напр. надлежност и сл.) Тако утврђена истина је *формална истина*.

Поставља се питање да ли су првостенени, као и Велики црквени суд применили формалну или материјалну истину? Или неку њима знану истину по *сопственом надахнућу*? И по сопственом *правдољубљу*.

српска царска лавра
+ манастир студеница

најтоплије благодари на прилогу

г. МИЛОЈУ СТЕВАНОВИЋ - „КМЧ“

у молитвама да Вам ово добротинство
брати Небески Цароделац ходатајством
блаженог ктитора нашег светог Симеона
и христољубивог оца светог Саве

у Студеници
о. Милоје Стевановић

†ТЕОФИЛ

По милости Божијој, патријарх светог града Јерусалима и целе Палестине.

Наша смерност сведочи овом нашем Патријаршком повељом да је:

Хаџи Милоје Стевановић,

Учинио богоугодно поклоњење Пресветој Сионској Мајци Цркви и поклонио се светом благовештенском храму Богородице у Назарету и пећини-храму у Витлејему где се родио Спаситељ наш; Гори Четрдесетници, страшној Голготи и Пресветом Гробу Спаситеља нашег; месту Светог Вазнесења на Маслинској гори, Светом Сиону и гробу Пресвете Богородице у Гетсиманији; Лазаревом гробу у Витанији и Таворској гори. Посетио је језеро Тиверијадско, Јаковљев кладенац и остала света места на којима се чини поклоњење Спаситељу и Светој реци Јордану у којој се Христос крстио.

Пошто се испунио милошћу Пресветог и живоносног Гроба Спаситеља нашег Господа Исуса Христа, видео Свету Земљу и препородио се извором наше неприкосновене вере, вратио се кући испраћен нашим очинским молитвама и Патријаршким благословом.

Као трајно сведочанство његовог побожног поклоњивања дајемо му ову нашу печатом снабдевену Патријаршку повељу, као веродостојан доказ.

Дано у светом граду Јерусалиму, године 2008.

† Јерусалимски Теофил

Превод Поколоничке грамате уручене Хаџи Милоју Стевановићу од патријарха јерусалимског Теофила.

С Т Е Ф А Н

СТЕПЕН ПРАВОСЛАВНИ ЕПИСКОП КИЧИН

За уштану моралну и материјалну помоћ Српској православној цркви и њеној епитопији у Горачићима, око изградње новог парохијског дома, а у статусу члана 103. т. 6. Устава Српске православне цркве,

ОДЛУЧИО СЈЕО

ОДНОКОЛАТИ

ГОСПОДИНА ИСТОЛА СТЕВАНОВИЋА, ИЗ ЧАЧКА

ОБАВЕ, ЈАКОМ АРХИДЈАКОНУ ПОЖВАЛИЊОМ,

У молитвама да његов и његовој породици Небески Дародаваоци
врати узвратице у свом благослову и благодати исплата једном ЕПИСКОП
НАМ БОГОВОДИТЕ.

Дано 21. септембра 2000. г.

Бр. 797.-

МАНАСТИР ХЕЧА - БРАДОВО

СА БЛАГОСЛОВОМ ЕПИСКОПА,

• ЕПИСКОП КИЧИН,

Стефан

СТЕФАН

српски православни епископ жички
ЗАХВАЉУЈЕ

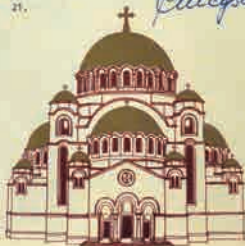
Господину МИРОЈУ СТЕФАНОВИЋУ
грађанину из ЧАНКА

НА ПРИЗОГУ ОД 5.000,00 (пет хиљада дина) ДИН.
ЗА СПОМЕН ХРАМ СВЕТОГ САВЕ
НА БРАЧАДУ, У БЕОГРАДУ.

ДАНО У КРАЉЕВУ
ДАНА 2.11. 1988 Г.
БРОЈ 21.

с благословом Божијим
+ епископ жички

Стефан

ХРИЗОСТОМ

ПО МИЛОСТИ БОЖЬОЙ
ПРАВОСЛАВНЫЙ ЕПИСКОП ЖИЧКИ

На предлог Управе манастира Сретеня у Овчар Бањи

ГОСПОДИНУ МИЛОЯ И ГОСПОЖУ НАДУ
СТЕВАНОВИЋ
из Чачка

Дародавце, манастира Сретеня у Овчар Бањи
ГЛАГОЛОМ ПРИЗНАЊА

Укључујемо у ред црквених

ДОБРОТВОРА

Признајући на њих и домаћу цркву њихову Божији благослов.
Дано у Нашој Епископској резиденцији у Богомилчаном граду
Краљеву, друго / петнаесто децембра дванаесте пете године, а
осамнаесте године Нашег архиепископског служења Господу.
Б.Бр. 2671/2005. г.

ГОРЕ ПОМЕНУТИ СМЕРНИ
+ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Хризостом

ХРИЗОСТОМ

ПО МИЛОСТИ БОЖЬЕЙ
ПРАВΟΣЛАВНИ ЕПИСКОП ЖИЧКИ

На предлог Управе парохије у Горачићима
ГОСПОДИНА МИЛОША СТЕВАНОВИЋА
из Чачка

Дародавца Храма Рођења Пресвете Богородице у Горачићима

ГРАМЯТОМ ПРИЗНАЊА

Увришћујемо у ред црквених
ВЕЛИКИХ ДОБРОТВОРА

Признајући на њега и домаћу Цркву његову Божију благослов.
Дано у Нашој Епископској резиденцији у Богом чуваном граду
Краљеву, двадесет/двадесет петог августа двехиљаде седме
године, а двадесете године Нашег архијерејског служења Господу.

В. Бр. 1773/2007. године

ГОРЕ ПОМЕНУТИ СМЕРНИ
ЕПИСКОП ЖИЧКИ

Хризостом

црква Рођења Пресвете Богородице
у Горачицима

ДОДАЉУЈЕ

ЗАХВАЛНИЦУ

Милоју Аисвановићу, из Горачице
за донацију златних звонаре

КО ЦРКВИ ДАЈЕ, БОГУ ПОДАЈЊУЈЕ,
А БОГ ВРАЋА СТО ПУТА ВИШЕ

Црква св. Богородице
Горачица

у Горачицима
21. септембар 2001.

Стефан Милошевић
Торачица

Грађевински одбор за изградњу храма
Свете великомученице Марине (Огњене Марије)

У АТЕНИЦИ

ЗАХВАЉУЈЕ

МИЛОЈУ и НАДИ СТЕВАНОВИЋ

На прилог од 30.000. дин.

У молитви да Вам Небески Дародавац врати
уздаре ходатајством Св. великомуч. Марине у свом
благослову и благодати.

29. VI 200. г.

Подпредседник

Радослав Вилимовић
примљено

Председник

Бранимир Вилимовић

ДУХОВНИ ПЕНТАР „Др НИКОЛАЈ ВЕЛИМИРОВИЋ“ У ЧАЧКУ

ОДБОР ЗА ИЗГРАДЊУ НОВЕ ЦРКВЕ „УСПЕНИЈА ПРЕСВЕТЕ БОГОРОДИЦЕ“
У ЧАЧКУ

ЗАХВАЉУЈЕ

ПРИЛОЖНИКУ Милоју Стевановићу
из Чачка на динара 1000,00
КОЈИ ЈЕ ПОМОГАО ИЗДАЊЕ НОВЕ ЦРКВЕ „УСПЕНИЈА ПРЕСВЕТЕ
БОГОРОДИЦЕ“ У ЧАЧКУ, ДУХОВНОГ ЦЕНТРА ЈЕДИНСТВЕ-
НОГ У СРЕЊИ КОЈИ ЋЕ СЛУЖИТИ СЛАВИ БОЖИЈОЈ, И НА
КОРИСТ СРПСКОМ НАРОДУ.

У Чачку, дана 28. 04. 2000

СЕКРЕТАР ГРАЂЕВИНСКОГ
ОДБОРА

Милоје Стевановић

ОМЛЗ

ПРЕДСЕДНИК
ГРАЂЕВИНСКОГ ОДБОРА

Милоје Стевановић

СРПСКО ЛЕКАРСКО ДРУШТВО
СЕКЦИЈА ИНФЕКТОЛОГА

ДОДЕЉУЈЕ

ЗАХВАЛНИЦУ
КМН. М. Сљебановићу

ЗА ПОМОЋ У ОРГАНИЗАЦИЈИ
САСТАНКА ОДРЖАНОГ
ОД 30. 09. – 2. 10. 2005.
У ЧАЧКУ

Бр.

ОРГАНИЗАЦИОНИ ОДБОР САСТАНКА

Чачак,
1. 10. 2005.

КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА
МЕСНИ ОДБОР ЧАЧАК

КОЛО СРПСКИХ СЕСТАРА

1903.

ДОДЕЉУЈЕ

ЗАХВАЛНИЦУ

"К.М.Н."

У знак признања за допринос у остваривању
хуманитарних и културних циљева

У Чачку, дана

8-08-2008

Председник месног одбора
Кола српских сестара

Bojana Jakšić

Бојана Јакшић

ТЕСТАМЕНТ

Ја, Милоје Стевановић од оца Светолика и мајке Југославе, при чистој свести и здравом разуму **д а р у ј е м** своју кућу са свеукупним покућанством и економски објекат који се налазе на делу КП 373 у КО Гуча* браћи:

Милошу Милићу и Петру Милићу

којим је детињство одузео рат у бившој Југославији па су они, као избеглице, остали безкућници.

Нека им уз овај скромни дар Господ Бог Милостиви дарује дуг и срећан живот и нека израсту у добре и благодативе људе.

Овај тестамент сачинио и својом руком потписао Петровудне лета Господњега 2007.

Милоје Стевановић

* Део КП 373 који се са грађевинама овим тестаментом дарује утврђује се на посебном овом тестаменту.

Да ли су судије за отежавајућу околност осуђеном Милоју узели то што је више пута слао помоћ у храни и другим потребама народу у Босни и на Косову;

Или то што је за време рата када је њихов „свети отац“ благосиљао „Милосрдног анђела“, а када су српска деца мобилисана и налазила се по шумама, између осталог, и око Чачка на планини Јелици, разносио дању и ноћу, од шуме до шуме, конзерве, воће, хлеб, гибаницу...

Да ли је отежавајућа околност и то што је пре тридесетак година, након годину дана проведених на друштвеној функцији, обелоданио пред препуним Сава Центром у Београду и југословенском јавношћу пропаст у коју су народ (за)водили ондашњи властодршци?

Да ли му је за отежавајућу околност узета и његова мисионарска делатност преко средстава информисања?⁶²

Или му је за отежавајућу околност узето то што је Христу привео велики број људи који су се крстили, венчали, освештали своје домове, унели иконе и кандила у њих?

⁶² Неке од тих емисија се могу видет и на интернет сајту: www.youtube, уписујући у прозор за претрагу gresni Miloje –опција : videos

Или што је обилазио болесне, молио и возио свештенике да их исповедају и причешћују...?

Или што је поклоник и дародавац многим православним светињама широм земље и света?

Све су то питања која траже одговор.

* * *

А може бити да је одговор већ дат у Јеванђељу: „Каквим судом судите, судиће вам се и каквом мером мерите, мериће вам се.“ (Мм. 7.2.)

* * *

Аутори овог записа грешном Милоју, због горњих *грехова*, упућују предлог:

Грешни човече, сазидај цркву. Учини то из најмање два разлога.

Прво, опери тим добротворством „грехе“ које ти натоварише господи Иринеј Каранушић-Буловић, Амфилохије Радовић и Хризостом Столић.

Друго, помогни својим прогонитељима, својим „суровим пријатељима“, не би ли од тог добротворства побегао онај што им је дошаптавао да кују зле планове и да их, потом, творе, прогањајући твог духовног оца, владика Артемија и сву његову верну духовну децу.

СВЕДОЧАНСТВО ПЕТО

ЦРНО НА БЕЛО

Благо човеку који не иде на веће безбожничко, и на путу грешничком не стоји, и у друштву неваљалих људи не седи,

²Него му је омилио закон Господњи и о закону Његовом мисли дан и ноћ!

³Он је као дрво усађено крај потока, које род свој доноси у своје време, и коме лист не вене: шта год ради, у свему напредује.

⁴Нису такви безбожници него су као прах који расипа ветар.

⁵Зато се неће безбожници одржати на суду, ни грешници на збору праведничком.

⁶Јер Господ зна пут праведнички; а пут безбожнички пропаће.

(Пс. 1.1-6.)

Трудом епископа – инквизитора Г. Хризостома, овако изгледа бивше гробље у Жичи

*Трудом осуђеног Милоја, овако изгледају гробље
Черговиште и Ружичића гробље у Драгачеву*

*Судија Иринеј са својима: коме се са јеретицима
„молитва“ и „жртва“ приносе?*

Судије Амфилохије и Иринеј са својим „светим оцем“

Осуђени Милоје са својима: Тебје Господи!

*Састрадавањем орођени: осуђени са својим
духовним оцем – владиком Артемијем*

Судија Иринеј са својим братом по прстену и напрсном крсту испод „иконе“ србоубице Алојзија Степинца

*Осуђени
после
Литургије
коју је
служио
блажено-
почивши
патријарх
Павле у
манастиру
Благове-
штење*

*„Праведни“ судија Иринеј „бдије“ над Канонима у
јеврејској синагоги⁶³*

⁶³ „Ко се моли са Жидовима да се одлучи“.

(Канон светих Апостола 65.)

„Ако који Хришћанин донесе уље у жидовско збориште, или у храм јеретички или пагански, на празник њихов, или кандило, или свећу ужеже да се одлучи“.

(Канон светих Апостола 71.)

*Осуђени пали свеће у манастиру Светог Јована
Крститеља у Љуљацима*

Судије Амфилохије и Иринеј са милијима од Артемија

Судија Амфилохије прима заслужену плату

Осуђени са влад. Никанором и сестрама у ман. Ваведење

*Осуђени са
својим учитељем,
блаженопо-
чившим, оцем
Савом
Вазнесењским*

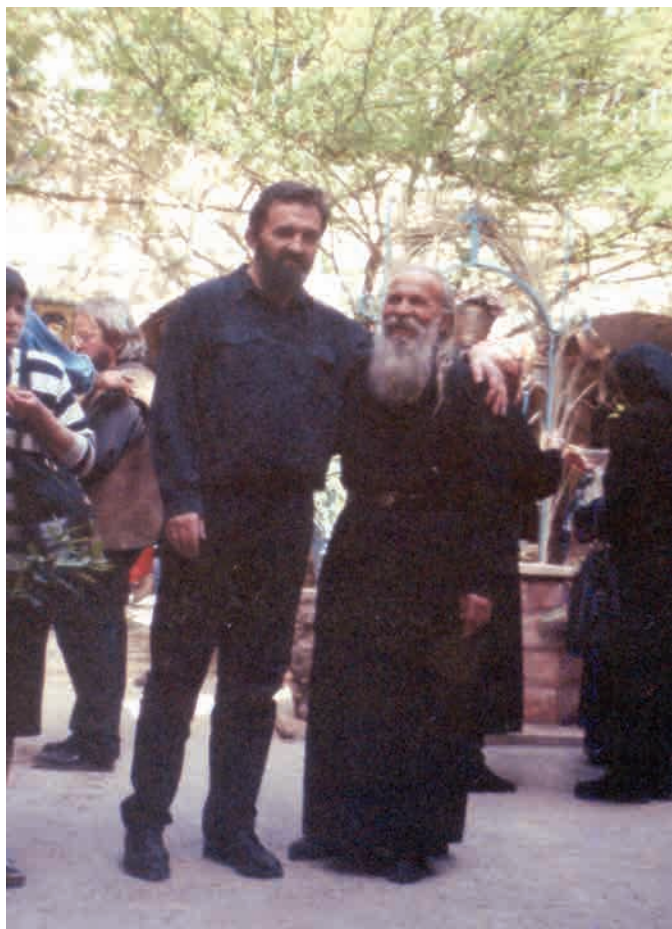
*Кога сврби тај се чеше: судија Иринеј примером
„учи“ духовног сина вери у више црква*

*Осуђени са архимандритом, оцем Венијамином
Преображењским у манастиру Сретење*

Судија Иринеј - већи католик од папе

*Осуђени са блаженопочившим оцем
Илијом у Светој Земљи 1997.*

Судија Иринеј у заносу братољубља и вероломља

*Осуђени са унуцима Јаном и Јанком предао прилог
блаженопочившем протојереју-ставрофору о. Милуну за
изградњу цркве Успења Пресвете Богородице у Чачку*

Судија Иринеј са својима.(„Што чиниш, чини брже.“)

*Осуђени са о. Данилом и о. Мирољубом у манастиру
Увац*

*Судија Иринеј „благовести“ како сломити кичму
Артемију и окренути леђа светом Сави и ћирилици*

*Осуђени са оцем Николајем Преображењским
на броду ка Светој Гори*

*Ако у цркве судије Иринеја не може Мајка Божја
(Табинска) могу они чак и у олтаре*

*Осуђени на слави манастира Илиње - молитва са
блаженопочившим владиком Стефаном жичким*

Судија Иринеј са браћом по вери

*Осуђени на освештању погона својих кумова из Ариља у
Београду са о. Жарком Гавриловићем, о. Мирољубом
и кумом Милошем*

Судија у своме јату

Осуђени са оцем Кирилом на Светој Гори у ман. Хиландар

*Судије Иринеј и Амфилохије: ви сте наша браћа, а
Артемије је наш непријатељ*

Осуђени на првој Литургији која је одслужена у цркви Успења Пресвете Богородице у Чачку⁶⁴ у чијој градњи је учествовао својим прилозима

⁶⁴ На жалост, последњу новотарску Литургију Г. Хризостома, коју је обезбеђивала полиција, напустило је више десетина верника, не хотећи да саучествује у његовом безакоњу.

Судија Иринеј - ревнитељ

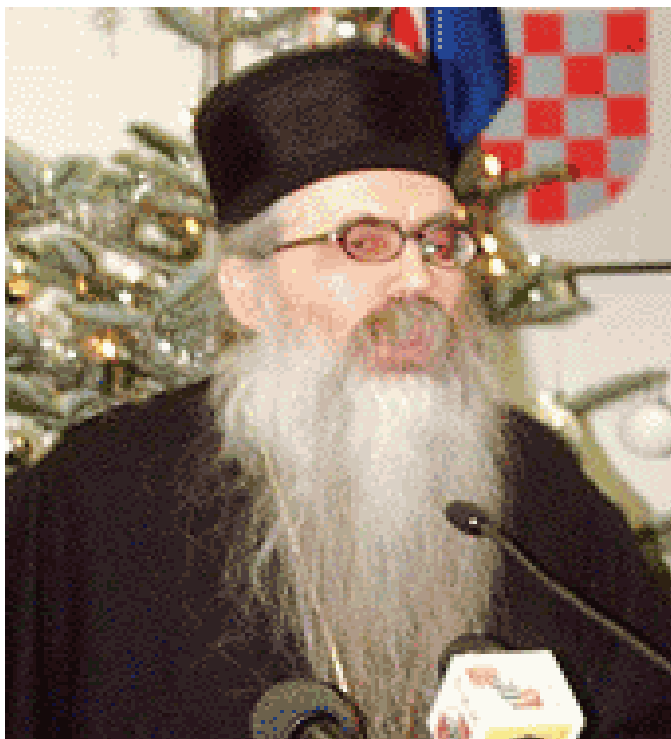
*Осуђени на монашењу свог сарадника Бранка – оца
Стефана у манастиру Годачици*

*Судија Амфилохије који је „надмашио Његоша
и св.Петра Цетињског“ код папе*

*Осуђени са владиком Јустином
(иначе духовним чедом владике Артемија)
и супругом Надом у Светој Земљи 2008.*

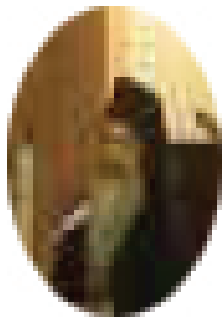

Судија Иринеј на путу за Европу (под хрватском шаховницом) далеко од бадњака⁶⁵, Светог Саве и ћирилице

⁶⁵ Никакво чудо није што ће следбеник Г. Иринеја – архијерејски намесник пожешки Дмитар Луковић уочи католичког Божића прислонити бадњак уз пожешку цркву ([www.borba za veru.info](http://www.borba.za.veru.info):Покаатоличио се српски поп – Да ли архијерејски намесник Дмитар Луковић мудрује или лудује 02.01.2010.г.)

*Свитање на Синајској Гори: „Пророци су веру нашу
видовито предсказали, апостоли раширили,
мученици доказали.“*

Судија Иринеј: „Ево, овако верујем!“

Осуђени на реци Јордану

Судија Иринеј: Верујем у многе „сестринске“ цркве

*„Верујем у Једну, Свету, Саборну и Апостолску Цркву“.
(Руска црква у Ници)*

*Председник Великог црквеног суда Г. Амфилохије
Радовић је још пре 10 година схватио да се у Европу
не може са светим Савом, ћирилицом и Артемијем*

*Осуђени са блаженопочившим оцем Григоријем у Светој
Земљи, у манастиру Светог Саве Освећеног*

Братољубље судије Амфилохија

*Судије Иринеј и Амфилохије на поклоњењу своме
„светом оцу“*

*Осуђени са унуком Јанком (на фотографијама у позадини
Јанков прадеда Светолик и чукундеда Радосав)*

Осуђени - домаћин дванаестоструке свадбе у ман. Увац

*Судија Иринеј: верујем и исповедам:
Србље ћемо под ваше врховништво*

*Осуђени са старином Ђорђем – чуваром српског гробља
у Солуну*

Њина дела славиће се
До последњих судњих дана,
Слава јату бесмртника!
Мир пепелу великана! (Војислав Илић – Млађи)

*Свака птица своје јату лети:
судија Иринеј у своје јату*

Свака птица своје јату леги: осуђени са драгим гостима

ЦРНО И

ТРОЈИЦА БЕЗ ДУШЕ

- 52 Што се хвалиш неваљалством, силни?
Милост је Божија сваки дан са мношћом.
- 2 Неправду измишља језик твој; он је у тебе
као бритва наоштрена, лукави!
- 3 Волиш зло него добро, волиш лагати него
истину говорити.
- 4 Љубиш свакојаке речи од погибли,
и језик лукав.
- 5 Тога ради Бог ће те поразити сасвим,
избациће те и ишчупаће те из стана, и
корен твој из земље живих.
- 6 Видеће праведници и побојаће се, и
подсмеваће му се:
- 7 Гле човека који не држаше у Богу
крепости своје, него се уздаше у величину
богатства свог и утврђиваше се злоћом
својом.

(Псалми Давидови)

БЕЛО

ЈЕДАН БЕЗ ГЛАВЕ

- 64 Чуј, Боже, глас мој у јаду мом; од страшног непријатеља сачувај живот мој.
- 2 Сакриј ме од гомиле безаконика, од чете злочинаца,
- 3 Који наоштрише језик свој као мач, стрељају речима , које задају ране,
- 4 Да би из потаје убили правога. Изненада ударају на њ и не боје се;
- 5 Утврђују себе злим намерама, договарају се како ће замке сакрити, веле : Ко ће их видети?
- 6 Измишљају злочинства и говоре: Свршено је! Шта ће се радити смишљено је! А шта је унутра и у срцу човека дубоко је.
- 7 Али ће их Бог поразити; удараће их стрелама изненада.
- 8 Обориће један другог језиком својим. Ко их год види бежаће од њих.
- 9 Сви ће се људи бојати и казиваће чудо Божије, и познаће у томе дело Његово.
- 10 А праведник ће се веселити о Господу и уздаће се у Њега, и хвалиће се сви који су правог срца.

(Псалми Давидови)

Човек од задатка: Г. Хризостом са својим узорима:
“Где ви оком, ту ја скоком”.

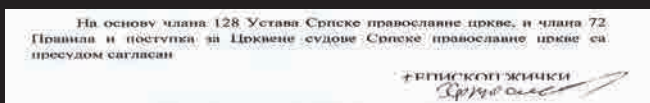

Оскрвњене светиње: унисано гробље у Жичи

(Детаљ са стр. 59.)

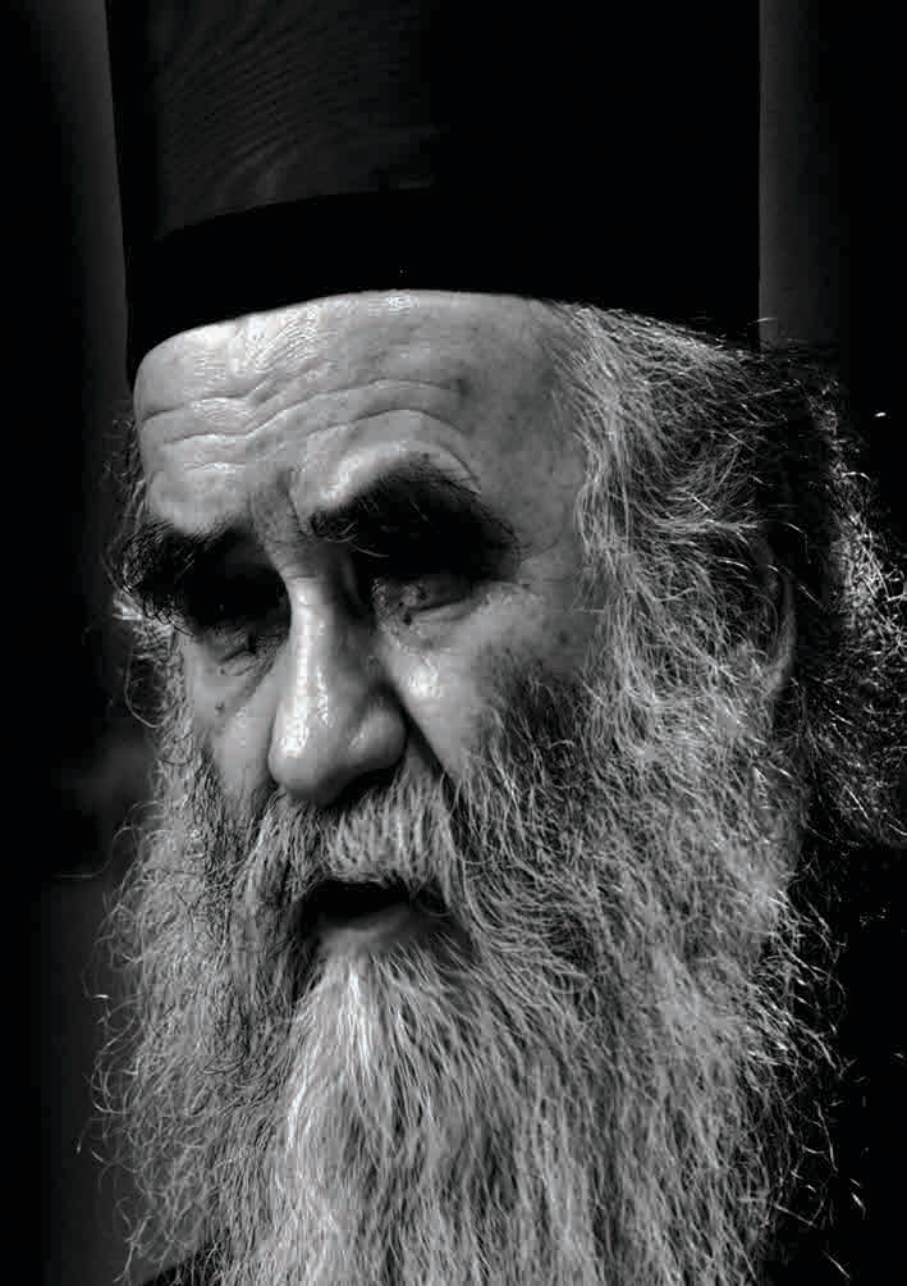
Во се веже за рогове, а човек за реч! А Г.Хризостом?

(Детаљ са стр. 35.)

Некад: Кадија ме тужи, кадија ми суди!

Сад: Хризостом те тужи, Хризостом ти суди!

**Интервју Амфилохије Радовић митрополит
пригорско-приморски**

АМФИЛОХИЈЕ: АРТЕМИЈЕ ЈЕ КАО ДРОГИРАН!

23.11.2010. Аутор: Сандра Малишић

**Бивши владика рашко-призренски понаша се као човек
који не влада собом, као да га је запосео зли дух**

**БЕОГРАД - Артемије није човек кога сам познавао 50 година. Као
да га је запосео зли дух!**

**Овим речима митрополит Амфилохије Радовић за Курир описује
најновије потезе одметнутог бившег владике рашко-призренског
Артемија Радисављевића.**

*** Хоћете да кажете да се Артемије понаша као да је омађијан?**

**- Ви сте то добро схватили. Само човек који је изгубио здрав разум
може да уради оно што је он урадио. Говорећи црквеним и духовним
језиком, његово тело није у складу с духом. Ево, први пут и
изговарам ову реч, али као да га је неко дрогирао, као и већину
монаха који га слепо следе. Не знам како бих другачије објаснио
његово понашање.**

*** Шта ће бити с њим?**

**- Он је монах и Црква га таквог једино признаје. Може да буде у
неком манастиру. Али све зависи од тога ко ће га од епископа
примити. У Шишатовцу се више не може вратити.**

*** Артемије себе и даље сматра епископом рашко-призренским?**

**- Знате, и Наполеон се осећао као да је царство његово, па је на крају
остао и без царства, и без достојанства. То не значи да је био цар.**

*** Шта уколико се монах Артемије покаје за све што је учинио?**

**- Покајање је лек за свакога, па и за Артемија. Међутим, бојим се да
је за њега духовна заблуда толико јака да ће ипак бити прекасно.**

*** Да ли је одлука о рашчињавању донета пребрзо?**

**- Па, Синод на ту одлуку чека пуних десет година! То је
само оно последње што је у том процесу урађено**

Епископ бачки Иринеј:

“Сломићу ја кичму Артемију“

(Дуга 1638, од 30.марта до 12.априла
1996.г.)

Епископ бачки Иринеј:

... „Уколико Виловски тврди да није одговоран за кривична дела за која је оптужен, онда се мора наћи ко је одговоран и ко ће за то кривично одговорати. На жалост епископ Артемије је свесни добровољац за ту неславну улогу...“

(Званичан сајт СПЦ, 21.07..2010:

Саопштење поводом оптужби бив.

протосинђела Симеона Виловског)

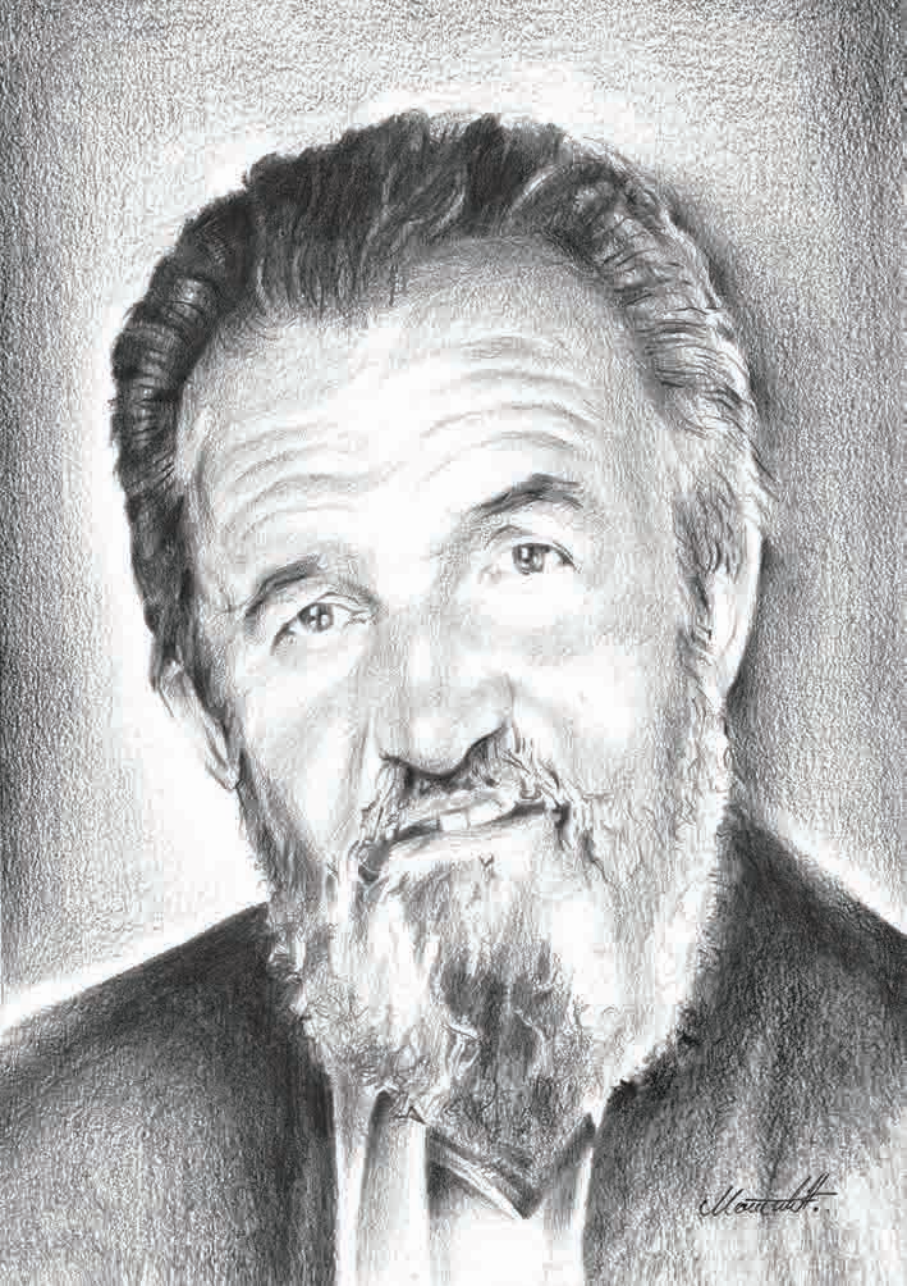
Новинарка РТС-а:

Шта би то могло да се догоди на заседању СА Сабора...да ли је могуће да се испостави да канонски није било ни-каквих грешака владике Артемија...?

Епископ бачки Иринеј:

„Није могуће!“

(РТС, емисија Упитник,1. март 2010.г.)

Милоје Стевановић
ДОБРО НАМ ДОШЛИ СВЕТИ ВЛАДИКО!⁶⁶

- Спасовдан – обетина у Чачку 2011 -
Добродошлица владици Артемију и монаштву Епархије
рашко-призренске и косовско-метохијске у егзилу

Ваше преосвештенство, Часни Оци, многопоштоване матере и сестре монахиње, благочестива браћо и сестре: Христос се вазнесе.

(Хори се : Ваистину се вазнесе)

Ево, окупи нас милост Господња, да после јутрошње Литургије у Љуљацима и на овај начин прославимо велики хришћански празник, Спасовдан. Истовремено, као што рече преосвећени Владика, сутра на цара Константина и царицу Јелену се навршава један мали јубилеј, али ја мислим да ће тај мали јубилеј остати уписан крупним, светлим словима у дневнику Светосавске цркве. То је дан када су црноречки монаси рекли НЕ! Чему не? Не – безакоњу и самовољи. Гордости људској. Не – екуменизму. Не - издаји која се заподенула и зачала у самом врху наше Свете Цркве.

Господ је учинио велику милост мени и че-

⁶⁶ Преузето: *Православни Глас*, бр.1, 2011, Ниш, стр. 30.

љадима мојим да натрапарамо на стазу којом иде богољубиви и верољубиви владика Артемије са својом духовном децом. Господ нам је учинио милост, да у складу са нашим малим моћима, са-страдавамо са вама и да вам помогнемо носити ваш тешки Христов страдални крст. Господ нам је учинио милост да се духовно ородимо са вама, народе Божји.

У свим временима рода нашег бивало је да људи поклекну под теретом искушења. Да падну, неки чак да олошају духом својим. Али је Господ у свим тим тешким временима воздигао по неког горостаса који би се испречио пред олујама зла: једног Јована Златоустог, једног Николаја Мири-ликијског, једног Максима Исповедника, једног Марка Ефеског...

Ево, у ове наше дане, у овом чеперку времена које је Господ нама доделио да ходимо овом земљом, Господ је допустио да се почне остваривати један лукави, један паклени план који је својевремено изговорио Бертенштајн, министар иностраних послова Марије Терезије, говорећи: *Србе није могуће утерати у Унију силом. Зато треба настојавати да њима на епископске столице дођу људи властољубиви, људи сластољубиви, људи среброљубиви. Треба настојавати да дођу нехатни људи и неспособни људи. И још треба распалити и потпиривати свађу међу клироми међу на-*

родом па ће тако Срби лакше прихватити Унију.

Ево, Господ нам попусти искушење да нас пројекат овај паклени снађе у наше дане. Господ допусти да у сами врх наше Свете Цркве, у Синод, потоњих година, уђу управо такви епископи о којима је говорио Бертенштајн. Дакле они који су властољубиви, они који су сластољубиви, они који су среброљубиви. Они који су ваистину нехатни за стадо своје духовно и они који су неспособни да се одупру олујама зла, које према нама ударају одаслане од силника овога света, едаби нам уништили све оно што је у роду нашем светом. Али иако нам попусти Господ то искушење, ваљда да испита веру нашу, и да нас утврди у тој вери, не остави нас Господ без наде. Даде нам Господ, ево, праведног Лота да спречи претварање наше Свете Цркве у духовни Содом. Да спречи претварање наше Цркве у пећину разбојничку у којој се поче неговати безакоње, новотарије, прогони, газити Канони, газити Устав... Даде нам Господ наду кроз овог Божијег човека, кроз Лота наших дана – владику Артемија! Али не даде нам само праведног Лота и не даде нам само *десет праведника*. Него, ево, хвала Му на милости Његовој, даде нам и осамдесет-деведесет праведника за којима се Божјом милошћу поче окупљати народ српски, деца светосавска.

Лозница код Чачка више није вест.

Лозница код Чачка више није новост. Цела Србија је постала велика гостопримница деце Божје, деце светосавске, духовног рукосада владике Артемија. Да не набрајам, јер ћу се вероватно огрешити, али ту су наши Љуљаци, ту је наше Барajeво, ту су наше Калуђерице, ту је Ниш, ту је Тара, ту је Голија, ту је Нови Пазар, ту је Косово, Пирот, итд. На све стране ничу катакомбе из којих бруји : *Алилуја*, где се воздиже слава Господу и где се слави име Господње. И где се распаљује љубав према нашем светитељу, према нашем светом Сави.

Целом Србијом се шири шапат. Ал' то више није шапат! Он прераста у озбиљан жагор. Иза тог жагора се све више и више разазнаје *ко је вера а ко невера*; ко је Каин а ко је Авел; ко је прогнани праведник а ко су силеџије, ко су људи који су прогонитељи. У земљи Србији, која постаје гостопримница, се зна да је гостољубље хришћанска врлина. То је аманет који нам је остао од предака наших, који су то знали, јер је у свакој српској кући постојала гостинска соба која је служила да дочека путника намерника, а нарочито невољника.

Деца светосавска су почела откључавати капије својих авлија.

Деца светосавска су почела откључавати капије својих домова.

Деца светосавска су почела откључавати капије својих срца и шире своје братске руке у загрљај прогнаним монасима Рашко - призренске епархије и његовом преосвештенству владици Артемију.

Зна народ српски да је важније Богу угодити него људима. А шта нам је Бог рек'о, благовести нам својим Јеванђељем апостол Лука, преносећи нам речи Господње: *Идите и када дођете у град онај и када вас наруже тамо, отресите прах са ногу града тога, јер ће и Содому бити боље у дан онај него ли граду томе.* Према томе: зна народ наш, добро зна наш народ, *да ће небо и земља проћи* али да речи ове, Господа нашег и Спаситеља нашег, никад неће проћи.

Нека би Господ дао да Ваш долазак данас овде у овај дом и овај град донесе благослов Господњи на све грађане Чачка.

Чачак је иначе град кога краси Страцимирова задужбина - данашња црква Вазнесења Господњег. Кроз векове овај град је, као и цео наш род, прошао кроз многа искушења. Преко двеста година данашња црква Вазнесења Господњег била је џамија. Али за све то време нико није успео да ишчупа срце овога града. За све то време нико није успео из срца Чачана да ишчупа веру светосавску, веру светоотачку.

Зато су Чачани пре три - три и по године

одважно и храбро устали у одбрану светоотачког Предања, устали против новотарија у нашој Светој Цркви.

Хвала свемилостивом Господу Богу на дару Његовом што нам у ове наше дане подари нашег Марка Ефеског, његово преосвештенство владику Артемија, који ће зауставити скретање и потапање брода Светосавске Цркве у те страшне, смрдљиве, јеретичке воде екуменизма!

И зато ми дозволите браћо и сестре, часни оци и сестре монахиње да од срца свога громогласно ускликнем:

Добро нам дошли свети Владико!

Добро нам дошли и живели нам на многаја љета!

(Хори се: Многаја љета!)

УМЕСТО ПОГОВОРА

54 Боже! Именом својим помози ми, и крепошћу својом одбрани ме на суду.

Боже! Услиши молитву моју, чуј речи уста мојих.

Јер туђини усташе на ме; и силни траже душу моју; немају Бога пред собом.

Гле, Бог је помоћник мој, Господ даје снагу души мојој.

Обратиће зло на непријатеље моје, истином својом и истребиће их.

Радо ћу принети жртву, прославићу име Твоје, Господе, јер је добро.

Јер ме избављаш од сваке невоље, и на непријатеље моје без страха гледа око моје.

62 Та, у Бога је мир души мојој, од Њега је спасење моје!

Та, Он је град мој и спасење моје, уточиште моје, нећу посрнути нимало.

Докле ће те нападати на човека? Сви хоћете да га оборите као зид наваљен, као ограду испроваљивану.

Баш наумише да га свргну с висине, омиле им лаж, устима благосиљају, а у срцу куну.

Да, у Богу се смири, душо моја; јер је и Њему
нада моја.

Он је град мој и спасење моје, уточиште моје, не-
ћу посрнути.

У Богу је спасење моје и слава моја, тврди град и
пристаниште мени је у Богу.

Народе! Уздај се у Њега у свако доба; изливајте
пред Њим срце своје; Бог је наше уточиште.

Та, синови су простачки ништа, синови су госпо-
дски лаж, да се метну на мерила, били би лакши
него ништа.

Не уздајте се у власт ни у отимање, немојте бити
ништавни; кад расте богатство не дајте да вам
срце прионе за њ.

Једном рече Бог и више пута чух, да је крепост у
Бога.

И у тебе је, Господе, милост; јер Ти плаћаш сва-
коме по делима његовим.

(Псалми Давидови)

РЕЧ УРЕДНИКА

Др Десанка Крстић

Живимо у време општег безакоња и моралног хаоса. У сумраку наше свакидашњице тешко је наћи прави пут, до кога многима није ни стало. У „новој реалности“ закон и моралне вредности постале су извештали клишеи који ретко кога занимају јер су „првазиђени“ новим вредностима и погледима. У светлости те „реалности“ пороци као да постају врлине. Њихово откривање и разотркивање не узрокује последице, не доноси казну, напротив, као да охрабрује на већи бесмисао, буди равнодушност, злурадост, апатију, цинизам... а само код малобројних сажаљење и Веру да ће Вечна правда ипак бити задовољена јер нам је обећано:

„Благо гладнима и жеднима правде јер ће се наситити“. (*Мат. 5,6*)

У сфери глобалног безвлашћа и хаоса, зар би наш народ изостао, или био изузетак? И у нашој државној и политичкој арени „лидери“ се утркују у својој подворичкој улози, у болесној жељи да одрже своју „моћ“, да стекну поверење моћника, да им удовоље, да се обогате... Родољубље је постало многима непознаница или стара познаница које није вредно сећати се. Од брига за народ који им је указао поверење остала је са-

мо илузија. Обелодањене су Викиликсове тајне депеше америчке дипломатије које разоткривају махинације моћника и сервилне услуге „малих лидера“ који желе да им „помогну“ да остваре њихове циљеве од којих ће само они имати користи. Дакле, сарадња са окупатором је нескривена, разоткривена, свима доступна јер нам модерна технологија за то пружа неограничене могућности! Али, то код „лидера“ не узрокује стид, срам... То је „нова реалност“ у којој је све дозвољено!

Само, запљуснути смо још једном болном истином! Та „нова реланост“ нашла је уточиште и у сфери нашег живота која не би смела да буде додирљива – у Цркви. Тако, захваљујући обелодањеним америчким депешама сазнајемо како се поједини епископи као Иринеј Добријевић **„исповедају“** америчким дипломатама о односима у Цркви, у кога може да се има поврења, на кога може да се рачуна...

Епископ Иринеј уверава америчке дипломате **„да ће остати ангажован око Косова... до коначног решења“!**

И, док се идентитет осталих марионета и не крије, дотле се тражи од централе у Вашингтону да **„стриктно и у потпуности заштити идентитет лица“** у СПЦ!

Дакле, Косово је као и много година раније опет попрिште наше физичке и духовне борбе. Физички се страда на барикадама на северу Косова где народ својим телима зауставља модерну ратну опрему, где их голоруке пребијају и рањавају.

Духовна борба је скоро невидљива иако је она тако присутна, скоро опипљива. Зар се на Косову није **пострадало за царство небеско**? И сада се страда за царство небеско као и у Лазаревом време! И сада се брани вера отаца – вера Православна. Брани се од јереси, екуменизма, папизма - брани се чистота вере онако како нам је остављена у наслеђе. Али....не бране је сви.... Брани је неустрашиво стадо владике Артемија, његовог монаштва и верног народа! Бране је истинске слуге Божије у једној неравноправној борби Давида и Голијата!

Владика Артемије је прва жртва удружених прогона моћника, државе и Св. синода, од којих, по Викиликсу, америчке дипломате направиле своје „**савезнике**“.

И како песник Шошкић каже за владика Артемија:

„Не плаши га хајка, прогони и страва,
Он је онај **прави**, истину не крије,
Борећи се храбро, попут љутог лава“.

Оне, који се голоруки боре на барикадама треба оставити без правог пастира, без монаха и њихове усрдне молитве Богу, испразнити манастире. То се постигло удруженим напорима државе и Синода. Треба том народу убити праву веру па ће их тако лишити живота...

Ту је и верни народ Божији увек спреман да следи, да целива десницу и тражи благослов пастира који страда заједно са њим. Онако како владика Артемије и монаштво страда и бива протерано – тако треба да страдају и да се гоне и они који се усуде да их следе, они који пруже уточиште браћи коју прогоне... да се обесхрабре на свом христољубивом путу.

Један од њих, верник и следбеник владике Артемија, је и „грешни“ Милоје, како се обично потписује. Он је кажњен драстичном казном, казном каква се не памти у историји Цркве – искључењем из Цркве!

„Каква зла учиних?“ питаше Господ своје мучитеље.

Тако и „грешни“ Милоје питаше своје злотворе каква зла учини да га кажњавају тако драконском казном. Не слушахаше они никаква образложења! Погазише законе! Погазише каноне! То је „нова реалност“ : „каноне окачи мачку о реп“, како то рече један од њих.

И, како казнише „грешног Милоја“ тако хоће да казне и монахе. Не само рашчињењем већ лишавањем и свих осталих животних услова - да немају где ни главу да склоне...

„Грешни“ Милоје се кажњава зато што им је отворио врата своје куће, да главу склоне... И зато што је присуствовао Литургијама владике Артемија.

У исто време судије се љубе са јеретицима, са иновернима... док своју браћу прогоне?

Зар је то „делатна љубав“ на делу?

Зар их је овладала толика мржња?

Зар се самарићанство толико обесхрабрује?

Зар је **зло** у њима толико ухватило маха?

Зар су се толико отуђили од боголикости?

Коме они служе?

Свакако не Господу који из **љубави** пострада за нас.

Немилосрдни судија сам носи напрсни крст и прстен добијен од папе, по сопственом признању, потписује јединство са католицима са папиним приматом у Равени, промовише његово вођство у цркви Христовој и низ других злодела неспојивих са Православљем. Такав се својевремено претстављао као ученик о. Јустина?!?

Њега, као ни остале судије не занима страдање владике Артемија са својим народом на

Косову, напори да се цркве обнове ни заслуге што је владика засејао велику духовну њиву замонашивши преко 220 подвижника који се одрекоше света Христа ради.

Њих, такође, не занимају многобројна добротинства, грамате и признања осуђеног „грешног“ Милоја. Ништа се не дотаче срца њихових?! Не каже наш народ узалуд: „Глувом не шапући, слепом не намигуј“.

Да ли се то дешава први пут у историји Цркве? Свакако не. Дешавало се и дешаваће се. Није ли и Господ био гоњен и на суд извођен? Каква зла је Он учинио? И зар не обећа Он то и онима који га следе? Зар нас не утеши кад нам рече:

„Благо вама ако вас усрамоте и успрогоне и реку на вас свакојаке рђаве речи лажући мене ради. Радујте се јер је велика ваша плата на ненебесима јер су тако прогонили пророке пре вас“.

Није ли српски народ увек имао војника Његових? Не певаше ли ђакон Авакум носећи свој колац... **„Срб је Христов радује се смрти“?!?**

Христови војници су Његову Веру сачували и очували до сада, а очуваће је и од сада.... А „грешни“ Милоје је један од њих! Зар је само он један од војника Христових?

Не поручи ли нам Свети Владика Николај:

„Борба за веру то је борба за душу, а борба за душу то је борба за главну имовину своју - за вечни живот“.

*Торонто, Канада,
о Никољдану, 2011.*

РЕЧ РЕЦЕНЗЕНТА

Косара Гавриловић

Ово је књига о супротностима, о двојности човекове природе. Ово је књига о светлости и мраку, о подвигу и паду, о љубави и мржњи, о истини и лажи. Могло би се рећи да је ово једна алегорија, једна проширена метафора, која нам, служећи се симболичким ликовима и фиктивним догађајима, прича причу о добру и злу. И као свака прича има свог јунака. Само ова прича има петорицу јунака, јер се не зна ко од њих игра главну улогу с обзиром да су све њихове речи и сва њихова дела подједнако важни. Једино шта је очигледно то је да се јунаци, њихове речи и њихова дела деле на две супротстављене групе, на прогонитеље и прогоњене .

Међутим, макар колико ми желели да ова књига буде једна алегорија, јер би нам таква била сварљивија и лакше бисмо је прихватили, она то, нажалост, није. Њени ликови нису симболички; догађаји описани у њој нису фиктивни и нас од њих не раздваја она раздаљина која раздваја сваког читаоца од штива које чита. Ова књига је огледало наше духовне стварности и као таква она нас опомиње да смо ми део те стварности и да је наша морална обавеза да установимо – макар само у нашој свести и савести – која је група

на страни истине и правде и, даље, којој ћемо се групи ми приволети .

Погледајмо прво групу гонитеља. Ту видимо два епископа и једног митрополита, три архијереја – Три Јерарха. И одмах наше срце – плашљиво срце обичних верника, јер је страхопоштовање тако близу страха – зауставља се и пита: „Кад их три јерарха гоне и суде треба ли ићи даље?“ Али Господ је виши од архијереја, и кнезова, и свих синова човекових и наше срце чује речи псалмопевца „Господ је моја светлост и мој спаситељ. Кога ћу се бојати“? (Пс.26,1) И срце верника зна да немамо права да се икога бојимо кад је Господ наша светлост и наш Спаситељ, нити имамо права да се икога плашимо јер је Он заштитник живота нашег. Значи, ми можемо и морамо да идемо даље. Морамо да погледамо и групу гоњених, да видимо ко су они и зашто су гоњени.

У другој групи видимо једног епископа и једног обичног верника, тако обичног да га сви углавном знају само по имену Милоје и епитету грешни. Међутим, грешни Милоје је веома необичан и редак верник који, за разлику од већине нас осталих верника, не размишљајући много о вери, просто поступа по њој.

Први по реду, по хронологији догађаја, био је владика Артемије, епископ рашко-призре-

нски и косовско-метохијски. Не знам када је његов прогон стварно почео и зашто. (Можда је то било просто из зависти и личне мржње.) Знам да сам постала свесна тог прогона 2000. године кад сам први пут чула од једног јеромонаха да се вероватно сви чланови Св. синода свако вече усрдно моле Богу да неким чудом Косово преконоћ просто нестане са земаљске кугле и они више неће морати да слушају молбе, позиве, опомене владике Артемија да учине нешто за Косово и Метохију пре него што постане нерешиво цело питање опстанка наше свете земље, њених светиња и српског народа који тамо живи. А Бог никако да услиши њихове молитве. Наравно, нико стварно не зна да су се чланови Св. синода молили Богу за нестанак Косова са земаљске кугле, али сви који смо били на Косову у то доба знамо да је само један глас вапио за помоћ Косову и Метохији, да је само један архијереј радио на томе и то не само без икакве помоћи како црквених тако и државних власти, већ упркос њиховој нескривеној решености да га спрече на том путу. Тај архијереј је био владика Артемије.

Владика Артемије се може сматрати не само као први, већ и као главни, гоњеник у овој причи о гонитељима и гоњенима, јер је он главна мета тог прогона, док је грешни Милоје само „коллатерална штета“. Зауставимо се на моменат

на овом изразу „колатерална штета“. Јесам ли га погрешно употребила? Мислим да јесам, јер да је грешни Милоје само узгредна, случајна жртва у овом рату, зар би га гонитељи осудили на искључење из Цркве, што значи на смртну казну јер се тиме његова душа осуђује на вечиту муку у аду? За какав је грех грешног Милоја Црква осудила његову душу на вечиту муку. Зато што је нахранио гладне? Зато што је прихватио бескућнике? Ту нешто није на месту. И то треба расветлити.

Међутим нема сумње да је главни гоњеник владика Артемије и јасно је да његова борба за Косово и Метохију није његово једино согрешеније у очима Св. синода. Постоји и нешто друго, нешто што је важније чак од Косова, наше свете земље. Сећам се да је владика Артемија једном, док смо још били у Грачаници, рекао да борба за Косово није наш највећи задатак у овом тренутку. Наш главни задатак је да спасемо своју веру, јер ако веру изгубимо, изгубићемо све. А ако сачувамо своју православну, светосавску веру, даће Бог, спашћемо и Косово.

И то је највеће согрешеније Владике Артемија: он се не бори само за Косово и за опстанак српског народа на Косову. Он се бори за нашу угрожену православну веру, за њену целовитост, за њену неокрњеност, а то је оно што садашњи Синод на чијем је челу патријарх који је ја-

вно изјавио да је екумениста, што значи да је одступио од православља, никада не може опростити и због чега ће гонити владику Артемија до уништења.

Наш народ каже „Гонићу га до Божје куће“. Размишља ли наш народ о томе кога гони? Кривог или праведног? Може да се деси да га догна до Божје куће, и да ће се врата на тој кући отворити, и да ће се чути глас који изговара нешто слично речима „Добри и верни слуго, уђи у радост Господара свог“? А са њим и за њим, тако ће ступити и верни, иако „грешни“ брат Милоје.

*У Београду,
о Божићу 2011/2012.*

ДОДАТАК

АПЕЛ ВЕРНОГ НАРОДА УПУЋЕН СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ И СВИМ АРХИЈЕРЕЈИМА СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Годинама се трудећи да живимо по Закону Божјем, како нам је Сам Господ оставио у свом светом Јеванђељу и како нам је то остало од наших предака, почев од светога Саве до данас, ми, православни верници Епархије бачке, а са нама и велики број православне браће и сестара целе наше Помесне цркве, читајући речи Јеванђеља „А најамник, који није пастир, коме нису овце своје, види вука где иде, и оставља овце, и бежи: и вук зграби овце и распуди их.“ (Јн.10,12) – схватили смо и препознали, расуђујући сходно јевађелској истини, пред Богом и пред својом савешћу, да на челу наше Епархије не седи пастир, већ управо „најамник, који није пастир“, а то је бачки епископ Иринеј Буловић.

Потврда овоме, пак, нису наше речи, већ управо речи и дела самог епископа бачког Иринеја Буловића.

Када те речи, које годинама слушамо у његовим беседама и читамо у његовим јавним обраћањима, било оним које је писао у своје лично име, а много више у оним које је писао у име Синода Српске православне цркве, премеримо

освештаним догматским и канонским предањем наше свете Цркве, видећемо да оне представљају апсолутно и недвосмислено јеретичко исповедање и савршено одсуство православне догматске и канонске свести и одговорности једног епископа, санаследника апостолске благодати и прејемства.

Наиме, већ деценијама овај епископ без икаквог зазора, јавно, недвосмислено и упорно исповеда екуменистичку јерес, која бунца о постојању, не Једне, Свете, Саборне и Апостолске Цркве, како смо од светих отаца примили, већ о постојању више тзв. „сестринских цркава.“

Проучивши свештено и свето Предање Цркве, онако како су нам свети и божанствени апостоли и њихови наследници, свети и богонадахнути оци Цркве оставили, ми разумемо, схватамо и исповедамо да је такво, екуменистичко учење потпуно страно и супротно освештаном учењу Цркве православне, утемељене на светом Јеванђељу Господњем и на светом Предању Цркве, тј. на целокупном апостолском и светоотачком предању, писаном и неписаном.

И не само да је супротно предању Цркве, већ је тиме противно самој суштини Цркве, с обзиром да ова јерес хули на Христову, јеванђелску, апостолску и светоотачку истину о једнако-

сти, јединствености, интегритету, светости и саборности Цркве Божје.

Осим што ову јерес јавно и упорно проповеда и намеће као званично учење Цркве Божије, дакле квари здраву јеванђелску и спасоносну светоотачку истину о њој и у њој, епископ бачки Иринеј, својим антипредањским деловањем и, у црквеном смислу, неодговорним поступањем покушава да васпостави и утврди ову јерес у нашој Помесној, српској цркви као њено званично догматско исповедање.

Такво његово деловање огледа се у бестидном, антиканонском молитвеном општењу са свим јеретичким и антихришћанским сектама и заједницама, присутним у нашој земљи и шире, почев од римокатоличких и протестантских јеретика, закључно са хоцама, муфтијама и активним учешћем у синагогалним, јеврејским празновањем Хануке и паљењем свећа приликом тог празновања. Колико је такво, пастирски неодговорно поступање канонима забрањено и забрањено, не треба ни помињати.

Његово проповедање истиноодричуће, патетичне, душегубне и нејеванђелске, лицемерене љубави приликом тих сусрета, постало је главни фактор духовног загађења наше црквене јавности.

Такво његово, антицрквено и антипредањско деловање огледа се такође и у вишедеценијском наметању Српској цркви стране праксе новачења у богослужбеном смислу и у смислу предања у нашој Помесној цркви везаног за пост, свету тајну исповести и свету тајну причешћа. Та новачења представљају отворено наметање новотарских и јеретичких богослужбених и пастирских тековина тзв. „Другог ватиканског концила“, као и прихватање неправославних богословских утемељења тзв. „Париске богословске школе“ и неправославна, антипредањска богословска становишта фанариотског митрополита Јована Зизјуласа.

Дакле, видимо да је у Српској православној цркви на сцени антисаборско самовољно мењање вековног богослужбеног поретка, а тиме стварање савршеног богослужбеног беспоретка, који се огледа у потпуно различитој пракси богослужења, не само од епархије до епархије, већ и од парохије до парохије и од свештеника до свештеника, какав је случај у нашој и многим другим епархијама.

Даље, од стране епископа Иринеја самовласно и самовољно, упркос предању наше Цркве, избацивање праксе исповести и поста у овом непокајаном, посткомунистичком српском наро-

ду, представља прави духовни геноцид над тим народом, који је у тако тешком духовном стању.

Исповедањем јереси екуменизма и практиковањем молитвеног заједничарења са јерeticима и тиме гажењем канона, као и самовољним и самоиницијативним мењањем вековима освештане и чуване богослужбене праксе и предања наше Помесне цркве, епископ Иринеј и његови следбеници уносе релативизам у оне сегменте предања Цркве у којима је сваки релативизам, било из самовоље, било из неукости и заблуде, апсолутно недопустив.

Свако мењање догмата и исповедање вере различито од Светим васељенским саборима установљеног исповедања одводи директно у јерес и аутоматски пропагаторе те јереси одваја од саме Цркве и лишава их спасења.

Такође, свако деловање унутар Цркве упркос установљеном канонском предању представља отворено нарушавање њеног јединства и њеног интегритета, што за собом свакако повлачи осуде и анатеме Светих васељенских сабора на којима су ти канони установљени.

Следствено таквом, предањски утемељеном ставу, епископ Иринеј захваљујући свом јеретичком исповедању и антиканонском деловању престао је практично бити чланом Цркве Божије

и удом Тела Христовог, показавши и делом и речју да није судеоник јванђелске и светоотачке, догматске истине Цркве, а самим тим ни благодати Божје у њој, што је главна претпоставка за сваког ко жели да буде члан Цркве Божје и део Тела Христовог.

Као таквог, ми епископа бачког Иринеја Буловића нити осећамо, нити препознајемо, нити признајемо за свог канонског архипастира, већ га као таквог сматрамо вуком и најамником, а не пастиром и духовним оцем.

Сходно томе, особито је недопустиво да такав човек заузима високи положај у институцијама наше званичне црквене администрације, као што је тренутно не само члан Синода Српске цркве већ и његов портпарол.

Епископ Иринеј је и делом и речју деценијама уназад прекршио многе догмате и погазио многе каноне, о њима је детаљно написана оптужба упућена Светом архијерејском синоду, коју прилажемо, скупа са нашим потписима, уз ово обраћање вама, члановима Светог синода Српске православне цркве, са надом да ћете га крајње озбиљно схватити и одговорно размотрити и сходно Уставу Српске православне цркве и његовим одредбама проследити Светом архијерејском сабору и Великом црквеном суду.

Све овде поменуто деловање овог епископа је у њему повреној Епархији створило духовну пустош, која је допринела стварању устаљене праксе присуства јеретичких клирика на богослужењима у православним храмовима наше Епархије, што многе вернике онемогућава да мирне савести посећују таква богослужења и храмове са таквим духовно отпалим и богоборним посетиоцима. Та духовна пустош наводи многе вернике Бачке епархије да на црквене службе одлазе у суседне епархије, у којима се бар донекле чува устаљена и предањска богослужбена пракса и предање Цркве. Све то верници чине будући саблажњени екуменисањем и неодговорним реформисањем богослужења и предања Цркве, од стране епископа Иринеја и њему верног свештенства у њиховој матичној Епархији.

Већина тог свештенства то све чини из човекоугодништва према свом епископу, али и из страха, због логорашке и казаматске духовне атмосфере коју је епископ Иринеј створио својим неканонским и непастирским, нејеванђелским деловањем и праксом бескомпромисног, аутократског и тиранског спровођења своје самовоље, која, као и свака самовоља у Цркви, има апсолутно неканонско и неуставно утемљење. Та самовоља простире се и на читаву Српску православну цркву, будући да епископ Иринеј своју духо-

вно ретроградну и јеретичку еклисиологију и не-предањско догматско и литургијско новачење распростире и намеће читавој нашој Помесној цркви, посредно и непосредно. У том смислу посебно жалимо због духовне и административне окупације коју је овај епископ спровео у читавој нашој Помесној цркви, пре свега наметањем себе на положаје у високој црквеној администрацији, а особито на Богословском факултету наше Цркве, духовно трујући младе душе и будуће пастире Цркве својим неправославним духовним отровом.

Његово слугеранство свим прошлим и постојећим режимима у Србији и његове сумњиве везе које са свим досадашњим режимима и са несрећним Ватиканом и читавим Западом негује, омогућиле су овом епископу да као злодух запоседне Српску патријаршију и кроз управне институције наше Помесне цркве, злоупотребљаване од стране овог епископа, своју духовну пустош и отпадију шири по читавој нашој Помесној цркви.

Није тајна да је епископ Иринеј један од најодлучнијих спроводиоца захтева Америчке амбасаде у Београду која је инсистирала на незаконитом уклањању епископа Артемија са његовог епископског трона. У том прљавом послу епископ Иринеј је поново „заблистао“ као бескомпр-

омисни газитељ канона и кршиоц Устава Српске православне цркве, чинећи све да угоди не Богу већ овосветским моћницима.

Забринути за будућност наше Помесне цркве и нас који се у њој спасавамо, притом гледајући потпуну духовну оронулост бачке Епархије, која се као зараза шири по читавој нашој Цркви, умољавамо Ваше пастирско старање и одговорност пред Богом и Вашим савестима, да предузмете све мере како би епископа Иринеја спречили да и надаље спроводи свој паклени наум деградирања наше Цркве, како догматског, тако и канонског.

Није тајна да се тај епископ увелико спрема да, сходно својој режимској сервилности, у датом моменту скупа са остварењем војвођанских сецесионистичких планова, “обнови” Карловачку митрополију и себе промовише као њеног митрополита. Његово умишљено самовлашће и погубна самовоља, како по питању догмата, тако и по питању канона, допире дакле, и до самог раседања и расипања наследства светог Саве, тј. наше Српске православне цркве, њене аутокефалности, њеног јединства и целовитости, како догматске, тако и канонске.

Свим поменутиим овај епископ се показује као инструмент глобалистичких, западних си-

ла које отворено раде на нашем духовном и физичком уништењу.

Надајући се у молитве светог Саве да ваша пастирска одговорност, коју пред Богом и пред њим имате, неће затајити у овом пресудном моменту, те да ће овог, више најамника него епископа, више вука но пастира нашег светосавског стада, позвати на канонску одговорност и пред Црквеним судом одмерити канонске мере и санкције за сва непочинства којим деценијама угрожава нашу Помесну цркву и наше спасење у њој, те да ћете саборно потврдити и озваничити оно што је епископ Иринеј практично од себе учинио, тј. **лишити га епископског чина и искључити из црквене зједнице и тиме брод наше Цркве сачувати од потпољења.**

У противном, уколико ово наше обраћање не схватите крајње озбиљно, заједно са овим епископом и свим глобалистичким окупаторским фактором, носићете одговорност за цепања наше Цркве, рушења догмата, гажења канона, погибије на милионе душа, уништење наше државе, и, не дај Боже, потпуне историјске и духовне пропасти српског народа у целини.

Верни народ Српске православне цркве

Прилог: Пријава о црквеним кривичним делима.

Светом Архијерејском Синоду
Српске Православне Цркве
ул. Краља Петра 5
11 000 Београд

ПРИЈАВА О ЦРКВЕНИМ КРИВИЧНИМ ДЕЛИМА

На основу 6. правила Седмог васељенског сабора, чл. 70. ст. 35. тач. б) Устава СПЦ, а сагласно чл. 67. ст. 2. Кривичних правила СПЦ, подносимо Светом Архијерејском Синоду **против епископа бачког Г. Иринеја (Буловића) Пријаву за црквена кривична дела**, јер је у својству Епископа бачког непосредно и хотимично, у реалном стицају, извршио **преступе јереси** (10, 45. и 64. правило Св. Апостола, 6, 32, 33, 34. и 37. правило Лаодикијског помесног сабора, 9. правило Тимотеја Александријског), **вршења свештено-радње на непрописан начин** (32. и 63. правило Трулског сабора, 103. правило Картагенског помесног сабора) и **злоупотребе епископске власти** (58. и 59. правило Св. Апостола, 4. правило Седмог васељенског сабора, 133. правило Картагенског помесног сабора).

Образложење

1. Епископ Иринеј (Буловић) је у својству епископа бачког починио тежак црквени преступ

јереси, тиме што је у континуитету, вербалним и реалним радњама непосредно повлађивао јеретцима, посебно римокатолицима, одобравао, признавао и саглашавао се са њиховим јеретичким учењем (Доказ: књига *Ко и зашто гони владику Артемија*, стр. 86-88⁶⁷). Епископ Иринеј (Буловић) је небројано пута молитвено општио са припадницима римокатоличке и протестантске јереси, али и са припадницима других верских конфесија у тзв. Молитви за мир 1995. године у САД (Доказ: Саопштење Информативне службе СПЦ, 27. јул 2000, *Борба*, 23. фебруар, 1995.). Епископ Иринеј (Буловић) је од римског папе примио симболе јеретичке свештеничке службе (бискупски крст и прстен), чиме је по његовом личном признању уврштен у ред папских клирика (Доказ: *Данас*, 07. октобар, 2003.). Код наведеног преступа отежавајућа околност је садржана у чињеници да се ради о епископу Православне Цркве и доктору православне теологије, коме је познато да се речи молитвено општење (συνεξάμενος μόνον) из 45. правила Св. Апостола не свде само на молитву са јеретцима у цркви, већ по тумачењу Валсамона и на оног „који има тек просто општење” (ἀπλῶς κοινωνῆσαι) и „који

⁶⁷ www.patriotikus.wordpress.com/2010/08/11/5

снисходљиво сматра на молитву јеретика” (ήμερώτερον σιατεθήναι ἐπὶ τῇ εὐχῇ τοῦ αἱρετικοῦ).

2.Епископ Иринеј (Буловић) је у својству Епископа бачког починио тежак црквени преступ вршења свештенорадње на непрописан начин, јер се Света Литургија, годинама уназад, у Епархији бачкој служи противно важећем Типику и Служебнику СПЦ (Доказ: књига *Нови Сад прича о граду*, Остоја Дражић, Н. Сад, 2001, стр. 234-241.)

3.Епископ Иринеј (Буловић) је у својству Епископа бачког починио тежак црквени преступ злоупотребе епископске власти, јер је због сопствене зловоље и гневљивости распустио целокупни Одбор Православне Црквене Општине Новог Сада, масовно премештао свештенике са једне на другу парохију, показивао крајњу небригу за положај свог свештенства и злоупотребљавао своју власт у вршењу црквеног суда. (Доказ: књига *Нови Сад прича о граду*, Остоја Дражић, Н. Сад, 2001, стр. 234-241.)

Подносиоци Пријаве⁶⁸

⁶⁸ Следи огроман број потписа, који се и даље прикупљају широм земље и у дијаспори. Иницијатори за сакупљање потписа су нам показали гомиле потписа сабраних са ра-

зних страна : Н. Сад, Бачка Паланка, Београд Пирот, Крагујевац, Косјерић, Сремчица, Рти, Трбушани, Пожаревац, Леушићи, Ужице, Грдовићи, Г. Милановац, Параћин, Н. Пазар, Мрчајевци, Сомбор, Крушевац, Аранђеловац, Коштунићи, Г. Добриња, Јагодина, Борча, Пилатовићи, Сокобања, Чачак, Гроцка, М. Село, Горачићи, В.М. Луг, Звечан, Живица, Љубић, Ртари, Пожега, Габровац, Заовине, Коретиште, Риђаге, Сремска Каменица, Добротин, Грачаница, Придворица, Штрпце, Лазаревац, Љиг, Косовска Митровица, Сремска Митровица, Лучани, Трнава, Добротин, Горња Топоница, Србобран, Ковина, Расна, Горобиље, Атеница, Б.Башта, Зеоке, Качер, Ћуприја, Лис, Тутин, Н. Варош, Парменац, Биоска, Ивањица, Рогача, Крњача, Крњево, Врујци, С. Паланка, Г. Горевница, Вучковица, Паковраће, Земун, Ариље, Марковица, Лозница, Тијање, Вршац, Каона, Барајево, Ниш, Слатина, Вича, Лазарево, Лисице, Зуце, Бела Паланка, Прислоница, Купиник, Г. Трепча, Равни Гај, Зубин Поток, Жежевица, Јасеново, Тара, Г. Дубац, Д. Трепча, Брђани, Винча, Лесковац, Дљин, Рајац, Приштина, Пекчаница, Самаиле, Ушће, Котража, Гружа, Годовик, Субјел, Г. Вранетићи, Мршинци, Чајетина, Јанчићи, Дучаловићи, Лиса, Годачица, Д. Дубац, Бор, Д. Краварица, Трешњевица, Губеревци, Граб, Остружница, Уб, Рипањ, Калуђерице, Гуча, Бељина, Панчево, Златибор, Прокупље, Брезовице, Књажевац, Липница, Рашка, Студеница, Куршумлија, Овчар Бања, Милатовићи, Бабушница, Алексинац, Лепосавић, Сремски Карловци, Пећинци, Рума, Сл. Градец, Grazz, Lajbnc (Austrija), Minhen (Germany), London, Chelmsford (UK), Sidney, Camden (Australija), Dubai (UAE), Lake Hiawatha, Edgewater, Cikago, Monsey, Cleveland, Hinckley, (USA), Toronto, (Canada)...

Напомена:

Овде наводимо Каноне који се односе на црквена кривична дела еп. Иринеја (Буловића) – у преводу еп. Атанасија Јевтића.

1. ЈЕРЕС

Апостолски канони

Канон 10.

Ако се неко са одлученим, макар и у кући, буде заједно молио, такав нека буде одлучен.

Канон 45.

Епископ, или презвитер, или ђакон, који се са јеретиком буде само и молио, нека буде одлучен; а ако им је допустио као клирицима да нешто чине (*=чинодејствују*), нека се свргне.

Канон 64.

Ако који клирик, или лаик (*=верник*) пође у синагогу, јудејску или јеретичку („кућу молитве“), да се моли, нека буде и свргнут и одлучен.

Канони Лаодикијског помесног сабора

Канон 6.

Да не треба допуштати јеретичима, који упорни остају у јереси, да улазе у Дом (*=Храм*) Божији.

Канон 32.

Да не треба примати благослове од јеретика, јер су већма безсловесности (*=бесмислице*), него ли благослови.

Канон 33.

Да се не треба молити (заједно) са јеретичима или расколницима.

Канон 34.

Да ниједан хришћанин не треба да оставља Мученике Христове, и одлази псевдомученицима, то јест јеретичким, или онима који су уз споменуте јеретике били. Јер су ови туђи Богу. Нека су зато анатема (*=одлучени*), који одлазе к њима.

Канон 37.

Не треба примати празничне дарове, које шаљу Јудејци или јеретици, нити заједно са њима празновати.

Канони Тимотеја Александријског

Питање 9. Да ли треба клирик да се моли у присуству Аријанаца или других јеретика, или му ништа не шкоди када (у њиховом присуству) чини молитву или Принос (*=свршава Литургију*)?

Одговор. На Божанственој Анафори (*=Евхаристији*) ђакон пре целивања позива: „*Који сте ван општења, излазите!*“ Не требају, дакле, присуствовати (Литургији – Аријанци и други јеретици), осим ако обећају покајање и да ће напустити јерес.

2. КРШЕЊЕ БОГОСЛУЖБЕНОГ ПОРЕТКА

Канони Трулског сабора

Канон 32.

/ Да у Бескрвну Жртву треба додавати воду у вино (а не као у Јерменији)/...

Канон 63.

/ Да не треба читати лажно написане *Мартирологије*/...

Канони Картагенског помесног сабора

Канон 103.

/ О молитвама које се могу говорити пред Жртвеником (у Цркви)/...

3. ЗЛОУПОТРЕБА ЕПИСКОПСКЕ ВЛАСТИ

Апостолски канони

Канон 58.

Епископ, или презвитер, који занемарује клир или народ, и не поучава их Благодешћу (=Правој вери и побожности), нека буде одлучен; ако и даље остане у немару и лењости, нека буде свргнут.

Канон 59.

Ако који епископ, или презвитер, кад је неко од клирика у нужди, не пружи (му) што је потребно, нека буде одлучен; а ако настави тако, нека буде свргнут, као убица брата свога.

Канони Седмог васељенског сабора

Канон 4.

/ Да се епископи уздржавају од сваког изнуђивања дарова/...

Канони Картагенског помесног сабора

Канон 133.

/ Да епископ не треба насумице некога да лишава општења/

Док са одлученим (=изопштеним) не општи сам епископ, остали епископи нека не опште са тим епископом, тако да се епископ (други пут) добро чува да не говори против некога оно што пред другима не може доказима и показати.⁶⁹

⁶⁹ „Свештени канони Цркве“, превод еп. Атанасија Јевтића, Београд, 2005, стр. 40, 48, 51, 52, 157, 175, 176, 208, 220, 295, 296, 372, 386 и 523.

БОЉЕ СПРЕЧИТИ НЕГО ЛЕЧИТИ

Г. Иринеј незаконује годинама.
А епископи наши ћуташе!
Зашто ћуташе?
Имадијаху ли право да ћуте?

I

Још маја месеца, давне, 2000. године четрдесетак Новосађања шаље молбу - захтев Сабору СПЦ за смену епископа Иринеја из Епархије бачке⁷⁰:

„Прошло је, ево, већ десет година како је на трону Епархије Бачке Његово преосвештенство г-дин Иринеј (Буловић) и имајући у виду његов досадашњи рад и понашање све мање смо уверени да се са њиме на челу наше Епархије може сачувати наша Светосавска Православна Црква без опасности од унутрашњих раздора и сваковрсних подела.

Препуштамо Светом Архијерејском Сабору да након разматрања свих изложених података и чињеница донесе одговарајућу одлуку, а ми би, са наше стране највише волели да

⁷⁰ *Нови Сад, прича о граду*, Остоја Дражић, Н. Сад, 2001, стр. 230-237.

нам се постави нови епископ.

Прво, Његово преосвештенство епископ бачки г-дин Иринеј упорно ради на саблазни, нејединству и расколу унутар Српске Православне Цркве.

- Не само да дозвољава него чак и сам инсистира на причешћивању верника без обзира на стварну њихову спремност за Свето Причешће, и без претходне провере да ли је онај који се причешћује уопште постио или да ли се исповедио пре Причешћа. Није ретка сцена да многи, готово са улице, улазе у Храм стајући у ред за Свету Причест. Сви до једнога, од оних које смо анкетирали, сматрају да је довољно да се не једе од поноћи до Свете Литургије да би се могло причестити. Исто тако, за њих се исповест не сматра обавезном пре примања Свете Тајне Причести. Ово је не само штетно за сам унутрашњи организам Цркве, јер представља саблазан за многе, него је дугорочно гледано погубно за само њено јединство. Овим путем се ствара или се бар покушава створити велики број оних који одступају од правилног, чистог и јединственог живљења у Српској Православној Цркви. Практично ово јесте, а у сваком случају може да представља први корак ка њеној унутрашњој разградњи.

- Његово преосвештенство епископ ба-

чки г-дин Иринеј служи Свету Литургију на начин на који је не служи нико у нашој Цркви, противно *Типику* и *Служебнику* чиме чини огромну саблазан свима онима који су још пре њега долазили у Свети Храм на Литургију, а све нове православне вернике онеспособљава за исправну Литургију, будући да је, погрешно научени од епископа бачког, сматрају погрешном. До његовог доласка свуда у сваком православном Храму се служила увек једна и иста Литургија, разликујући се само по томе да ли се служи на српском или на црквенословенском језику. Епископ бачки г-дин Иринеј својим наopakим служењем је, чак и тамо где се чинило да је немогуће направити разлику и раскол, успео да направи и разлику и раскол међу православним живљем у Новом Саду и целој Бачкој епархији. Оно што је изричито записано у *Служебнику* да се чита (говори) тихо он гласно изговара. Оно што је записано да народ (појци) певају он забрањује да певају. Тако ми данас на једној страни имамо литургију Његовог преосвештенства епископа бачког г-дина Иринеја, а на другој страни Свету Литургију Српске Православне Цркве, која се јединствено и исто служи у свим српским Светим Храмовима осим оних у којима служи епископ бачки Иринеј. Сматрамо да је то што чини епи-

скоп бачки Иринеј саблазан и пут раскола у Српској Православној Цркви. Не доведе ли се епископ бачки Иринеј по овом питању у ред врло брзо можемо очекивати да и други епископи започну са својим иновирањима Свете литургије, што даље засигурно води у разградњу Српске Православне Цркве изнутра.

- Служећи Св. Литургију код причешћивања народа, у моменту када је осетио слабост, епископ бачки Иринеј препустио је ђакону да настави да врши Св. Тајну Причести иако је у том тренутку у олтару било неколико свештеника. Како ђакон по *Титику* не може да врши Свету Тајну Причести то поступак епископа бачког Иринеја довољно говори о огромном немару са којим се он односи према тој Светој Тајни. О згражању присутног верујућег народа и о саблазни коју је тим својим поступком изазвао довољно је само то рећи да се још увек у Новом Саду тај гест прима са револтом и новим питањем – да ли уопште има краја његовом измишљању новотарија и понижавању верујућих.

Молитву пре Свете Причести коју свештеник или служашчи архијереј чита гласно и коју сви који се спремају да приме ту Свету Тајну понављају у себи, епископ бачки Иринеј је препустио да је читају богослови из певни-

це (и то у време док увелико траје причешћивање народа – прим. аутора), на ново огромно згражање свих оних који су још пре њега у Свети Храм на Литургију долазили.

- Поједине свештенике ставља под неограничену забрану свештенодејства што је противно Уставу Српске Православне Цркве. За време трајања те забране њихове породице се духовно и економски потпуно изнуравају стижући буквално до глади и пропасти. Неке је свештенике по казни слао „на поправни“ у манастир Ковиљ, што за последицу најчешће има изругивање народа са тим свештеником и његовог потпуног губљења угледа међу православним живљем. Тим својим чињењем Епископ Бачки као да жели да растера свештенике, готово када се спозна да је повод таквог ригорозног кажњавања најчешће безначајан преступ.

Јавно је на једном свештеничком скупу рекао да *хоће да свештеници стрепе када добију телефонски позив из Епархије и да је то и постигао*. Дакле, за њега је циљ, не учвршћење и ширење братске и хришћанске љубави, него утеривање страха, што довољно говори не само о њему самом, него и о огромној штети коју свакодневним остварењем тога циља наноси Српској Православној Цркви.

Будите убеђени уважени и поштовани Митрополити и Архијереји да се безбожници јако радују оваквим стилем рада и управљања повереном му епархијом епископа бачког Иринеја, јер утеривање страха је и њихов једини и искључиви начин владања.

Ако се један епископ Српске Православне Цркве у свом понашању не разликује од безбожника, оправдано се онда може поставити питање и његове праве улоге у Српској Православној Цркви.

- У Новом Саду нема ни једног свештеника који није био кажњен. Неки свештеници су чак и више пута били кажњавани. Инсистирамо да епископ бачки јавно, пред целим Архијерејским Сабором проговори о разлозима тако честог кажњавања, како бисте сви ви, поштовани и уважени Митрополити, и Архијереји, објективно сагледали о каквом је човеку реч, јер тврдимо да таквим честим кажњавањем жели све друге да омаловажи а себе да уздигне и учини јединим исправним. О штети у народу због нарушеног угледа тих свештеника, или пак опредељења неких верника да се стане иза свог свештеника, а не брзоплете казне епископа, већ сада може да се каже да је огромна, ако ни због чега другог, а оно због стварања нових подела међу хришћанима у

Новом Саду и целој епархији Бачкој.

- Његово Преосвештенство Епископ Бачки г-дин Иринеј рукополаже свештеника без претходног назначења парохије, него га по рукоположењу шаље на праксу у манастир Ковиљ. Време за које се свештеник шање у манастир Ковиљ није унапред одређено, тако да зависи искључиво од самосталне процене епископа колико ће који свештеник времена провести у манастиру. Очигледно је да је то што чини епископ бачки не само супротно Уставу Српске Православне Цркве, него представља и најгрубље кршење права свештеника да са породицом, по рукоположењу, оде на своју парохију. Без породице, без парохије, без своје воље послат у манастир, теран да служи Св. Литургију супротно *Типику и Служебнику*, свештеник уместо радости рукоположења добија „тортуру“ епископа бачког. Ако се овоме не стане на пут, бојимо се да ће се та наопака и сурова пракса раширити и ван територије Епархије Бачке, а то ће онда бити погубно за целу Српску Православну Цркву.

- Очигледно је да се Епископ Бачки Иринеј у свом понашању не обазире ни на Типик, ни на Устав Српске Православне Цркве, него прави неку своју цркву у којој искључиво важе правила која он измисли и одреди.

Захваљујући том и таквом понашању епископа Бачког Иринеја, Епархија Бачке данас практично ни по чему не припада Српској Православној Цркви јер у њој важе и искључиво се примењују само она правила која самостално и произвољно одређује г-дин Иринеј Буловић.

Молимо Вас да преко ове чињенице не прелазите олако јер не тако давно, тај исти епископ бачки г-дин Иринеј је својим самовласним потписом отцепио све заграничне епархије, тако да његова жеља да разгради Српску Православну Цркву још увек није престала, само је сада добила други облик.

Друго, својим понашањем чини себе недостојним трона на којем се налази:

- Срамно распуштање комплетног Одбора Српске Православне црквене Општине у Новом Саду само и искључиво зато што један члан тог одбора није хтео да да оставку. „Или сви дајте оставку или ћу распустити цео Одбор“ бесно је, својим слабашним гласом, викао тада на седници епископ бачки. А једини грех тог одборника је био што се усудио да мисли другачије од њега и то јавно на седници Одбора и каже. Ни десет година после тог чина ниједном члану Одбора није дато никакво писмено образложење за распуштање.

- Његова гневљивост, када су у питању одређени чланови наше православне заједнице у Новом Саду, превазилази све могуће толеранције, огољено га показујући као једно сујетно, осветољубљиво и гневљиво биће, без љубави према ближњима, а посебно према верницима који живе Светосавску традицију. За многе такво понашање г-дина Иринеја представља огромну саблазан, будући да се управо он појављује као духовник многим младима.

„То је мучитељска и љута страст, и не може бити скривена. Остале страсти лако се скривају, али гњев не може да се сакрије“ (Св. Тихон Задонски).

„Дух Свети не обитава тамо где је гњев“ (Св. Јован Златоуст).

Имајући све ово на уму Српској Православној Цркви на трону епископа бачког такав човек није потребан, а поготово не као духовник онима који приступају вери светосавској и православној.

- У садашњем епископу бачком, г-дину Иринеју нема љубави. Искључиво се држећи спољашне форме у живљењу хришћанства, он својим поступцима чини да сви они који под њим примају хришћанство буду живи духовни мртваци. Не треба посебно ни наглашавати колика је огромна опасност од таквих који на тај

начин примише и живе Христа.

„Без љубави ништа не користи ни девичанство, ни пост, ни молитва, ни милостиња, ни зидање цркава“ (Св. Јефрем Сирин).

Мноштво је примера који указују да код њега нема љубави, али је најупечатљивији онај када је, пре неку годину, за Божић, извршио премештај више од 20 свештеника на нову парохију.

У том чину не само да нема љубави него чак нема ни оне основне људскости. Нажалост ниједан од тих свештеника те године није дочекао Божић у миру са својим парохијанима и у свом дому, него у селидби, на путу за нову парохију. Само они који у души својој немају Божје љубави могу да испоље такву неблагодарност и тим чином себе да истакну изнад свих. По одсуству блакости и љубави с једне стране, и по жељи да се страхом управља Црквом, Епископ Бачки је већ надалеко чувен не само у Новом Саду него и у целој епархији.

Како без љубави живети и чувати Цркву када је управо Љубав од Господа нашег Исуса Христа постављена за највећу заповест.

„По речима Светог Апостола Павла (*I Кор. 13,13*), љубав је највећа добродетель, зато што је она Бог (*I Јов. 4,16*).

„Она је глава, корен, извор и мајка свих

добара. Као корен, она пушта безбројне издачке добродетели, као извор испушта много потока, а као мајка, она обухвата у своје наручје све који јој притичу“ (Св. Јован Златоуст).

Како са Његовим Преосвештенством г-дином Иринејем постићи ту добродетель када је за њега примарно утерати страх, а не дати љубав; када је за њега најважнија послушност њему самом, а не живљење по Господу Исусу Христу, не живљење љубави. Када је он тако далеко од оних молитвених речи: „Господе, дај да будем оруђе Твога мира: да тамо где је мржња сејем љубав, где је вређање праштање, где је раздор слогу, где је очајање наду, где је тама светлост, где је жалост радост“, а тако близак сујети, гневљивости, раздору и самољубљу.

- Готово до гађења преферира владајућем режиму, што је недостојно једног епископа Српске Православне Цркве. На једној седници Одбора Српске Православне Црквене Општине у Новом Саду огорчен на чланове Одбора изговорио је и ове речи: Радије бих са Хитлером градио Цркву него са вама мислећи при томе на опозицију. Сматрамо да овоме није потребан никакав коментар.

- Сваке две године мења аутомобил што је у садашњем времену свеколиког сиромаштва за једне саблазан, за друге знак да Цркви

ни не треба давати прилоге, јер када се има за скупе аутомобиле онда се сигурно има и за Храмове, за треће радост јер све оно што штети Цркви њих радује.

(...) Молимо Вас уважени и поштовани Митрополити и Архијереји да нам не узмете за зло ово писмено обраћање Вама, јер другог пута не нађосмо за разрешење свих проблема који данас притискају Српску Православну Цркву преко дешавања у Епархији Бачкој.

Како се данас ништа не дешава случајно, страх нас је да је ово што се данас дешава у епархији бачкој само пробни балон за комплетну разградњу Српске Православне Цркве изнутра. На Вама је да то одлучно спречите док још за то има времена.

Од Његовог Преосвештенства Епископа Бачког г-дина Иринеја тражимо да ову нашу молбу и овај наш захтев службеним путем достави Светом Архијерејском Сабору ради његовог одлучивања по истом, као и да га посебно достави Његовој Светости Патријарху Српском Г-дину Павлу.“

II

Жељко Жугић Которанин пише Опту-
жбу, између осталог, и против епископа бачког
Иринеја.

Опет епископи наши ћутаху!

Зашто ћутаху?

Имадоше ли право да ћуте?

Жељко Жугић – Которанин ОПТУЖБА

Против:

1. Патријарха српског Г.Г. Иринеја и

2. Епископа бачког Г.Г. Иринеја

Због тога што су 9. децембра 2010. годи-
не заједно са Јеврејима прославили јудејски
празник Хануке, којом приликом су молитвено
запалили свеће у београдској синагоги. Овим
делом повредили су канонско предање Право-
славне Цркве. Набројаћемо каноне из Законо-
правила Светога Саве који највише одговарају
почињеноме делу. Узимамо Законоправило
Светога Саве зато што је то званичан зборник
канона наше Цркве, и зато што Патријарх
Г.Г.Иринеј управо седи на трону Светога Саве,
па би требало видети колико поштовање гаји
према ономе што је Св. Сава уградио у темеље
наше Цркве.

Канон 65. Светих Апостола гласи: „Ко се моли са Жидовима да се одлучи“.

Канон 70. Светих Апостола гласи: „Ако који епископ, или презвитер, или ђакон, или свако лице свештеничког реда пости са Жидовима, или празнује са њима, или прима од њих на дан њиховог празника честицу опреснака или нешто слично чини – да се извргне, а мирјанин да се одлучи“.

Канон 71. Светих Апостола гласи: „Ако који Хришћанин донесе уље у жидовско збориште, или у храм јеретички или погански, на празник њихов, или кандило, или свећу ужеже – да се одлучи“. (Горе наведене свештене каноне в. У М. Петровић, Законоправило Светога Саве на српскословенском и српском језику, манастир Жича 2004, стр. 148; 150).

Наведени канони 70. и 71. код Светог Саве немају тумачење. Свети Отац наш Сава је мислио да су канони довољно јасни сами по себи. Ипак, да све не би остало умовањима појединих људи, Свети Сава је оставио неколико реченица као тумачење 65. канона Светих Апостола које гласи:

„Ко улази у јудејско збориште, или у јеретички или погански храм и помоли се с њима ако је мирјанин – да се одлучи, а ако је свештено лице да се извргне, јер размишља као Јуде-

ји...”

Патријарх Српски Г.Г. Иринеј и Епископ Бачки Г.Г. Иринеј, ушли су у збориште јудејско на њихов празник, помолили се са њима, свећу запалили, заобишавши наведене наредбе Духа Светога, Светих Апостола и Светога Оца нашега Саве. Зар нису читали посланицу Апостола Павла Галатима? Зар нису видели шта рече Павле онима који почеше духом, а завршавају телом? (Гал. 3,3)

Питам се зашто скренуше за неразумним Галаћанима?

После паљења свећа у јеврејској синагоги и ранијих извињења мухамеданцима неће се Патријарх Иринеј двоумити да сутра, на неки исламски празник, уђе изувен у Бајракли џамију и са мухамеданцима принесе Алаху заједничке молитве. Осећа ли Патријарх Иринеј потребу да се сада барем извини нама правовернима?

Овим оптужујем Патријарха Српског Г.Г. Иринеја и Еп. бачког Г.Г.Иринеја за канонске преступе. Ово је јавна оптужба, као што је и њихов преступ био јаван. Није у пракси Цркве да се оптужба на архијереја подиже на овакав начин. Али, не верујем да би мој парох, коме би требало оптужбу да уручим, исту предао архијерејском намеснику, а овај Патријарху Ср-

пском Г.Г. Иринеју, а овај Светом Архијерејском Сабору... На крају, не верујем ни да би СА Сабор о тако урученој тужби уопште расправљао. Моје неверовање има оправдање у чињеници да је СА Сабор одбио да расправља лажно учење Еп. Браничевског Г.Г. Игњатија на иницијативу Владике Рашко-Призренског Г.Г. Артемија.

У складу са канонима износим да никада нисам био под црквеном кривичном истрагом, нити од црквених власти осуђен, нити под духовном епитимијом, нити да сам у Цркви био познат као клеветник. Такође, гарантујем да ћу случају да не успем да докажем изречене у оптужбе, поднети ону казну која би иначе требало да буде изречена у случају да оптужбе докажем. А та казна је по канонима само једна – одлучење од Црквене заједнице (канон 71. Светих Апостола).

Свети Сава говори о Хришћанима, не разликујући епископе, клирике или мирјане. За све њих налаже једну једину казну, а то је одлучење од црквене заједнице.

У прилог ове оптужбе, као доказ, прилажем фотографије са лица места, како је поносно пренето на званичном сајту СПЦ. Такође, предлажем да се испитају оптужени да ли су починили оно што им се оптужбом ставља на

терет.

Свестан сам да надлежан суд за ову моју оптужбу не може бити грађански суд, али ни црквени суд јер овај су запосели екуменисти, пацифисти и глобалисти. Једини и прави суд је Божји суд, исказан устима правоверних архијереја и народа који носе Цркву и у себи осећају Царство Божје.

Ову оптужбу формално подносим ја, Жељко Жугић – Которанин, али у бити то је оптужба читаве војске Правоверних Хришћана Српске Православне Цркве.

Да ли треба да приложим и њихове потписе? Сви они су такође спремни да прихвате одлучење у случају да кривица оптужених не буде доказана.

О, Свети Саво, продрмај правоверни српски народ да отворених очију види ко седе на твој трон, разграђујући међе које си од црквених Отаца примио као непомичне и у својству утемељача Српске Православне Цркве потомцима непромењене предао. Страх осећа и казну Божју очекује правоверни народ српски због недопустивих застрањивања поменутих двају Иринеја (и не само њих) па се пита са које ће га још стране страшне казне снаћи попут земљотреса, поплава, клизишта. И хоће ли на такве појаве равнодушни остати сви архијереји

СПЦ? Није ли ово време – време тешког изазова до мере да праве епископе свећом треба тражити, помоћу којих би верујући народ, по Божјој вољи, спасавао Цркву од залуталих пастира и архипастира?

У Београду,

3./16.децембар 2010. године⁷¹

П р и л о г :
(на следећој страни)

⁷¹ *Борба за веру: Жељко Которанин, Оптужба против патријарха Иринеја и епископа бачког Иринеја*, 16. децембар 2010. године.

Напомена:
Фотографије преузете са званичног сајта СПЦ

III

ЋУТАЊЕМ СЕ ИЗДАЈЕ БОГ⁷²

Упркос вишегодишњем вршљању и безаконовању епископа бачког Иринеја, српски епископи ћуте.

Овде се намећу питања, на која ће они морати дати одговоре. Пред Богом и пред људима.

Зашто ћуте?

До када мисле ћутати?

Имају ли право да ћуте?

Да ли је њихово ћутање знак одобравања и сагласја са безакоњем?

Или је њихово ћутање последица страха?

Од кога?

Од чега?

Због чега?

* * *

У тражењу одговора на ова питања позивамо у помоћ епископа **Августина Кантиотиса**.⁷³

⁷² Свети Максим Исповедник

⁷³ Епископ Августин Кантиотис, *Издаја православне вере*, превод са грчког м. Пелагија, Београд, 2011, стр. 54 – 69.
(Подвлачења у цитату су наша)

„Догађа се издаја Православља и то је жалосно...

Нажалост, не постоји данас Златоуст, не постоји данас Василије, не постоји Григорије Назијански. Нажалост, **малобројни добри епископи који постоје страшљиви су, немају храбрости да се боре. Дрхте пред злима, плаше се да не буду рашчињени**, а у положају су да их рашчине. А заборављају добри епископи да једино рашчињење представља титулу части за оног који је рашчињен због оданости вери. Рашчињен је умро Златоуст, али је његова слава у Цркви вечна. Радије хиљаду пута нека будем рашчињен од таквих епископа, па да одем у пустињу и оплакујем своје грехе, него да живим овде у грду и заволим неваљалство и поквареност.

Борили су се, дакле, сви ови свети Оци. Данас се борба не води. Клирици се не боре. Не постоји више борбени дух. Шта треба чинити?...

Доћи ће дан када ће се разредити жртвеници Божији. Али, немојте се уплашити. Борба се не добија телима, борба се не добија бројевима. Борба се добија прсима хероја, борба се добија вером...

Један је био Аврам, па ипак племе Аврамово је постало као звезде небеске и као песак

морски.

Један је био и Атанасије Велики. Остао је сам. Напустили су га цареви, напустио га је чак и народ, напустио га је цео клир. И живео је читаве три године у једном гробу, у једној пећини са дивљим зверовима. Један је остао. Сам. Сам против целог света. И он један је победио, јер је имао истину и Бога пред собом. Један и сам он је победио. И као што каже његов тропар, био је „стуб Православља“...

Не бојмо се, дакле, „неће нестати бораца Православљу“. **И ако ми клирици, и ако теолози издамо нашу веру, и камење по коме газимо устаће и повикаће.** Вера православних је истинита. И из стена и клисура и провалија **изаћи ће нови хероји наше вере...**

Ако схватимо, браћо моја, да се догађа издаја, тада ћемо објавити устанак и са верним епископима, са мало њих колико их има наша Црква, и са свештеницима и са калуђерима и са сиромасима прогласићемо мобилизацију, објавићемо узбуну...

Према Канонима наше Цркве оно што треба веровати (тј. Вера) је изнад свега. Ако се у Цркви појаве лица која проповедају против наше Вере дозвољено је - то је једини случај када је дозвољено – Епископа тужити и у другим Епархијама...

Христофор Калива, мој присни пријатељ, велики човек, пре неколико година рекао ми је током разговора следеће: *Бре Августине, зар не видиш шта ће бити? Сатана је искористио сва средства да разори Цркву. У последња времена употребиће последње оружје: обућиће у свештенике и Епископе људе који су у његовј власти; украсиће их панагијама и даће им патерице! И кроз те Архијереје уништиће Цркву...*

Обележје владике и свештеника је борбеност. Искреност. Оно што је рекао Апостол Павле да „који хоће да живе побожно у Христу Исусу биће гоњени.“ Колико их је гоњено? Ако видите свештеника, ако видите теолога, ако видите митрополита, архиепископа који није гоњен, већ ужива љубав и поштовање свих, то је оно што је рекао Христос: „када сви људи буду говорили браво, браво“, знајте врло добро да тај не ходи исправно...

Православни свештеник иде контра струјама. Атанасије Велики, беше малобројан, један је био, али је као Атлас држао цело Православље. Марко Евгеник један је био, али је у својим рукама држао целу веру, цело Православље. Свештени Фотије. Исто. Малобројни су били. Али нико не побеђује бројкама. Побеђује вером. Јер, колико вреди један верни све-

штеник, колико вреди један верни епископ, колико вреди један верни архиепископ. Колико вреди један лаик или једна жена, не вреди цео свет.

Дакле, не бојмо се. Јер дешава се та издаја десно и лево. Једно вам само кажем: Не говорите ми, овај је добар, овај је важан теолог, овај се бави дијалектиком. Овај је отворио Платонову Академију. Ако то чујеш помишлиш: Чудо! Чудо! Одмери га; одмери га да ли има макар једну искру од Марка Евгеника. Одмери га да ли има једну искру од Свештеног Фотија. Одмери га да ли има једну искру од Кируларија. Одмери га да ли има једну искру од Папулакоса. Он је, иако неписмен, стао на супрот целом свету...

Усуђујем се, можда последњи пут са овог олтара да кажем: **Ви, који волите Христа, који волите Цркву, Пресвету Богородицу, будите заједно са нама, заједно са свима онима који се боре за Цркву.** Они који су са ђаволом, нека седну доле. **Нека затворе уста своја**, јер ђаво је њихова страшљивост; ђаво је њихова дијалектичност; ђаво је и њихови аргументи, који траже да охладе шаку људи који се муче и који се тиранишу и прогоне за веру Христа нашега...

И ја, мали војник, отворено објављујем

да: или сам или са другима, светиње вере браћи до последње капи своје крви...

Не знам шта ће бити. Не знам какав прогон ћемо доживети. Не знам у коју ћемо Свету Гору да побегнемо...

Не знам шта ће бити, само једно знам: Штогод да буде, штогод да се деси, и звезде да падну, и реке да пресуше, и свет да се испретура, **једно знам, верујем то непоколебљиво – да ће на крају да победи Православље...**

Где год чујете православну проповед, где год постоје борци који су прогоњени, наглашававам то, ко није прогоњен, није истинит. Он је лажни новац. **Где се прогони епископ, архимандрит, игуман, проповедник Јеванђеља, будите уз њега. Од других далеко. Нису истинска чедна Православља, недостаје им искреност, која је права вредност овог критичног тренутка...**

И који Владика, који свештеник затвара уста своја и не протестује због онога што се дешава у друштву и (Цркви), тај је заједно са безбожницима. Помаже безбожнике. Заједно је са њима. Зато говори свети Григорије којег сутра слаavimo. Знате ли шта каже? (Каже) да „то да ћути Епископ у такве дане, онда је ћутање Епископа злочин против Цркве. Ћутање Епископа је безбожништво“.

Другим речима : Који свештеник, који расоносац, који Епископ не изобличава, не разликује се од безбожника. Заједно је са безбожницима, са материјалистима, са неверницима, који су одговорни за ову декаденцију друштва...

Да драги хришћани. Ако желиш да живиш по Јеванђељу, ићи ћеш насупрот свог дома. Насупрот друштва. Насупрот свима. Рекао нам је то Христос. **Радије хиљаду пута сиромах са Христом, него милионер са ђаволом. Радије хиљаду пута служавка, да чистиш тротоаре него госпођа са Колонакија, да живиш у пороку и неморалу. Радије хиљаду пута ђакон, хиљаду пута (прост) калуђер са Христом, него Патријарх који гази божанствене и Свештене Каноне. Радије хиљаду пута прогнан у подруме, него бедан расоносац који проповеда лаж.**

Да да Бог да Христос подигне у нашој Цркви јерархе узвишене, одлучности и величине свештеног Златоуста, чијим молитвама нека нас све помилује. Амин.“

Милоје Стевановић
ИСТИНА СЕ НЕ ВЕЖЕ
-Да ли је на помолу крај страдања
мр Зорана Чворовића?-

Драги Славко,

Јесте, истина је, хвала Богу, то што се шапуће. Даће Бог да ће се и оно што се *шапуће на ушци, у одајама, проповедати са кровова.*

Питаш ме шта ја о томе знам?

Кад ме питаш право да ти кажем:

Знам да је супротно члану 111. и 112. Устава Српске Православне Цркве отета Рашко-призренска и косовско-метохијска епархија епископу Артемију;

Знам да је пре постављања антиканонског епископа, на место владике Артемија, најпре дошао тзв. администратор Атанасије, а потом тзв. Администратор Амфилохије;

Знам да су многи часни људи подигли свој глас у знак немирења са овим безакоњем;

Знам да је о томе сведочанство оставио мр Зоран Чворовић са својом колегиницом мр Соњом Спасојевић у књизи „Истина о случају Владике Артемија“;

Знам да је, потом, настала једна чудна симбиоза – да је склопљен „брак из рачуна“ између врха СПЦ и појединих репрезентата државе.

Знам да се из тог неприродног, блудног брака рађа једна наказа, једно „правно чудовиште“, једно ново безакоње, које ће за последицу имати страдање једног часног и поштеног човека – мр Зорана Чворовића.

У народу је позната изрека: *Од много отаца луда ћеца.*

А једна друга каже: *Каква врба такав клин, какав отац такав син.*

Ко су оци овом недоношчету, овом (здравом разуму недокучивом) насиљу?

Нећеш ми веровати: два митроноса. Ево шаљем ти „извод из матичне књиге рођених“⁷⁴ овог „правног чудовишта“.

Отац први (*један од родитеља*):

РЕКТОРУ УНИВЕРЗИТЕТА У КРАГУЈЕВЦУ

Проф. др Слободану Арсенијевићу

Поштовани Господине Ректоре!

Христос васкрсе!

Свако Вам Божје и људско добро од Господа сваког добра, а од нас поздравље.

⁷⁴ *Истина о случају мр Зорана Чворовића*, академик Коста Чавошки мр Владимир Димитријевић, Фонд истине, Београд, 2011, стр. 36-40.

Непријатно смо изненађени чињеницом да су се асистенти Правног факултета у Крагујевцу мр Зоран Чворовић и мр Соња Спасојевић на академски неадекватан и црквено недопустив начин укључили у својеврсну кампању и пропаганду против Светог Архијерејског Синода, Патријарха Српског и Српске Православне Цркве у целини.

Пропаганда коју двоје асистената Правног факултета у Крагујевцу воде против највиших црквених тела и њихових канонских и законитих одлука још је неразумљивија уколико се имају у виду чињенице да су Правни факултет и Универзитет у Крагујевцу 1991. и 1993. године представљали прве државне високошколске установе које су обновили Светосавску академију и вратиле Канонско право у наставу, а тиме и допринеле подизању угледа Српске Православне Цркве у друштву.

На конференцији за медије, која је одржана 11. марта ове године у Медија центру у Београду, учешће је узео мр Зоран Чворовић, представивши се јавности као асистент Правног факултета у Крагујевцу и правни историчар. Из његовог иступања се јасно види да се ненадлежно, а посебно на начин који не приличи православном хришћанину и Србину, умешао у унутрашња црквена питања поводом случаја Синодске одлуке о привременом разрешењу управљања Епархијом Рашко-Призренском Његовог Преосвештенства Епископа г. Артемија (а та одлука није у књизи наведена, нити остала релевантна документа, осим пар текстова Епископа Администратора, наведених само ради привида "истине", уствари ради иронисања). Представивши се - приређивач Чворовић - као асистент Правног факултета, у јавности је остао утисак да је иступао у име ове високошколске установе, иако му то право ни по том основу не припада.

Након тога, двоје именованих асистената су ових дана, у сврху пропаганде и покушаја директног утицаја на

одлуке Светог Архијерејског Сабора, који ускоро предстоји, "приредили и под својим именом штампали и књигу под насловом „Истина о случају Владике Артемија“. Књига је одштампана на неакадемски начин, као обичан памфлет-сваштара, без навођења штампарије (изгледа "Лио" Г. Милановац, а плаћена је одмах у готову, очигледно од одметнуте групе калуђера Црне Реке, који не признају Св. Синод, ни од њега постављеног Епископа Администратора, зато су под црквеном епитимијом), без навођења тиража и каталогизације, што представља стандард за публикације универзитетских наставника и сарадника. А када се томе дода и видна напомена приређивача да се „књига дели бесплатно“ онда је више него јасно да је реч о грубој пропаганди против Цркве и њених одлука. Додајмо и нашу кратку оцену: Ако је ово *"Истина - о Владици Артемију"*, онда је прва жртва овакве работе сама Истина, а онда и онај кога на овакав начин бране. Јер садржај овог памфлета је уствари сабрани талог са расколничких, антицрквених сајтова, који, нажалост, преплављују подземље ове напачене Земље и Народа.

Претпостављајући да се овакви антицрквени иступи двоје асистената Правног факултета одвијају без Вашег знања, као и без сагласности Наставно-научног већа очекујемо да се Правни факултет и Ректорат јавно ограде од оваквих иступа који дискредитују високообразовне установе, али и њихове односе са Српском Православном Црквом.

Изволите примити изразе нашег поштовања.

У Ман. Грачаници, 14. априла 2010.г.

+ Епископ Атанасије (Јевтић), администратор Епархије Рашкопризренске и Косовскометохијске

Отац други (*један од родитеља*) - дан
после:

СВЕТИ АРХИЈЕРЕЈСКИ СИНОД
СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Број 431
15. априла 2010. године
у Београду

Господину професору др Слободану Арсенијевићу,
ректору Универзитета у Крагујевцу

Крагујевац

Поштовани господине Ректоре,

Непријатно смо изненађени чињеницом да су се асистенти Правног факултета у Крагујевцу **мр Зоран Чворовић** и **мр Соња Спасојевић** на академски неадекватан и морално недопустив начин укључили у својеврсну пропагандну кампању против Светог Архиепископског Синода, Патријарха српског и Српске Православне Цркве у целини.

Пропаганда "коју двоје асистената Правног факултета у Крагујевцу воде против највиших црквених тела и њихових канонских и законитих одлука још је неразумљивија уколико се имају у виду чињенице да су Правни факултет и Универзитет у Крагујевцу 1991. и 1993. године представљали прве државне високошколске установе које су обновили Светосавску академију и вратиле предмет Канонско право у наставу, а тиме и допринеле подизању угледа Српске Православне Цркве у друштву.

На конференцији за медије, која је одржана 11. марта ове године у Медија-центру у Београду, учешће је узео мр Зоран Чворовић, представивши се јавности као асисте-

нт Правног факултета у Крагујевцу и правни историчар. Из његовог иступања се јасно види да се ненадлежно, а посебно на начин који не приличи православном хришћанину, умешао у унутрашња црквена питања поводом разрешења Његовог Преосвештенства Епископа г. Артемија од управљања Епархијом рашко-призренском до даљњег. Представивши се као асистент Правног факултета, у јавности је оставио утисак да је иступао у име ове високошколске установе, иако му то право ни по том основу не припада.

После тога, двоје именованих асистената су ових дана, у сврху пропаганде и директног утицаја на будуће одлуке Светог Архијерејског Сабора, одштампали и књигу под насловом **Истина о случају Владике Артемија**. Књига је штампана у Крагујевцу на неакадемски начин, али и без навођења штампарије, тиража и каталогизације, што иначе представља стандард за публикације универзитетских наставника и сарадника. А када се томе дода, и веома видна напомена приређивача да се „књига дели бесплатно“, онда је више него јасно да је реч о грубој пропаганди против законитих одлука највиших црквених тела.

Уверени да се овакви антицрквени иступи двоје асистената Правног факултета одвијају без Вашег знања, као и без сагласности Наставно-научног већа, очекујемо да се Ректорат Универзитета у Крагујевцу јавно огради од оваквих иступа који дискредитују високообразовне установе, али и њихове односе са Српском Православном Црквом. Сматрамо да је важно да јавност буде обавештена о томе да су посредни приватни ставови и приватне акције, које ниједна академска институција не покрива својим ауторитетом.

Изволите примити изразе нашег поштовања.

За Председника Архијерејског Синода, члан

Митрополит црногорско-приморски

Амфилохије

Шта се даље збива показује поменута књига академика Косте Чавошког и мр Владимира Димитријевића, која своја сведочанства бележи на 400 страна.

Шта су породила два оца? *Два родитеља? Богаља! Грба! А што се грбо роди вријеме не исправи.* (Валтазар Божишић)

Тај богаљ - безакоње, освета, човекомрштво, злоба... за последицу има то да је мр Зоран Чворовић због књиге (**чуј и почуј, брат, Славно: због књиге, еј! у другој деценији 21. века!**) оставио своју децу, супругу и себе без хлеба насушног.

Међутим свако зло има и своје добро:

Прво. Једна мала књига је показала колико је Србија слободна! И колико врх СПЦ *истинује у љубави.*

Друго. Једна пресуда Основног суда из Крагујевца показује да нисмо потпуно потонули у мрак безакоња, полтронства, идолопоклонства.

Један частан судија је током изучавања права и припреме за одговоран судијски позив, дубоко усвојио високо начело судске независности васпостављено, на понос Срба, још у Душановом Законику: „Све судије да суде по закону... и да не суде по страху од царства ми“.

Један частан судија је попут Аристотела узвикнуо: *Драг ми је Платон, али ми је дража*

истина.

Један частан судија Основног суда у Крагујевцу припада оном кову људи који знају право и правду, али и завет мајке Јевросиме: *Боље ти је сине сагубити главу, него своју огрешити душу.*

Пресуда Основног суда у Крагујевцу (како дознадох) вели: да је Зоран Чворовић невин; да је пострадао противно слову закона и да се има вратити на крагујевачки Правни факултет!

Слава Богу!

И алаал вера судији!

Уздајмо се у достојанство другостепеног суда и верујмо да његова пресуда неће подлећи ничијем диктату, ма он долазио из кругова црквених и световних моћника, већ да ће се темелити на принципима истине и правде.

И још, знам, брат Славко, да се *истина не веже*. И да она – *што је дубље закопавају, сјајнија васкрсава*.

У Београду,
о Никољдану, 2011.
године Господње⁷⁵

С доброжељењем,
Грешни Милоје

⁷⁵ Текст преузет: Новинар де, 23.12.2011.

Грешни Милоје: ВРЕМЕ КАБАДАХИЈА⁷⁶

Интервју поводом годишњице изопштења из СПЦ

Разговор водила: Биљана Диковић, 15/2. фебруара, на Срећење, лета Господњег 2012.

Ближи се годишњица од доношења првостепене пресуде са којом се својим потписом сагласио епископ жички Хризостом, који је својом одлуком и покренуо поступак против Милоја Стевановића, ради његове екскомуникације из СПЦ. На конференцији за штампу, која ће уследити након потврђивања ове одлуке од стране Великог црквеног суда, званичник СПЦ је утврдио да је Милоје Стевановић први лаик – верник коме је изречена ова страшна казна.

Горег нема, бољег наћи нећеш

Биљана Диковић: Према пресуди Црквеног суда и према званичном саопштењу чачанског свештеника Влада Капларевића испада да сте Ви најгори Србин од Светог Саве до данас. Да ли сте Ви заиста најгори Србин?

Грешни Милоје: Ви рекосте да поп Владе рече.

Биљана Диковић: Какав је осећај кад Вас прогласе за „најгорег“ Србина, изопштивши Вас због мислосрђа?

Грешни Милоје: Осећам мир у души. Знам зашто су то учинили власт имајући, и зато немам проблем са собом са својом савешћу.

⁷⁶ Преузето из *Српских новина – Serbian newspaper*, Toronto, Canada, бр. 665, јануар-фебруар 2012.

Од бројних светих отаца, попут светог Марка Ефеског, сазнао сам да се прво осуђује јерес, па онда виновници те јереси. Кад Црква анатемише неко учење, то значи да оно садржи хулу на Духа Светога, а кад се анатемише човек, како учи св. Игњатије Брјанчанинов, то значи да је тај човек неповратно усвојио богохулно учење, као што је: порицање Божјег бића; оспоравање свемоћи Божје; неисповедање да су Отац, Син и Свети Дух један Бог; оспоравање да је за наше спасење био потребан долазак на свет оваплоћеног Сина Божјег; неприхватање јеванђељске науке; хула на Мајку Божју; порицање бесмртности душе; одбацивање таинства Свете Цркве; одбацивање Сабора светих отаца...

Знајући да ништа од тога ни учинио, ни помислио нисам – осећам мир. Потпун мир. Разлоге мојих судија доживљавам као њихову крајњу немоћ и кризу духа њихова.

Јер, ни у једном канону не нађох да је милосрђе, коме нас Христос научи, дело за које се изопштава из Цркве Христове.

Такође, нигде не нађох да је молитва са православним хришћанима разлог да се из православне Цркве Христове изопштава њихов самолитвеник.

Може бити да су у Равени, где је мој судија Иринеј Буловић потписао издају Православља, усвојени неки нови „канони“, или су донета нека тајна „правила“ на тајном „сабору“ у Покајници. Али, ја за њих не знам. А и да знам, то нису правила Цркве у којој сам ја рођен, крштен и којој припадам.

А може бити да је судија Иринеј кога, авај, видесмо како ужеже свећу у јеврејској синагоги, почео да проповеда уместо Јеванђеља, Талмуд или Шулхан арух који уче да је „Забрањено бити милостив према Нејеврејима“;

да „Нејевреју не треба милост указивати“ и да „За Јевреја постоји закон да све оно, што је у вези са хришћанском црквом, уништи“. Нешто је симптоматично то празновање кичмоломца и страшног судије, са онима за које свети владика Николај рече да *нико није толико бестидно клеветао Христа као Јевреји, а да њихов Талмуд кипти од злобе и пакости према Господу*.

А може бити, да се главном прогонитељу владике Артемија и мојем острашћеном судији гади на род наш српски, хришћански и светосавски, па би да га згроми, не знајући да је *тврђ орах вођка чудновата*.

Чини се, да би они који су пали, желели да све оно што није пало (или како би они рекли: „што виси“) повуку да падне доле у ту њихову погану, смрдљиву баруштину екуменизма.

Биљана Диковић: Све више се у јавности стиче утисак да сте изопштени зато што се нисте оградиле, или што бар нисте ћутали, јер је забрањено бити тзв. *присталица* владике Артемија. Уместо тога Ви сте владiku Артемија и његово монаштво угостили о Божићу прошле године.

Мало Вам било што сте их примили на имање у Лозници.

И већ о Јованџдану сте „видели Вашег Бога“ – стигла је освета: против Вас је кренуо „процес“.

Грешни Милоје: Осуђен сам зато што се нисам придружио онима који су неканонски, противуставно, разбојнички... без страха од Бога и без стида од људи, сменили и прогнали владiku Артемија. Мој став није последица самовоље, већ тога што сам из Јеванђеља и од светих отаца научио да сваком човеку, а нарочито невољнику, ваља помоћи, с једне, и да је проклетство ићи за безако-

ницима, за самовољним носиоцима безпоретка, какви су ови папољубиви каноноломци, с друге стране.

Бити послушан, не значи бити глуп

Биљана Диковић: Шта, уствари, значи бити послушан Цркви?

Грешни Милоје: Бити послушан Светој Цркви, значи бити послушан јеванђељским заповестима, канонима, Предању светоотачком... Једном речју: њеном устројству, поретку. Дакле, бити послушан, не значи бити глуп, па ићи за *Куртом* и *Муртом*, за неким острашћеним домокваритељима, за неким ко те удаљује од Бога и Закона Божјег.

Наши острашћени безаконици и бахати непослушници су умислили да су они, Боже `прости, „црква“, те да ми треба да будемо послушни њима и њиховој самовољи:

- да, ваљда, с њима палимо свеће по јеврејским си-нагогама;

- да с њима примамо папино прстење;

- да се с њима и јеретицима молимо;

- да с њима рушимо српска гробља;

- да се с њима ругамо светоотачком Предању и богослужбеном поретку;

- да с њима признајемо примат архијеретика папе;

- да с њима учествујемо у римокатоличким и јеврејским свечаностима;

- да с њима скрнавимо свете олtare уводећи јеретике у њих;

- да с њима бранимо икони Мајке Божје и православној браћи улаз у цркве које саградише оци наши;

- да се с њима хвалимо да смо јеретици – екуменисти;

- да с њима лажемо народ о тобожњим неправилностима у Рашко – призренској епархији које је “утврдила” тзв. комисија Синода...

Ако то траже од нас – морамо их разочарати: **ми за њима нећемо!**

Нећемо, упркос њиховим справама за „ломљење кичме.“

Нећемо, не зато да би се инатили са епископима – инквизиторима, него зато што знамо да *Богу ништа није милије од Истине.*

А нећемо ни зато што знамо да се наши прогонитељи ругају Истини.

Биљана Диковић: Заиста нисте узнемирени, због изопштења?

Грешни Милоје: Господ наш нас учи да нам *да* буде да а *не* не. Све што је више од тога, од злога је.

Биљана Диковић: Па ипак, да ли осећате, макар и најмање, од те неправде, немир у души?

Грешни Милоје: Не знам зашто бих се узнемиравао, осим кад видим да нам руше Цркву. Јер, ја сам оптужен и осуђен за два „кривична“ дела.

Прво, зато што сам примио на своје имање браћу у невољи, уверен да тако испуњавам закон Божји – што ме чини радосним.

А друго, зато што сам се молио Богу са владиком Артемијем – што сам доживео као голему милост Божју, јер поуздано знам да ће они који су пре петнаест година запретили да ће Артемију „сломити кичму“, и они који десет година у Синоду коваху тај зли план о братоубиству над владиком Артемијем, и они који не бирају средства да оклеветају тог благочестивог старца, морати:

- или да се покају и да пониште своје срамне, разбојничке одлуке;

- или ће зајаукати, кад дође вакал:

*Јао мени до Бога милога,
ће погубих од себе бољега.*

Оно што ми даје снагу, што чува мој мир, је чињеница да су ме оптужили, осудили и Пресуду потврдили људи који су огрезли у безакоње, у издају светог Предања. И да су Пресуду донели на незаконит начин и тако остали доследни себи: *Каноне и Устав мачку о реп*, а неистомишљеницима *ломити кичму, по десет година чекати у заседи* и извршити братоубиство; издејствовати отпуштање са посла и нагнати у глад неистомишљенике; изопштити из Цркве Божје оне који неће да саучествују у њиховом безакоњу... – мислећи да ће тако прокрчити пут својој самовољи.

Али, ја верујем да ће се срушити њихови пусти снови. И да ће се њихов пут затрнути и опустети. И да ће иза њих остати само срамота њина, ако се не покају – што им искрено желим.

Предвечерје пропасти

Биљана Диковић: Шта данас, о годишњици вашег страдања можете да кажете о свом прогонитељу епископу жичком Хризостому?

Грешни Милоје: Ништа! Све је већ казано.

Знате, Господ каза: *По плодовима њиховим ћете их познати.*

Апостол свети каза: *Истина се не да везати.*

Његош каза: *Ко ме закон лежи у топузу, трагови му смрде нечовјештвом.*

Свети Владика Николај каза: *Охол је гад пред Господом и њему се Господ противи. Охолост иде пред пропасти и срамоту!*

Народ наш каза: *Не пада снег да покрије брег, него да свака зверка покаже свој траг.*

Биљана Диковић: Управо је изашла из штампе књига „Тајна безакоња“ у којој су изнете неке истине о Вашем инквизитору – епископу Хризостому.

Грешни Милоје: Ваљда је зато и казано: *Заклела се земља рају, да се тајне све сазнају.*

Кадија те тужи, кадија ти суди

Биљана Диковић: Из те књиге се види да Вас је господин Хризостом тужио, тј. наложио тужиоцу да Вас оптужи, и судио, тј. потписао сагласност са Вашом смртном казном. Истовремено се види да је он то учинио неовлашћено, дакле супротно Канонима, Уставу, Кривичним правилима, јер није био надлежан.

Грешни Милоје: Није први пут да *те кадија тужи и да ти кадија суди.*

Биљана Диковић: Кадију смо могли да разумемо, он је био наш крвник. Али овде је реч о епископима СПЦ?

Грешни Милоје: Нема ту битне разлике. Знате кад човек потоне у властољубље, кад се осили, кад почне да безаконује – он се свесно или несвесно обуче у одору тиранина. Он тада изгуби Христов лик и поприма друго обличје, без обзира на „овчије одело“.

Моји прогонитељи су посегли за топузом. У топузу лежи њихов закон. Какав им је закон – такви су им и трагови.

Биљана Диковић: Одакле инквизиторски дух Ваших прогонитеља? Посебно епископа Хризостома?

Грешни Милоје: Не знам. То питање тражи одговор на другој адреси.

Знам да је неспоразум г. Хризостома са верним на-

родом и са мојом маленкошћу започео пре четири, пет година, због безакоња које је он чинио газећи Каноне, Служебник, Типик, саборске одлуке... Чак је газио и своје сопствене речи и доносио не баш мудре акте, које је касније поништавао, или који су просто били неспроводиви у живот.

Али то је његов проблем. Што се мене тиче, ја сам пред његовим безакоњем молио, вапио, писао, клечао, плакао... О томе постоје трагови. Сведоци. Документи. Књиге...

Зли ортаци

Биљана Диковић: А он?

Грешни Милоје: Он је игнорисао. Он се силио. Он није хтео да се „спушта“ на ниво свога народа. Он се, просто, гади на народ. Имао је неке друге ортаке, који су га из зла у зло наводили. И о томе постоје трагови.

Биљана Диковић: Ви сте се одселили, између осталог и због његовог безакоња, из епархије којом он начелствује. То сте написали у званичном поднеску епархијским властима, зар не?

Грешни Милоје: Свети оци нас уче да је проклетство ићи за онима који безаконују, јер су они непослушни Цркви. И да од њих треба бежати ко од змија отровница.

Биљана Диковић: Како то да он после више од пола године, након Вашег одсељења, посегне за осветом: туживши Вас, судећи Вам, убивши Вас? При томе, све то је учинио супротно правном поретку наше Свете Цркве, дакле, неовлашћено, самовољно.

Грешни Милоје: Возио се, веселник, из туђе главе. Он се не угледа на Христа. Он има свог идола чије налоге спроводи. И о томе постоје трагови, црно на бело.

Велики инквизитор

Биљана Диковић: Велики црквени суд ће подржавајући његову самовољу рећи да *Милоје нема право да бира суд*. Како то да су они себи дали право да супротно Уставу, бирају суд за Милоја?

Грешни Милоје: Знате ону: *Сила Бога не моли!*

Утешно је, међутим, то што *ни Бог силу не воли*.

Знате, један Ирод је одрубио главу Крститељу. Тефнуло се човеку.

Један, Томас Торквемада – први врховни инквизитор – миљеник краљице Изабеле, је *заслужан* за убиства, углавном спаљивањем на ломачама, хиљаде људи и небројено тортуре, човек који је уживао да у страху држи чак и бискупе, човек који је измислио справе за мучење, човек који је тражио од становника да подкажују „јеретике“, а ко то не би учинио био би под сумњом...

Биљана Диковић: Каква коинциденција! Па ми имамо једног који је био миљеник „краљице Мире“, који је измислио „справу“ за ломљење кичме и коме је храна да подређене сараднике држи у страху. Да дрхте кад зазвони његов телефон. Зар не?

Грешни Милоје: Иако је тај од Томасовог духа, ипак, постоји битна разлика. Томас је прогонио и мучио јеретике тј. оне које је у својој параноји сматрао јеретичима, док наш „Томас“ извршава вољу јеретика прогонећи из Православне Цркве синове Православља. Осим тога, Томас Торквемада је прогонио своје сународнике, а наш „Томас“ се прерушио прогонећи оне од којих није. До јуче нас прогонио Несрбин Јосип, а сад би да нас прогони Несрбин „Томас“.

Али, рече Господ: *Ко нож извади, од ножа ће и погинути*.

Ако знамо, а хвала Богу знамо, *да ће небо и земља проћи а да речи Господње неће проћи*, онда знамо да је свака сила за времена и да ће проћи. Тако ће проћи и наш „Томас“, уписујући се у књигу неуспелих упропаститеља српског, светосавског рода. Оно у чему немам дилему је чињеница да нам је владика Артемије брат по крви и по вери, што се за „Томаса“ не би могло казати.

Владика Николај нас учи да такве, као што је наш прогонитељ „Томас“, жалимо, *јер ће, вели, један по један силазити с памети и с власти*.

Светли гробови

Биљана Диковић: Ви сте својевремено подигли усањени глас против гроболомља, које је у Жичи извршио Ваш духовни убица. Сада, у „Тајни безакоња“, читамо шта су о томе говорили мудри људи пре Вас: свети Владика Николај, проф. др Лазар Мирковић, Миле Медић...

Грешни Милоје: Наравно, о томе су говорили многи синови Православља. Ја сам однос према гробовима и гробљима научио од мог оца и ђеда. А као дечак знао сам напамет Змајеве „Светле гробове“. И данас памтим неке од тих стихова:

*Ко с'осврне да погледи
Бистрим оком и погледом
На гробове ове светле,
Повеснице дугим редом,
Мора чути како ј' живо,
Кроз векове, кроз маглину,
Дед унуку, отац сину,
Борац борцу довикиво:
„Где ја стадох – ти ћеш поћи!“
„Што не могах – ти ћеш моћи!“*

*„Куд` ја нисам – ти ћеш доћи!“
„Што ја почех – ти продужи!“
„Још смо дужни – ти одужи!“
То су збори, то су гласи,
Којима се прошлост краси,
Што продиру кроз свет мрачни
Са гробова оних зрачни’
Спајајући громким јеком
И божанском силом неком,
Спајајући век са веком
И човека са човеком.*

Али, к’о што је увек бивало, обесноме и осиљеном, властољубљем узнетом (или боље: властољубљем сапетом) не вреде разлози, аргументи. К’о што ни *ћоравом не вреди намигивати, нити глувом довикивати.*

Врло је очигледно, да неки наши митроносци имају задатак или „задаћу“ да покидају те споне *века са веком и човека са човеком.*

Биљана Диковић: У то време, кад је Ваш прогонитељ рушио, Ви сте обнављали стара гробља?

Грешни Милоје: Свак свој пос’о. По задатку своје савести или по „задаћи“ својих господара.

Но, како радимо, таква ће нам и плата бити.

Ал’ док још ходамо овим земним шаром – највећа плата нам је чист образ. И мир. Мир у души.

Мир вам

Биљана Диковић: После свега, питамо се да ли Ваши прогонитељи имају мир?

Грешни Милоје: То није питање за мене.

Али да будем искрен, нисам баш сигуран да они који покушавају да затрпају хук вековних дубина, да се неби

чуло шта је довикив'о *ђед унуку, отац сину*, имају мир у души.

Међутим, упркос њиној рушилачкој мржњи, у срци-ма Србаља одјекиваће у векове аманет:

Што ја почех - ти продужи!

Још смо дужни – ти одужи!

Љуто и грдно се варају неки наши митроносци, који верују да ће успети да нас подведу јеретику из Рима, да нас претворе у његове слугерање, да нас наведу да проћердамо веру за вечеру, да уђемо у поган екуменизма, да се преверимо...

Они су умислили да су они *црква*. Заборавили су да постоји народ који је и сачувао веру нашу кроз векове. Још су заборавили да је *парницу сагубио ко год се с народом судио*. То што производе нове домокваритеље, као у Крушевачкој епархији на пример, показује да су у агонији. То ће само проширити фронт народног устанућа против издаје Православља и убрзати њихову пропаст. Све чешће се чује: *Стоп издаји Православља!* Иду издајцима *Мара и сватови*, што каже народ.

Време дахија

Биљана Диковић: Неки од њих иду на поклоњење папи и диче се папиним напрсним крстовима и прстењем?

Грешни Милоје: Казано је: *Чега се паметан стиди...*

Мудрост је од Бога, а лудило и прелест од *ђавола*. Пошто се не могу истовремено служити два господара – не могу се ни њихови дарови носити у исто време. Отуда те *хвалише* носе дарове злога.

Некима к'о да је *сврака попила мозак*. **Па ми смо, еј бре, веру нашу сачували у време дахија, у време кад су нас на коље набијали, у време кад су нам маљевима**

лупали лобање и бацали у Голубњаче...

Предубоко корење има род наш србски и правослазни. Нејачки су острашћени екуменисти, паписти, одроди или изроди свих боја да то корење почупају. Они могу да чепркају по прашини, да се облизују к'о маче око варенике.

Могу да одстреле једног Божјег човека – владика Артемија, да прогоне његову духовну децу, да оставе без посла неког Зорана Чворовића и неке вероучитеље, да изопште неког Милоја...

Међутим, они ће својим вероломством, својом издајом, својим разбојништвом, братоубиствима... распирити запретену веру отаца нашијех, у срцима рода нашег, и она ће букнути новим жаром и сатрети вероломље као паучину.

Јаук из земље Србије

Биљана Диковић: Како то мислите?

Грешни Милоје: Просто. Јесу ли због једне мале књижице „Истина о случају владике Артемија“ оставили Зорана Чворовића и његову породицу без хлеба?

Јесу!

И?

Резултат који су постигли износи хиљаде страница књига, текстова у часописима, на сајтовима... које откривају истину о њима. О њином безверју и бездушју.

Или: они су извршили братоубиство над владиком Артемијем.

И?

Сада свештеници и монаси напуштају њихове епархије препознавши *вукове у јагњећој кожи* и одлазе у егзил правдољубивом, верољубивом и богољубивом вла-

дици Артемију. Зар не видите да у егзилу има више монаха и монахиња него код свих епископа – прогонитеља заједно? Зар не видите да не беже монаси само од владике Теодосија, који је уз помоћ Синода отео трон свог духовног оца, него и из других епархија? А зашто беже? Па знају монаси и монахиње зашто су напустили свет и отишли да служе Богу. Дакле, да служе Богу, а не папи и његовим копиладима! Знају они да ако чврсто стоје у вери, по цену да трпе и да буду прогоњени, да ће с њима бити Господ. Знају та чељад Божја наук светих отаца, попут светог Анатолија Оптинског, који је говорио: *Тешко монасима који се, у тешка времена, вежу за имања и богатство и који се због комфора потчине јеретицима. Они ће, каже, успавати своју савест под изговором да спасавају манастир, не помишљајући на то да ће преко јеретика у манастир ући демони – те да то више и неће бити манастир но зидине од којих ће заувек одступити благодат.* Сад, кад је јасно к'о дан који архијереји угазише у јерес екуменизма – бежаће од тих вукова и монаси, и свештеници, и народ христољубиви.

Исто тако, они су мене осудили на *смрт*, не зато што су незналице па да не знају да милосрђе и молитва са православнима није кривично дело – него да поплаше Србље да им случајно не падне на памет да примају владикау Артемија и његову духовну децу. И да се случајно не усуде с њима молитве Господу уносити.

И?

Мућак! - што би рек'о блаженопочивши отац Сава Вазнесењски.

Претворили су целу Србију у гостопримницу духовне деце владике Артемија. Претворили су земљу Србију у катакомбе из којих се брани вера ђедова нашијех. А бр-

ој људи који у катакомбе одлази на Службе Божје нараста к'о квасац. Илустрације ради навешћу један пример:

Пре њиховог „ремек дела” – Пресуде о екскомуникацији моје маленкости, у Лозници, код Чачка, није одслужена ни једна једина треба. После њихове Пресуде, тамо се служе и Литургије. На дан светог Петра Коришког, тамо се окупило преко 800 православних душа.

Ето, то су плодови њиховог рукосада. Слава Богу!

Дакле, вазнело их славољубље.

Оглувели су у гордоумљу.

Не чују шапат који се шири земљом Србијом.

Ал' то више није шапат! То је жагор који открива њихово безакоње. Њихову голотињу. Хтедосмо их покрити – ал' нам пребише прсте и поцепаше аљинке којима покривасмо голотињу њихову.

Међутим, тај жагор који се шири земљом Србијом, ће прерасти у крик, у јаук, који ће се чути до небеса, који ће позвати на устанак против безакоња.

Биљана Диковић: Нешто слично сте рекли световним властодршцима у београдском Сава Центру пре три деценије. Нису Вас послушали. Напротив, не прогласише ли Вас за државног непријатеља?

Грешни Милоје: Ја нисам ни гајио илузију да ће мене силни послушати. Али ја сам свој дуг и према роду и према савести испунио.

И кад су ме, ондашњи властодршци *анатемисали*, имао сам миран сан. А они су се ограђивали кордонима полиције и телохранитеља. Ја сам, дакле, био слободан човек, а они заробљеници своје гордости и својих привилегија.

Биљана Диковић: И?

Грешни Милоје: Елем, једног дана су им и ти кордони окренули леђа.

Биљана Диковић: Сада су Вас, неки други људи, прогласили за непријатеља Цркве?

Грешни Милоје: То су људи истог духа. Људи којима је пало у исе да држе *нож и погачу*, па могу да чине што год хоће.

На срећу, не и до кад хоће.

Биљана Диковић: На дан Ваше крсне славе – Пренос моштију светог Николе, на Светим литургијама је читана коначна пресуда о Вашој екскомуникацији. Чини ми се да ту има неке симболике?

Грешни Милоје: Можда. Видеће се. Кад год изутра и увече станем пред иконе, између осталог завапим: *Свече мој, Крсна Славо моја, оче Николаје, помози и спаси. И замоли Господа да усмери стопе моје стазама праведнијем!*

Биљана Диковић: Спремајући се за овај разговор, пошло ми је за руком да пронађем мисао Светог Максима Исповедника, који је рекао: „**Ако епископ одлучује несагласно са вољом Божјом, то ни у ком случају не означава неизоставну Божанствену пресуду.**“

Шта мислите о томе?

Грешни Милоје: Нека буде воља Божја!

Биљана Диковић: Видимо верни народ Епархије бачке, али не само Епархије бачке, него и широм земље и дијаспоре, потписује тужбу против Иринеја Буловића, који се сматра родоначелником новотарија и главним виновником раскола, зла и неслоге у СПЦ?

Грешни Милоје: *Ничија до зоре није догорела.* Зато је и казано: *Зло рађење готово суђење.*

Чудом ћете се зачудити

Биљана Диковић: Хоћете ли на неки начин обележити годишњицу вашег изопштења?

Видимо, неки људи су на каналу You Tube објавили серију видео снимака “Грешни Милоје – крив је”.

Други серију „Грешни Милоје и порота”.

Трећи су се огласили у време Вашег прогона и неки њихови ставови су записани и у Вашој књизи „Сине мој, не пристај“, коју је уредио угледни универзитетски професор Љуба Протић, а рецензент је био, сада већ легендарни истинољубац, интелектуалац светског ранга, Предраг Драгић Кијук. Ту је и „Атак на милосрђе“ у коме угледни српски интелектуалци апелују на црквену власт да Вас *не подвргну никаквим санкцијама – како се безакоње не би наметнуло као закон православној Србији, и то као закон који суди Љубави.*

Четврти су обелоданили сведочења у озбиљно документованој књизи „Тајна безакоња”.

Пети су Вас поменули у књизи „Истина о случају мр Зорана Чворовића”.

Шести су у неким часописима и многобројним текстовима оставили своја сведочанства, или су Вас на јавним скуповима прогласили *великим праведником*, или су Вас, чак, и у песме уградили.

Седми шапућу по одајама о неправди која је учињена према владици Артемију, његовом монаштву и Вама.

Грешни Милоје: Блаженопочивши отац Сава Вазнесењски је говорио: *Чудом ће се зачудити поданици и слугепатине, припадници екуменистичке свејереси ко ће се устати у одбрану вере, кад дође час. А тада ће и лицемери, вели, показати своје право лице и свој бедни кукави-*

члук. То ће, говорио је, бити вришћба која ће одвојити жито од кокоља.

Знате, од почетка страдања владике Артемија, само је библиотека „Братољубље“ издала пет озбиљних и обимних књига, које су ушле у читаонице и домове многих хришћана. То је амбар у коме се чувају плодови, по којима ће се познати и прогонитељи и прогнани.

Биљана Диковић: Да ли ће та сведочанства скинути стид и обрисати сузе ваших унука, који су лане, на Литургији, на дан Ваше Крсне славе, чули коначни суд – Пресуду Великог црквеног суда, којом је њихов деда изопштен из црквене заједнице.

Грешни Милоје: Може бити. Али да не заборавимо оно главно: *Важније је Богу угодити него људима.*

Мислим да су моји унуци разумели. А и ако нису, *кад одрасту и сазнаду - каиће им се само.* Ја верујем да ће они приносити воштанице на мој гроб, кад дође време. И молити се Богу Свемилостивом за покој моје душе, упркос томе што су моје озлобљене судије, у свом јаросном гневу и свирепом бесу, наумиле да моју душу ћушну у *таму најкрајњу – онамо где је јак и шкргут зуба.*

Бекство у високи заклон

Биљана Диковић: Шта даље?

Грешни Милоје: Ако мислите шта ћу ја даље...

Биљана Диковић: Да, управо то мислим.

Грешни Милоје: Даље ћу, одбачен од власт имајућих, озлобљених, који су наумили да нам погазе светиње наше и достојанство рода нашега, ругајући се, уз остало, светоотачком Предању, тежити да се примакнем што ближе Богу. Да побегнем у Његов заклон.

Биљана Диковић: Како?

Грешни Милоје: Најпре молитвом. Јер молитва је разговор наше душе са Богом. И истовремено, доброчинствима.

Биљана Диковић: С ким ће те се молити?

Грешни Милоје: Најпре сâм, к'о што је и казано – у *клијети својој*. А онда са мојом супругом. Са мојим најдражима: децом, унуцима, кумовима, рођацима, пријатељима...

Биљана Диковић: Да ли и са владиком Артемијем?

Грешни Милоје: Наравно. Он је сада, Богу хвала на милости Његовој, мој духовни род рођени. Најрођенији!

Молитва са њим је благоугодна сладост.

Ко не верује, *нек дође и види*.

И увериће се.

Биљана Диковић: Како?

Грешни Милоје: Објаснићу Вам то на једном од многих примера. Један мој пријатељ, интелектуалац високог калибра, сумњичаво је гледао на моје одласке у катакомбе. И изикола ми упућивао сигнале прекора.

Ја му, једног дана, кажем: спашавај се, бре, а мене пусти да пропаднем! Само пази: ти узимаш благослов од екумениста, молиш се Богу да они „правилно управљају речју истине Божје“. Завири, кажем му, у каноне, у учење светих отаца. Дао сам му неколико светоотачких књига из којих је схватио да је проклетство ићи за непослушнима, за безаконцима, и да узимање од њих благослова, **није благослов, него злослов**. Тамо је нашао и поуку св. Василија који учи да „**оне који се праве да исповедају православну веру, а имају општење са злославнима сматрамо екскомуницираним**“.

Биљана Диковић: И схватио је?

Грешни Милоје: Схватио је да владiku Артемија, његово монаштво, Зорана Чворовића, косовске вероучите-

ље... прогоне екскомуницирани. И још је, вели, схватио да су мене *екскомуницирали екскомуницирани*.

Биљана Диковић: Видесте ли га опет?

Грешни Милоје: Ускоро, затим, срео сам га у једној катакомби, на Литургији, под шатором.

Биљана Диковић: И?

Грешни Милоје: Идуће недеље је довео целу породицу. А следеће, брата, кума и ујака.

Сада је велики поборник изградње катакомбних црква, јер тамо, вели, осећа благодат.

И још каже да му се гаде лицемери. А нарочито, вели, лицемери у мантијама.

Биљана Диковић: Која добротина сте наумили чинити?

Грешни Милоје: Истински хришћанин се труди да живи јеванђељски. Да испуњава закон Божји: доброжељењем, добрим мислима, благим али нелицемерним и истинитим речима и добрим делима. А у добра дела, наравно, спада и жртвовање и страдање, ако затреба, за Истину. Највеће добротина – најдобро дело је Вера. Али вера као дело. Јер, *вера без дела је мртва*. Не рече ли Господ да није довољно *говорити*...него *творити*? Зато ћу се, с Божјом помоћи, трудити да творим.

Јал' си вера, јал' невера

Биљана Диковић: Нисте ли контрадикторни кад говорите о благим речима, а овамо сте познати као човек без длаке на језику?

Грешни Милоје: Пазите, пазите. Да се разумемо. Никад ме неће нико видети разјарена кад ми каже да сам глават, ружан, матор, сед, досадан, тврдица, грешан...

Али, кад је вера наша у питању, ту компромиса не-

ма! И не може га бити! Ту си или – или. Знате шта: не може жена бити верна љуба, ако је само мало нечасна. Тако и ми не можемо бити истински православци, ако ма и за јоту скренемо с пута праве вере, тј. ако смо само макар и мало јеретици, екуменисти, паписти. Јер, само мало отрова у чаши меда, размедиће мед, претвориће га у отров.

Биљана Диковић: Допустите да се за тренутак вратимо на почетак: како сте сачували мир пред чињеницом да Вас је оптужио и осудио неко ко за то није био надлежан?

Грешни Милоје: Свак свој пос'о. Да је он само у мојем случају починио безакоње, камо лепе среће.

И његове и моје.

То би било само једно његово убиство. До правде, с предумишљајем, али он би га могао, ако би хтео, опрати покајном сузом.

Међутим, догодиле су се њему, на жалост, и много горе ствари. Због тога ће му бити потребан поток суза покајница.

Нека би му их Господ подарио.

Горе од најгорег

Биљана Диковић: Па зар има нешто горе него осуди-ти некога на духовну смрт? Убити човека? И то човека над којим немаш власт, ни *de facto* ни *de jure*?

Грешни Милоје: Није мој посао да завирујем у туђе грехе ни да осуђујем било кога. Али свети оци нас опомињу: *зар ће камење проговорити, а ти да ћутиш, кад је вера наша у питању*. Осим тога, ћутати пред безакоњем, значи одобравати га. Боље је *одсећи језик*, што каза свети Теодор Студит, *него ћутати кад покушавају да ти искваре веру*. Тога ради, одговорићу на Ваше питање. Има, дакле, и горе од тога што сте поменули.

Биљана Диковић: На пример?

Грешни Милоје: Горе је то што је мој прогонитељ осудио Јеванђеље. Осудио Каноне. Устав Цркве. Службеник. Црквена кривична правила. Одлуке Сабора...

Горе је то што је прогонио благочестиве монахе и савесне свештенике, најбоље вероучитеље, добротворе ...

Горе је то што је мртве истерао из гробова и одузео им вечни мир и покој.

Горе је то што је испоганио самовољом и беспоретком светиње рода нашег: Жичу, Студеницу...

Горе је то што је безакоњем својим, мржњом својом, прогонима својим саблазнио многе, ражалостио многе до бола и до суза.

Горе је то што се не узда у Бога, него у телохранитеље и у полицију.

Горе је то што се у време његово догађаху земљотреси у месту његова столовања и што гораху шуме око Студенице где се обучавају беспоретку његови „кадрови“ (по рецептури Ковиља) – јер је казано *да због греха и безакоња старешина народних страда и сам народ...*

То што је безаконовао у вези са мном оптуживши ме и осудивши ме, супротно канонима и Уставу, је само један од његових плодова.

Сузе мојих унука и моје деце су мање важне и мање тешке од суза монахиња, попадија, свештеничке деце, вероучитеља...

Од уздаха стараца – монаха и свештеника.

Од гроболомљем узнемиреног и уцвељеног праха раба Божјих...

Опрости му, Оче

Биљана Диковић: Ипак, шта бисте за годишњицу ва-

ше екскомуникације могли да поручите убици (у покушају) Ваше душе?

Грешни Милоје: Да га Господ уразуми.

Уствари, ја сам синовски, најискреније, покушавао да покријем голоотињу његову. Постоје небројени докази за ову моју тврдњу. Међутим, он није могао да се извуче из канци својих ортака, а сметнуо је с ума речи Светог владике Николаја да – *ортаклук са злима доноси свима ортацима зло*.

Али даће Бог да се зло искорени. Пред очима г. Христоме већ су видни плодови Божје милости, с обзиром да у његовој Епархији ничу катакомбе у којима се служи Богу и роду онако како су нам у аманет оставили оци и светитељи наши.

На тај начин се лече и зацељују ране нанете новотаријама, саблазнима и безакоњем његовим и његових сарадника.

Ја се надам да ће он окренути леђа својим злим ортацима, те да ће се, најзад, окренути распућеном стаду својме.

Или ће то стадо окренути леђа њему.

И једно и друго ће му бити на спасење. Јер ће у оба случаја, доћи к себи. А кад му се то збуди – вратиће се, ваљда, вери у Једну Свету Саборну и Апостолску Цркву – и неће друговати са онима који у прелести својој трабуњају и булазне о „сестринским црквама“ и који се *лижу* са јеретицима и србомрсцима различитих боја.

Молитве у гори

Биљана Диковић: Како објашњавате чињеницу, а тако данас јесте, да све више људи има на молитвама по катакомбама?

Грешни Милоје: Као што лептир жури ка светлости, као што дете трчи у загрљај родитељу, као што птица лети јату своме, као што изгубљено јагње жури за стадом, као што пчела хита мирису цвета, као што пиле бежи под крило кокоши, као што жедан иде на студенац, као што *удар нађе искру у камену...* тако и душа човекова, кад осети топлину благодати – иде тамо где је спасоносније, где је светлије, где је искреније, где зрачи љубав, где је једномислије, где постоји поредак подређен вољи Божијој, где нема гордоумља, славољубља, самовоље, лицемерја, где осећа спону са оцима и праоцима својим, где је радост голема...

Знате, није цаба казано: *да ће дворци безаконика опустети, а да ће колибе праведника процветати.*

Биљана Диковић: Мислите да је дошло то време?

Грешни Милоје: Не, не, не мислим. Нека би Бог дао да катакомбе наставе да цветају и да тако допринесу покајању наших домановићевских вођа који нас (за)воде у екуменистичке сајмане и провалије. Нека би Бог дао да не опусте ничији двори. Но да се сви покајањем и исправљањем спасавамо.

Нека би Бог дао, да се они митроносци наши, који су пали у јерес екуменизма покају и врате на пут светосавски, едабисмо опет били једно стадо.

Богу је све могуће

Биљана Диковић: Мислите ли, заиста, да би могло доћи до промена курса у СПЦ?

Грешни Милоје: Не мислим, него знам! Наше благочестиве владице, свештеници, монаси, сада ћуте, пред безаконјем шапице „преучених“ вероломаца који су се доче-

пали митра и власти. И који *говорећи да су мудри полу - деша*.

Али, кад дође стани-пани, проговориће, јер неће желети да се упишу у ред безаконика. Јер безаконици су безбожници! А Бог неће бити на страни безбожника. А ако је Бог с нама, ко ће против нас?

Није ли Богу све могуће?

Деведесет девет посто наших монаха и свештеника зна ко је у праву, а ко у криву; ко је Каин, а ко Авел; ко је боготражитељ, а ко богоборац; ко је син Светосавља, а ко син погигли; ко је христољуб, а ко папољуб; ко је вера, а ко је невера; ко је чувар вере, а ко распикућа; ко је пастир добри, а ко курјак у јагњећој кожи; ко је истинољубац, а ко лажовчина, ко зрачи добротољубљем, а ко рђом капље...

Сви они чекају час, а он је настао!

Биљана Диковић: Шта Вам је подлога за такве закључке?

Грешни Милоје: Казано је: *Ко не слуша шапат, слушаће олују*.

Биљана Диковић: Шта сте тиме хтели рећи?

Грешни Милоје: Знате шта. У мојој књизи „Не поми-чи старе међе“ стоје документа из којих се види како *пре-учени* званичници Епархије жичке говоре нама – народу, како смо ми шака јада, *15– 20 заблуделих, у врх главе стотинак залуталих људи у целој Епархији*.

И не хотећи да нас приме, да чују наше вапајне мо-лбе, догодио се Савиндан 2008. у Чачку.

И гле чуда: кад је број „заблуделих“ изашао на 1.671 – онда је Владика повукао своја неправедна акта. И обе-ћао да ће богослужити у складу са одлуком Сабора.

Биљана Диковић: Да ли је поштовао обећање?

Грешни Милоје: Како је поштовао обећање, показује књига коју сте поменули „Тајна безакоња“. Тако и народ поштује њега.

Биљана Диковић: Значи, обећање – лудом радовање?

Грешни Милоје: Нисам баш сигуран да ће се прославити тиме што је погазио дато обећање. Јер, *во се веже за рогове, а човек за реч.*

Бојим се да потцењују лаос *Божји*, а себе прецењују. К’о да нису читали: *Ко себе узвисује, понизиће се.* Заборављају да се ономе *ко с ђаволом тикве сади, о главу лупају.* И да им телохранитељи нису баш поуздан заклон.

Биљана Диковић: Ви стварно верујете да ће екуменисти, глобалисти и паписти посустати?

Грешни Милоје: Зар неко ко у Бога верује може да посумња у то да ће на крају победити Православље?

Издаја у врху наше Свете Цркве ће се врло брзо обелоданити. Свак ће је видети.

А кад Србин – православац, сазна за издају и за превару – куку и леле издајнику и преваранту.

Куку и леле

Биљана Диковић: Како мислите „куку и леле“?

Грешни Милоје: Тај израз сам нашао код г. Иринеја Буловића у његовом писму које је написао пре четрдесетак година. И, упркос томе што ми се не свиђа његова превера, свидео ми се тај израз, морам признати. Визионарски је, заиста. Додуше он је тада био православни јереј. Или се тако бар декларис’о. Није био још носилац папиног прстена.

Биљана Диковић: Сада кад се „верио“ са папом пева другу песму, зар не?

Грешни Милоје: Ваљало би да издајници Правосла-

вља завире у Синишину древну књигу „Одговор римској пропаганди“ па ће видети како је Гаврило Мијакић, у своје време био власт имајући, тј. владика, па га је *по повратку из Рима ичепао српски православни народ и зазидео жива у манастиру Марчи, због невере учињене Цркви православној*.

Зато, помолимо се Богу да се одроди, изроди и вероломци наши покају, едабисмо се заједно спасавали у Господу нашем Исусу Христу.

Време кабадахија

Биљана Диковић: А шта ако то не учине?

Грешни Милоје: Ако се не покају, сами ће бити заслужни за устанак народа у борби за очување вере коју су нам оци и праоци наши оставили у аманет.

Пред тим ветром народног незадовољства ће се покидати мреже њихове издаје као паучина.

Ветрови су Божји дар. *Да ветрова није, пауци би не-бо премрежили.*

Биљана Диковић: Да ли је то Ваша порука, о годишњици Ваше екскомуникације?

Грешни Милоје: У једној фусноти књиге коју сте поменули – “Тајна безакоња”, су наведени стихови народне јуначке песме:

*Стани мало од Добоја Мујо,
И ми коња за трку имамо.*

И још је додато: „А ми имамо Истину. И она ће нас спасти“.

Заиста: само ће нас Истина спасти. А Истина се разазнаје, васкрсава. Истина је само једна!

Ваистину: *Не може се сакрити град, што на гори стоји.*

Нисмо се проверили у време дахија, нећемо ни у време кабадахија!

Тако нам Бог помог'о.

Отров мржње

Биљана Диковић: Видим да сте овде желели да станете. Молим Вас, само још мало стрпљења. Одакле одсуство хришћанске љубави, одакле такорећи мржња појединих епископа кад је владика Артемије у питању: *те сломићу му кичму, те десет година чекамо овај час, те он је ђавоиман, те он је дрогиран, омађијан, те он је покрао паре?*

Па онда оставише породице мр Зорана Чворовића и вероучитеља без хлеба насушног...

Па онда Вас изведоше на духовну ломачу...

Грешни Милоје: То само Бог зна!

Ја мислим да је у питању комплекс издаје. **Агонија издајника.** Параноја. Страх.

Погледајте ко је највише зла нанео православним Србима у историји.

Авај, бивши Срби! Расрбљени Срби! Проверени Срби! Срби-несрби! И папина копилад.

Не прогоне владику Артемија благочестиви. Није он јеретик, то и деца знају. Напротив, он је стуб Православља. Светионик Светосавља. Чувар вере наше.

Њега прогоне, а с њим и његову духовну децу и како они кажу „његове присталице“, управо тужни, јадни, до ужаса уплашени, душевним мукама унакажени издајници вере наше. Њега прогоне самоекскомуницирани епископи. Епископи – упропаститељи српства. Епископи – расколници. Епископи – новотарци. Епископи - екуменисти = јеретици = свејеретици. И један епископ србомрзац.

Русомрзац. Човекомрзац. Икономрзац. Епископ - бискуп који, осим себе, својих ортака и папе, мрзи цео свет, а нарочито православне Србе.

Душеломци

Биљана Диковић: Зашто то чине?

Грешни Милоје: Да што више људи угурају у зло издаје – мислећи, ваљда, да ће им тако лакше бити у јаду њиховом. Знате, несрећа се лакше подноси у друштву унесрећених, него у друштву срећних.

То је ђавољи рецепт.

Један је анђео отпао од Бога, а онда је настао ђавољи окот који прежа у заседи да превари сваког човека. Кога милом, кога силом, кога лажју, кога лукавством, кога разним справама за ломљење душе. Отуда ђавоимане људе, народ назива душеломци. Погледајте речи (и дела) г. Давида у Крушевцу. Погледајте како је лепо открио ко су му идоли, што би он рек'о: *узори* – и све ће Вам са казати.

Међутим, ја сам уверен да су нам искушења кроз која пролазимо на спасеније душа нашијех.

Знате, није цаба казано: *Без невоље, нема богомоље.*

Што год вероломци и душеломци наши више зла учине, то ћемо се ми боље окалити, то ће се млаки угрејати и постати ватрени христољубиви војници.

А пред љубећим срцима, пред ватреним верољубљем, пред упаљеним кандилима вере наше, истопиће се лед окамењених срца њиховјех и сатреће се мржња њихова.

Тако им Бог помог'о.

Биљана Диковић: А ако се не сатре мржња њихова?

Грешни Милоје: Онда ће њихова мржња сатрети њих саме, што им не дао Бог.

Буди човек

Биљана Диковић: Молим Вас, кад сте већ поменули г. Давида из Лазаревог града, како сте Ви доживели „бол његовог срца“ и његову претњу о изопштењу његовог пр-еосвештенства владике Артемија из СПЦ у интервију⁷⁷ у коме је, епископу неприличним речима, надмашио свог колос-идола Атанасија Јевтића?⁷⁸

⁷⁷ Питање се односи на интервију епископа Давида крушевачког који је дат листу „Богољуб“ који је објављен и на званичном сајту Епархије крушевачке 09. фебруара 2012. године.

⁷⁸ Г. Давид каже: „Незнавени, добровољне и намерне незналице, (само) обманути, агресивни и задрти, сујетни, примитивни, острашћени и неразумни ревнитељи, ускогруди и кукавице, људи сужене свести с религијском психопатологијом и секташког менталитета, злуради, пакосни и намћорасте душегубци, прелашћени и једностране умови, најнесрећнији од свих људи, незнавени, неразумни и пакосни зилоти, букачи и задрти уцењивачи, бунтовници, хистерици и безобразници, вајни браниоци православља, поселачени и примитивни, гочобије, психопатологијом обузети бојовници, нетрпељивошћу и мржњом заслепљени букачи, подривачи, истраумирани плашљивци, дангубе, људи с магијском свешћу и неутврђеном мишљу, несмирени и раздражљиви, домаће незналице богословља, полутани, завидљивци и рекла-казала смутљивци, мешетари, хулигани, копи-пеист богослови, пирати, дигитални скојевци, неуспели и неуспешни покајници, вампири, пета колона најновијих адских духова, пета колона инсајдера, демонски и паклени роваритељи,

Грешни Милоје: Прво, никаквог значаја за верни народ, за Једну Свету Саборну и Апостолску Цркву и за спасење наше нема то да ли ће људи попут г. Давида владикау Артемија звати „монах“ или ће својој бруци и срамоти додати још једну, немудру, разбојничку одлуку. Ако то ураде, додаће уља на већ запаљену ватру, а пред историјом и својом успаваном савешћу мораће одговорити зашто то учинише. Можда због јереси? Које? Или можда зато што се владика Артемије није придружио својим прогонитељима у издаји рода својега и вере богоносних отаца нашијех?

Друго, то ће бити њихов велики допринос да се увећа стадо Христово окупљено око истинског чувара Светосавља – владике Артемија, и умножиће се бежанија од тих *најамника*, од епископа-екумениста који су се одавно већ самоекскомуницирали из наше Свете Цркве.

дојучерашњи црвени јахачи српске апокалипсе и холокауста, квази-ревнитељи, тројански коњи, зурлаши и тупације по сопственом кроју...”

Тако владика Давид о деци светосавској, о деци Божјој, сматрајући ваљда да су та деца дужна да слепоју и иду за њим у екуменистичку поган.

Али, зато у звезде окива Зизјуласа, Иринеја, Амфилохија... И наравно „једног од највећих теолога – научника“ – Атанасија Јевтића.

Препоучујемо читаоцима: да текст ове фусноте упореде са стр. 78-79. ове књиге па ће јасно видети какав се злодух увукао у сам врх наше Цркве са циљем да испуни задатак зацртан у ватиканским кулоарима (<http://Wikileaks.org/cable/2009/12/09BELGRADE1512.htm>)

А *треће*, благо владици Артемију кад га наруже људи попут г. Давида, јер му неће плата изостати. Истовремено, тешко јадницима који за своју митру морају да исплате уговорену цену. Тако он (г. Давид), Божјег човека, владика Артемија, мора да позива на *покајање*. Он мора да га, преко новина, „учи“ како му се ваља исповедити. Он, коме су идоли, *колос-учитељи*, неки зизјуласи, буловићи, јевтипћи, мидићи... (о срама и грдобе!) говори о „тврдоглавости“ владике Артемија. Он и његови колос-каноломци, и кичмолмци, и заседоловци говоре (о, бестија!) о „окамењености“ срца једног јагњета Божјег. Он, срећковић, који у страху од свог безакоња ни код љубостињских калуђерица не сме без наоружане пратње. Ваљда је зато и казано *да се безбожник и сенке свије плаши*. Он – срећковић и усрећитељ говори о „унесрећеном“ Артемију, чија љубав сабира децу светосавску, прослављајући име Божје, по пустињама земље Србаља, долећи је сољу Духа Светога. Он, „у болу срца“, брине с чим ће владика Артемије „изаћи пред Господа“. Он, у коме многи препознаше *најамника*, купца панагије, послушника, не канонима, но својим *колосалним* учитељима, трабуња како је владика Артемије „трајно осакаћен и упропаштен“. Он који би, кад би га са све митром, жезлом и паганијом коју му подарише колос идоли – господари, *на мерила метнули, био би лакши него ништа* – што би реко псалмопевац, његов имењак.

И да завршим, ако ми дозволите, најискренијим обраћањем г. Давиду.

Биљана Диковић: Изволите.

Грешни Милоје: О, господине Давиде, ако имате уши да чујете, чујте и почујте вапај светог Јустина: *О, Господе, опет растињу светог Саву!*

А ја, грешан, хоћу да Вам дошапнем две лекције које

научих од *посељаченог, простачког* рода мојега, како нам се ругате поводећи се за својим идолима.

Прва: *Путуј игумане, за својим узорима, не брини за манастир!*

Друга: Стрефи Вас: *Нашла се вила у чем није била!*

Срећан Вам пут у овоземаљски рај!

Мирно спавајте, ако Вам се савест икад пробуди. До тада за свој страх и дрхтање не оптужујте боље од себе.

И чувајте озлобљено срце своје.

И не тугујте за „отуђеном децом“ владике Артемија. Ако породите неко своје, побрините се о његовом спасењу. Да не залута Вашим беспућем вероломља.

И не брините шта ће владика Артемије и његови *истомишљеници* изнети пред Господа. Поверићу Вам нашу тајну и наш завет, ал' нек остане међу нама, немојте нас одати Вашим колос идолима: Веру нашу! Веру ћемо понети пред Господа! Веру као дело! Нелажну! Нелицемерну! Неупрљану! Ону што примисмо од отаца нашијех! И можда по неку брвнару, пошто нас изагнасте из храмова које саградише оци наши. Да брвнарама сведочимо, да и на земљи остане траг ваше обести, ругобе, безакоња...

Ако се покајете, обрадоваће се свети оци, горе, и с њима владика рашко-призренски и косовско-метохијски Артемије у егзилу, овде, као сину који изгубљен беше и нађе се. И Свети владика Николај, учитељ *посељаченог простачког*, како нам тепате, народа, говорећи: „Буди човек! То је сјајније од свих круна и важније од свих столица“.

Да господине Давиде: Буди човек! То је вредније од митре којом Вас уценише.

Грешни Милоје ЗАШТО УБИЈАШ ВЕРУ РОДА МОГА

(Разговор водила Горица Тркуља, мај 2012.)

На дан Преноса моштију светог Николе прошле године, на литургијама у црквама Епархије жичке читана је Пресуда Великог црквеног суда којом је из СПЦ екскомунициран Милоје Стевановић.

Тај велики „успех“ Великог црквеног суда пропраћен је и конференцијом за штампу и великом медијском пажњом како би се линчовао поменути Милоје и утерао страх потенцијалним доброчинитељима страдалом епископу Артемију и његовој духовној деци.

Горица Тркуља: Ускоро наша Света Црква празнује Пренос моштију светог Николе – што је, истовремено, и Ваша крсна слава.

Прошле године, на тај дан, у чачанској цркви Ваша деца и унуци су у сузама слушали Пресуду којом сте коначно изопштени из црквене заједнице.

Ове године ћемо, ако Бог да, присуствовати резању Вашег славског колача и освећењу Ваше задужбине.

Шта нам можете рећи?

Грешни Милоје: Нека је слава и хвала Богу за све!

Дар роду

Горица Тркуља: Ви и Ваша супруга се уписујете у књигу српских задужбинара. Шта нам можете о томе рећи?

Грешни Милоје: Слава Богу за све!

Горица Тркуља: У предивној Повељи коју сте припремили да уручите владици Артемију, коју је уметнички уобличио академски сликар Мирко Ковачевић, је са мало речи казано много:

Ви сте дуги низ година неуморни градитељ, привредник... истовремено чинећи велика добротворја...

Ова црква светог Николе је, чини ми се, дванаеста грађевина коју сте даривали потребитима.

Грешни Милоје: Слава Богу за све!

Благодарeње

Горица Тркуља: Шта год да Вас питам, Ви кажете : *Слава Богу за све.* Постоје ли и људи који су заслужни што сте се уврстили међу српске задужбинаре?

Грешни Милоје: Наравно. Пре свега то је владика Артемије, без чијег благослова не би било овог дома молитве и славе Господње.

Ту су затим архитекте, инжењери, иконописци, дуборесци, тишљери, зидари, столари, керамичари, каменоресци, молери, тесари, електричари, водоинсталатери, електроничари, ковачи, армирачи, копачи, возачи, црепари, машинисти, механичари, геометри, бравари, шнајдери, изолатери, стаклорезци, лимари, куvari, пекари ... којима од срца благодарим.

Али, да не огрешим душу, највећа заслуга за ово здање припада господину Иринеју Буловићу. Да он није покушао да оствари свој паклени сан о „ломљењу кичме Артемију“, и да није наложио, а потом потврдио, моју екскомуникацију из Цркве мојих отаца, коју је он намерио опучити у лажицркву – ове светиње, на овом месту, не би било.

Светиње Иринеја Буловића

Горица Тркуља: Из филма „Чуј Србине брате“ и из књиге „Тајна безакоња“ се јасно види да Иринеју

Буловићу ништа није свето: ни канони, ни Устав СПЦ, ни одлуке Сабора...

Грешни Милоје: Мислим да нисте потпуно у праву. „Свети“ му је његов „свети отац“, како он из милоште назива највећег архијеретика и србомрса. Видесмо га испод „иконе“ Степинца. Ваљда му и он дође „свети“. Знате, Међународна комисија о Јасеновцу, чији је члан наш земљак Србољуб Живановић, професор Универзитета у Лондону (кога сам имао част да упознам и од њега много сазнам), је утврдила да је у Јасеновцу страдало преко 700.000 Срба, 80.000 Рома и 23.000 Јевреја. Од преко 110.000 пострадале деце најбројнија су српска деца. Зна се да је 1.371 свештеник (дакле: од тројице – двојица) учинио најгрозније злочине у НДХ. Са њима и њиховим ђацима се љуби Иринеј Буловић, њих уводи у свете олтаре цркава које саградише оци наши, а у којима „нема места“ за владику Артемија и његова духовна чеда.

Господа Исуса Христа су распели *тврдоврати* Јевреји са чијим потомцима, који Христа не признају за Месију, г. Иринеј слави празник Хануке и пали свеће у синагоги, те је тако гажење канона још једна његова „светиња“. Једном речју, све оно што доприноси уништењу Светосавља и гажењу светог Предања су „светиње“ г. Иринеја.

Да не буде неспоразума: бити веран своме брачном другу, не значи не говорити са особама супротног пола. Исто тако, бити одан својој вери не значи игнорисати или, не дај Боже, мрзети људе друге вере. Ја имам пуно пријатеља у послу, и иначе, међу муслиманима, Словенцима, Јеврејима, Немцима, Хрватима, Белгијанцима, Французима, Американцима... Али немам ништа заједничко са њиховом вером. Њихова вера је њихова ствар, и ја је не дирам. А моја вера припада мени и роду мојему и не дозвољавам да ми то ико скрнави.

Плодови молитве

Горица Тркуља: У Вашем интервјуу који је објављен у „Српским новинама“, бр.665/2012. као и на бројним сајтовима, постављено Вам је питање: „На дан Ваше крсне славе, (*Младог Никољу*) на Светим литургијама је читана Пресуда о Вашој екскомуникацији. Чини ми се да ту има неке симболике?“

Ви сте тада одговорили: „Можда. Видеће се. Кад год јутром и вечером станем пред иконе, између осталог, завапим: *Свече мој, Крсна Славо моја, оче Николаје: помози и спаси. И замоли Господа да усмери стопе моје стазама праведнијем!*“

Да ли бисте прокоментарисли овај детаљ из тог разговора?

Грешни Милоје : Немам коментар. Казано је: *ако имаш вере ко зрно горушичино и горе можеш премештати.* Овај манастир је, уверен сам, плод вере светосавског народа и плод молитве владике Артемија и његове духовне деце, у коју, хвала Богу, спадамо и ја и моја Нада.

Горица Тркуља: Видим да се поред цркве гради прилично велики објекат. О чему се ради?

Грешни Милоје: Кад смо почели да градимо цркву, многи српски синови и кћери, деца светосавска су понудили своју помоћ. Тако Саво и Раде одлучише да направе капију, Милош и Ђорђе звонару, Зоран и Милица дадоше први позамашан прилог на дан освећења темеља, Славко, Зоран и Александар приложише трудодане на изради фасаде... А онда је једна већа група побожних и благочестивих људи предложила да се гради конак, а да ове моје бивше кућице прерасту у радионице за рукодеље монаштва. Добивши благослов кренули смо сложено, братски. Мој прилог за конак је финансирање пројектне

документације и финансирање дажбина према држави, како би се испунила заповест Господња: *Богу Божије а ћесару ћесарево*. Све остало, што се конака тиче, су *лепте* које од срца прилажу браћа и сестре, деца светосавска широм земље и даље. Неко приложи динар, неко гвожђе, неко грађу... Срећко даде много трудодана не хотећи да наплати добар део мајсторлука, Драган приложи половину потребних каблова за струју, Душко и Надомир своје занатско умеће, Стеван отиде на Свету Гору Атонску и из Хиландара донесе резнице винове лозе, Радољуб даде пристојан новчани прилог говорећи да није у могућности да приложи колко му срце жели али дарива свој воћњак са овлашћењем да се може продати и уградити у конак... Наташа је морала срушити оронулу кућу свога деде, па је понудила велику количину предивног тесаног камена, како би, вели, зној свога деде, кога је много волела, уградила у ову светињу. Петар, чији блаженопочивши отац беше свештеник, такође приложи камен у који је уткан труд његовог оца. Старица Славка је дошла из Ужица, болесна, део пута препешачивши по хладноћи, доневши прилог и говорећи: *Морала сам да пожурим, стра` ме да не умрем, а да не помогнем ову нашу светињу*.

Много је предивних примера доброте, љубави, благочешћа, пожртвовања.

Један млади човек Л. је продао стан, у Београду, који је наследио од родитеља и све до динара приложио за једну катакомбу на Косову и за овај конак у Лозници. Чак ни признаницу није хтео да узме рекавши: „Господ, коме, преко Твоје руке, дадох, виде и зна“ и, вели, не пишите ме нигде јер *што даде десница да не зна левица*. Предобра Миланка из Милановца донесе прилог, који превазилази њене могућности, молећи да се од за њега набави Јеванђеље и Путир. Благочестива Грујова удовица - Зорица даде део своје ливаде како би се проширио паркинг за

потребе народа који из свих крајева земље долази у манастир. Ковач Драган скова браву и кључ за манастирска тешка врата, а Перо видевши овај необичан кључ узе те га брунира. Своју љубав и своје таланте овом манастиру дарива Никола из Тополе преко предивно изрезбареног крста у који уградисмо частицу Крста на коме је распет Господ на Голготи – дар владике Артемија, тако да је овај манастир обogaћен још једном великом светињом. Ту су Мирослав из Митровице, Миодраг и Василија из Зеока, Дејан из Котежа, пожртвована Радмила из Карана, Милош из Д. Црнљева, Бобан из Вујетинаца, Андрија, Зорка, Ранислав, Спасоје и многи, многи други.

Ако ми Бог даде дана, написаћу књигу о многим добротољубљу, пожртвовању, ... деце Божје, деце светосавске, која уложише своју љубав у овај манастирски комплекс, сведочећи верољубље своје.

Ето, тако ће, ако Бог да, један део од многобројне духовне деце владике Артемија, моћи овде главу склонити и имати услове за молитву, рад и подвиг.

Горица Тркуља: Кад се очекује завршетак конака?

Грешни Милоје: Кад Бог даде. До сад је добротинством верног народа обезбеђена трећина потребних средстава. Уздамо се да ће Бог, преко добрих људи, додати недостајуће.

Што писаше, писаше

Горица Тркуља: Шта бисте могли поручити господи Хризостому и председнику Великог црквеног суда Амфилохију, који су ставили своје потписе на првостепену и другостепену пресуду о Вашој екскомуникацији?

Грешни Милоје: Ништа! Што писаше, писаше.

У подсвести, међутим, прижељкујем да их видим овде, једног дана кад се сацга њихова „сила“ и кад схвате с

ким су у ортаклук ушли, у покајању и у загрљају са њиховом жртвом, владиком Артемијем, који чврстим кораком иде тесним путем Светог Саве, путем који води ка царству небеском.

Горица Тркуља: А Иринеју Буловићу?

Грешни Милоје: Њему бих подарио један од ова четири примерка специјално укоричене књиге „Тајна безакоња“, које малочас добих, која би га подсетила на бившег њега: на речи које је исписао у Атини пре четрдесетак година, кад је био православни јеромонах, или се бар тако представљао, и кад је био пред докторском дисертацијом о светом Марку Ефеском. У том свом писму, које је објављено у „Тајни безакоња“, он критикује једног нашег епископа, зато што овај „екуменише“ по Европи. Тако он, г. Иринеј, каже, ево да Вам прочитам:.....**ја Вас молим, не у своје име, већ у име светог Саве и св. Симеона, бораца за чистоту вере православне и за очишћење српских земаља од сваке духовне куге, тј. јереси и кривоверја, у име српских мученика и исповедника, а нарочито у име новомученика наших из последњег рата који у НДХ падоше јер претпоставише Православље јереси, у име св. отаца и учитеља Цркве; у име светог и неизмењеног Предања Цркве; у име свих прошлих и будућих векова историје црквене, у име самог Господа Христа, Начелника и Савршитеља свете и непорочне и савремене вере наше Православне; немојте Владико, Бога ради, немојте!**

Досад је Српска Црква вазда уживала велики углед међу Грцима и међу Русима, и уопште у православном свету, због свога трезвеног и благоразумног става према јеретцима, става јеванђелскога, по речи: „Будите мудри као змије, и безазлени као голубови!“

Немојте, преклињем Вас, да преко Вас и за Вас нама једноверна браћа помисле да се, ето и чеда св. Саве утопише у баруштинама пуним муља и жабокречине духовне, које се зову милозвучним именом „екуменизам“, и да стану нарицати: „Како падоше силни“.

Надам се да ћете разумети моје мотиве за ово писмо и да се нећете озлобити нити пак оскорбити због оваквог мог призива к Вама. Да Вам не написах ове речи и не упутих ову вапајну молбу, сматрам да ми то не би опростио св. Марко Ефески, чије учење изучавам и о којем припремам тезу“...

Издаја

Горица Тркуља: И?

Грешни Милоје: Онда бих га подсетио на речи Господње: *Заиста, заиста вам кажем један од вас издаће ме.*

И дошапнуо бих му да је народ, сећајући се тих речи, схватио да је он, Иринеј Буловић, издао веру нашу ругајући се себи самом – својим речима.

Да нисмо то видели, у много случајева, ћутећи - не би греха имали. Сад кад видесмо безакоње његово, поготову после филма *Чуј Србине брате* и књиге *Тајна безакоња* – изговора немамо за ћутање, јер ћутањем издајемо Бога. Ћутати о отпадништву је злочин, како уче свети оци.

Горица Тркуља: Прича се да велика група побожних људи, од вере и од пера, спрема студију о издајству Иринеја Буловића и још неких епископа.

Грешни Милоје: *Где има дима, има и ватре.* Народ је свагда веру чувао и сачувао... А издаја вере и јереси су увек потицали од митроносаца, а не од обичних људи.

Господ делује преко простодушних људи који чисто срце имају, а сатана преко „преучених“, преко првака, вођа, главешина који су за главно прогласили споредно: њима је примат првачење, прва места... То је циљ и смисао њиховог јадног „живота“. Зато поједине наше пале главешине понизно савијају своје вратове пред папом, затим, ко последње моралне беде клече по јеретичким катедралама, пале свеће по синагогама... и тако газе заклетве своје, али и достојанство наше, без нашег овлашћења.

Њихова мизерија је њихов избор. Ал зато ми нећемо узимати благослов њихов, нити ћемо их сматрати нашим пастирима, него отпадницима и издајницима.

Нама је свети владика Николај оставио аманет, који ће одјекивати у векове, говорећи: ***Србине, знај ово и запамти и ходи мудро као оци твоји: не дај сваком да ти буде пастир!***

Дакле, добар пастир је дар од Бога и треба га поштовати као оца свога и матер своју. А зле пастире, као вукове грабљиве, треба одјурити да не распуде стадо Христово.

Горица Тркуља: Ви сте се недавно срели са Патријархом српским и пред много сведока сте разговарали?

Грешни Милоје: Да, то је тачно. Али не бих сад о томе.

Горица Тркуља: Очевидци кажу да нисте хтели узети благослов ни од Патријарха, ни од епископа шумадијског Јована, који Вам се, такође, обратио.

Грешни Милоје: И то је тачно, али заиста, не бих сад о томе.

Горица Тркуља: А кад бисте се срели са Иринејем Буловићем, да ли би сте разговарали с њим?

Грешни Милоје: *Што не може бити, о том немој говорити.* Тај се гади на Србље, а поготову на нас *просте*

и посељачене , што би рекао његов полтрон и идолопоклоник из Лазарева града.

Горица Тркуља: Ипак, кад би се то десило, инсистирам да претпоставимо такву ситуацију?

Грешни Милоје: Па кад би се и то чудо десило – одговорио бих му на свако питање које би ми поставио, гледајући га право у очи.

Горица Тркуља: А да ли бисте Ви њега и шта упитали?

Грешни Милоје: Вероватно.

Горица Тркуља: Да ли бисте га упитали, да ли је он Каранушић или Буловић?

Зашто убијаш веру рода мога

Грешни Милоје: Не, не! Уопште ме не интересује да ли је он презимен, безимен, личан, безличан... Не занима ме да ли је и зашто мењао презиме, ни зашто је променио веру.

Његов живот је његов проблем, његова радост или његов чемер и јад.

Али ...

Горица Тркуља: Шта али?

Грешни Милоје: Моја питања би се односила на оно што није његово, већ моје, а он ми то, неовлашћено и безобразно, отима. На оно што припада мојим оцима и мојим праоцима, моме народу и мени, мојој деци и мојим унуцима, а он би да ми то сатре, оскрнави, упрља!

Питао бих га: Човече, зашто убијаш веру рода мога?!?

Горица Тркуља: Како се убија вера?

Грешни Милоје: Онако како су то чинили сви одступници. Ништа ново. Свети Игњатије и многи други свети оци нас уче како то раде дволични људи који најпре настоје да умноже лажне учитеље и да нам их наметну, е

да бисмо *примили вука за пастира*, а онда почињу да сеју саблазни.

А онда ти отпадници представљају себе за хришћане да би лакше прогонили истинске хришћане плетући интриге, лажи... употребљавајући против истинских слугу Божијих силу власти, клевете, сплетке, гоњења, преваре...

Узмимо пример владике Артемија. Од речи: *добри, честити, радни, поштени, вредни... Артемије*, с пролећа 2010, до прогона помоћу шиптарске полиције, и до квалификација: *ђавоиман, омађијан...* И још их ђаво надари да јавно обелодане своје зликовство говорећи да *Синод на тај чин чека пуних 10 година!* С друге, пак, стране, узмите реч и дело новохиротонисаног епископа крушевачког, и биће и малом детету очигледно како се убија вера.

Сатана би им позавидео на лажима, на злу, на несрећи коју су посејали. И коју, још увек, сеју.

Што би рекао епископ Аверкије, *извршена је издаја Светог Православља и само слепац може то да не види.*

Горица Тркуља: Многи тврде да је барјактар тог чина, издаје у СПЦ, Иринеј Буловић?

Грешни Милоје: Ко то не види, кад „одрасте“ и *сазнадне каиће му се само*. Још је Теофан Затворник казао да ће издајници упркос бусању и празнословљу, упркос велелепним храмовима у којима ће се окупљати са помпом, упркос титулама и чиновима којима ће се китити... лукаво припремати пропаст: *Све ће то бити само привид, а изнутра биће одступништво* – говораше.

И заиста, погледајмо:

- *стоља гладца*: митра и жезло, вечни члан Синода, портпарол Синода, доктор науке о Марку Ефеском, професор, декан, администратор бечки...

- а *изнутра јадац* : папин прстен и напрсни крст, Равена, Покајница, новотарије, ССЦ, јеврејско славље у синагоги, ломљење кичме, прогон Јустинове догматике...

Аманет

Горица Тркуља: Апостоли су нам, преко посланица, оставили завет рекавши, између осталог: *О Тимотеје, сачувај поверени ти залог...*

Грешни Милоје: Дабоме. А шта је „поверени ти залог“? То је Предање, оно што је сваки од нас примио, оно што нам је поверено! А не оно што је измислио неко пошто је докторирао и пошто је турио митру на главу па се осилио и *узвијоно*, што би рекла моја покојна баба Драгиња.

Оно што је Иринеј Буловић написао из Атине пре 40 година - то је школски пример који показује како треба да се чува Залог: да се епископу истина скреше у брк; да се с њим нипошто не служи Служба Божја зато што „*екуменише*“, што не поштује Залог, *што се укаљао и облатио у баруштинама екуменизма које су пуне духовног муља и жабокречине*.

Међутим, ово што сад говори и чини, тај исти човек, то је школски пример одступништва, то је издаја Залога, ругање Залогу.

Дакле, Предање, Залог – то је светиња! Светиња над светињама! То је моја ствар! То је твоја ствар! То није посед Иринеја Буловића.

Према Предању треба да се односимо као чувари. Оно што ти је поверено – то чувај као очи у глави. И то предај!

Не дај да ти неки иринеји или давиди и сви они који, *говораћи да су мудри полудеше*, подмећу кукавичије јаје.

Не дај! Него чувај и предај! Чисто! Неоскрнављено!
Неупрљано! Не додај ништа ново по твојему умљу, нити
по било чијем безумљу!

То је аманет богоносних и светих отаца нашијех!

Заклетва

Горица Тркуља: Приликом хиротоније Иринеј Буловић се заклео: ...,Обећавам да ћу чувати и поштовати каноне светих Апостола, седам Васељенских сабора, Благочестивих Помесних сабора и Правила светих Отаца: све што су они примили, примам и ја; и све које су и они одбацили одбацујем и ја“.

Грешни Милоје: На жалост, рек'о па порек'о. Да се не лажемо: он је погазио заклетву своју, попљувао Правила светих отаца.

Погледајте филм „Чуј Србине брате“, завирите међу корице књиге „Тајна безакоња“, и то ће бити довољно да се уверите да је Иринеј Буловић извршио кривоклетство, ако је лагао кад се клео, или гажење заклетве, ако се касније проверио. У оба случаја издаја је очигледна. У оба случаја отпадништво је очигледно! Он се самоекскомуницирао из наше Свете Цркве, па би отуд, из отпадије, из погани екуменистичке јереси, да „чува“ Цркву нашу од нас, да „чува“ Србију од нас Срба, да „чува“ Светосавље од нас - светосавске деце.

Знате, пастири треба да буду чувари вере и образ вернима - *правило вери и образ кротости* – како слови тропар.

Горица Тркуља: У чему образ?

Грешни Милоје: У речи, а не у злословљу саблажњавајући и жалостећи децу Божју;

У живљењу, ал' живећи свето, а не тако што ће смућивати стадо своје;

У љубави, а не у ломљењу кичме;

У духу, а не у злодуху;

У вери, а не у вероломству, гмижући пред папом, клечећи по јеретичким катедралама, палећи свеће по синагогама... газећи каноне;

У чистоти, а не у прљавим играма властољубља, похлепе и човекомрзија...

Молим Вас, упоредите једног пастира попут Серафима Саровског који сваког придошлицу дочекује речима: „Радости моја“ са злим човекомрзитељем који ломи кичму, прети, свети се, кажњава, прогони...

Знате, још је пророк Језикеј видео да ће *Господ устати на пастире који не пасу стадо, да ће отети овце своје од њих и да ће их Он, Господ, пасти, да ће тражити изгубљену овцу, довести је натраг, превити рањену, ојекити болесну!*

И Нови Завет причом о изгубљеној овци, говори какав пастир треба да буде: *да натовари изгубљену овцу и донесе у тор свој и радује јој се.*

Зли виноградари

Горица Тркуља: Колико је том пастирском позиву близак Иринеј Буловић?

Грешни Милоје: К'о пакао рају. Он није пастир већ „администратор“. Он се не стара за душе, а истинско пастирство није администрација.

Горица Тркуља: Видесмо шта урадише његови *ортаци*, који су разбојнички, противуставно постављени за администраторе на Косову и Метохији.

Грешни Милоје: Суштински исто што и *зли виноградари*.

Горица Тркуља: Очигледно се остварило Ваше предвиђање у хуморесци „На западу нешто ново“ која

описује једну српску брвнару на Косову на чијим брвнима је кречом исписано: *Друмови ће пожељет монаха, ал' монаха није бити неће.*

Грешни Милоје: На жалост. Није било тешко видети да ће *зли виноградар* сагубити овце, које у њима не препознаше љубеће оце, но разбојнике.

Пастир треба да позива на послушност Цркви, њеном устројству, њеном поретку, а не на послушност себи! Поготову не, оном палом „себи“ који се срозо'о у слугерању безбожних моћника и који зарад земаљских „части“ ружи и прогони децу Божју.

Екуменистичка пометња

Горица Тркуља: Они своје поступке кажњавања, прогона... бране позивајући се на нужност јединства...

Грешни Милоје: Каквог јединства? С ким? С јеретицима? С Алојзијем Степинцом? С креаторима „милосрдног анђела“? С ђаволом? Не наседајмо лукавству Латина и лукавству папине недоношчади која су се изродила међу нама! Јер, уједињења могу бити са разним мотивима. Свака багра, свака секта, свака издајничка клика, свака разбојничка банда гради јединство својих чланова.

„Пролетери свих земаља, уједините се“ - била је парола хохштаплера- комуниста *свих земаља* који су вукли човечанство, и наш род, за нос деценијама, живећи на грбачи лаоса Божјег, „усређујући“ га, обезбожујући га...

Сада други хоштаплери-екуменисти *свих земаља*, међу којима многи у мантијама, вичу: „Јеретици свих земаља, уједините се“ - хотећи да нас поново преведу жедне преко воде и да нас поново упропасте.

Ови наши „ујединитељи“, а уствари разбојници, братоубице и вероломци, нас **не воде ка Христу него од**

Христа. Они се уједињују са јеретичима поткопавајући Цркву, саблажњавајући нас...

И зато ми за њима нећемо!

Јер, екуменистичка пометња тежи да безболно ликвидира Православље, да га учини „сољу обљутавелом“, вешто замењујући истину лажју.

Екумениста има право да буде екумениста. То је његова ствар. Али кад екумениста каже да је православцац, он тада лаже. Он је лажов. Е, ми за лажовима ићи нећемо!

Шта да се ради

Горица Тркуља: Шта нам ваља чинити?

Грешни Милоје: Да творимо Јеванђеље, да живимо Јеванђељем. А оно нас учи да ће се појавити ругачи, који ће ходити по својим безбожним жељама стварајући раздоре!

Отворимо очи: само што нема фотографије наших ругача и упропаститеља!

Зар смо слепи?

Зар не видимо како се ругају Светом Сави савијајући своје вратове пред папом?

Зар не видимо како се ругају Христу празнујући и палећи свеће са онима чији оци распеше Христа?

Зар не видимо како се ругају Светим Оцима газећи њихово Предање, кршећи каноне?

И још нас учи Јеванђеље да расуђујемо:

- Да, са расуђивањем, једнима будемо милостиви;
- Друге да спасавамо, у страху, отимајући их од упропаститеља – објашњавајући им лукаву превару и издају.

- Треће да опомињемо и, са страхом, осуђујемо њихове поступке којима настоје да искорене веру

Христову и да разруше Свету Цркву, ругајући се Предању отаца наших, поганећи наше свете олтаре.

Питања Иринеју Буловићу

Горица Тркуља: Молим Вас да се вратимо г. Буловићу у оном претпостављеном разговору с њим. Која би му питања поставили?

Грешни Милоје: Најпре бих га упитао која сила или мука га нагна да се провери? Јер, оно што је говорио док није постао доктор наука, владика, професор богословије... и оно што говори и ради данас, је инкопатибилно, дијаметрално супротно једно другом. А пошто, по истинитој речи Божјој, човек не може служити два господара, питао бих га, шта га је навело да окрене леђа Овом Првом и упадне у клопку оног другог? Или се, можда, претварао, док не шчепа митру и не здомча катедру, па од почетка служи оном другом?

Горица Тркуља: Шта би га још питали?

Грешни Милоје: Какав је то осећај, то „узбуђење у души“, како он описује сусрете са архијеретиком, кад човек прима папин прстен и напрсни крст, а истовремено носи митру и панагију православног епископа? То мора да је ужасно. Јер, издају ни Јуда није могао поднети.

Горица Тркуља: Шта још?

Грешни Милоје: Питао бих га како спава након прогнања светог Јустина са богословског факултета?

И да ли зна зашто је пало звоно у Ћелијама на Благовести, 2010, кад је он ушао у порту?

И да ли може да се досети зашто му је припала мука на Литургији у манастиру светог Јустина у Ћелијама, исте године, због чега му се не даде да дослужи Службу Божју и због чега му поскидаше одежде? Да ли је сконт`о да га је свети Авва рашчинио?

Горица Тркуља: Шта бисте га још питали?

Грешни Милоје: Питао бих, како се осећа човек кад изврши братоубиство, кад оствари свој петнаестогодишњи зли сан и ђавоимани наум о „ломљењу кичме“ праведном владици Артемију. И уопште, какав је то осећај кад погубиш од себе бољега?

Горица Тркуља: Шта још?

Грешни Милоје: Како се осећа кад погази каноне, кад саслужује са јеретичима, кад празнује и ужеже свећу у синагоги оних који су распели Господа ...

Горица Тркуља: Шта још?

Грешни Милоје: Има ли страх у срцу, кад уводи јеретике у олтаре и кад улази у јеретичке „богомолје“.

Љубав ће сатрети мржњу Иринеја Буловића

Горица Тркуља: Да ли би га питали шта у вези Ваше Пресуде?

Грешни Милоје: Не. Не. Не бих. Његова острашћеност, бес, човекомрзје којим је наурио да ме ћушне у вечну погибао, у таму најкрајњу, ми је донело много красоте и добра, хвала Богу. Не бих кваро тај мир који осећам у срцу своме. Јер, нема већег признања пред људима, мада је свако признање људи безначајно за спасење наше, али ја нисам добио већу награду од ове да ме бискуп Иринеј изопшти из његовог друштва, у коме иначе нисам рад бити.

То његово зло ме је зближило са хиљадама православаца широм земље и света, од мог родног краја до Канаде и Аустралије, али и са много јереја, који се моле Богу за мене грешног. Скоро да нема града у српским земљама где Срби живе, нити континента где има Срба, да ми се није јавио по неки јереј телефоном, писмом, доласком код мене или позивајући ме себи у госте,

пружајући ми подршку и говорећи да се моли за мене. Љубав им, очигледно, ни зли Иринеј не може занеперити, нити истулити, нити забранити. Љубав ће сатрети његово зло и његову мржњу. Он ће љубављу бити заустављен у свом злоумљу и сам ће сићи с власти и покајати се, с Божјом помоћи.

Ил ће, по речи светог владике Николаја која је цитирана у „Тајни безакоња“, „сићи с памети“, што му не дао Бог.

Једва чекам да добијем Пресуду па да је урамим и ставим у моју радну собу крај светог Николе и светог Марка Ефеског. Нек сведочи „мудрост“ и „љубав“ г. Иринеја и његових потрчковића, који су ми изrekli највећу казну која постоји под капом небеском, само зато што нећу за њима у бешчашће, него чињам оно што ми Јеванђеље Христово заповеда и оно што од предака мојих научих.

Горица Тркуља: Па зар нисте још добили Пресуду?

Грешни Милоје: Нисам.

Горица Тркуља: Зашто ћутите?

Грешни Милоје: Не ћутим. Писао сам Великом црквеном суду, смерно молећи да ми пошаљу Пресуду.

Горица Тркуља: А они?

Грешни Милоје: Одћуташе.

Горица Тркуља: И?

Грешни Милоје: Стрпљиво чеках, *ево прође годиница равно*. Чим доспим одаслаћу *ситну књигу* креатору мог изопштења и његовим послушницима. Нек' остане и тај траг њихове самовоље: нек се зна да је један зли дуплекс са својом поданичком кликом, у 21. веку, могао да те убије зато што ниси слуш'о њега но Христа, да издејствује најстрашнију казну под сводом небеским, да се о том *убиству удари на добош* преко конференције за штампу – ради ликовања, да се о томе обавесте цркве и манастири и

да се Пресуда чита на Светим Литургијама – ради личовања. Да о томе знају сви, осим тебе. И Томас де Торквемада, врховни инквизитор, би им могао позавидети.

Горица Тркуља: Зашто то чине?

Грешни Милоје: То морате питати њих.

Вероватно се плаше да не искористим право које ми дају Кривична правила СПЦ чланом 88 - право да се обратим Светом архијерејском сабору, преко надлежног епископа, ради преиспитивања ове лакрдије...

„Добročинства“ Иринеја Буловића

Горица Тркуља: Рекосте да Вам је г. Иринеј учинио многа добра. Која добра?

Грешни Милоје: Најпре, он ме је неповратно гурнуо у наручје Господу.

Затим, он је заслужан што сам се у састрадању упознао и духовно ородио са великим праведником и Божјим човеком владиком Артемијем.

Он ме натерао да се одрекнем многих овоземаљских планова и да се посветим задужбинарству у овом парчету живота које ми је Господ још оставио.

Он ме је натерао да прочитам многе предивне светоотачке књиге, како бих себе проверио и како бих се безрезервно уверио у то шта је „мисија“ и коме господару служе наши прогонитељи, одступници, вероломци, издајници рода нашег.

Он је заслужан што ће иза мене остати траг од неколико књига, мноштво аудио, видео и других записа који ће сведочити о чеперку времена које нам је Господ подарио да проведемо овде, на земљи.

Он је заслужан за страдање владике Артемија, његове духовне деце, многих благочестивих хришћанае, па и моје маленкости, што нам је на спасеније.

Он је заслужан што ничу катакомбе у којима се чува вера отаца наших.

Он је заслужан што се Србљи окупљају на молитве – саборе бежећи од екумениста, јер су схватили да је узимање „благослова“ од њих злослов и проклетство.

Он је заслужан што ће у народном памћењу бити препознатљив по префиксу „Зл“ испред свог имена, и што је своје жртве нехотице неповратно утерао у њиву Господњу да тамо изобилно сабирају благо небеско.

Он је заслужан што ћемо ми, који страдамо од његове руке, бити упамћени као људи који су покушали да се одупру злу, превари, провери, одступништву и издаји. Што смо, како на сахрани покојном Кијуку рече Петар Арбутина, цитирајући Андрића, *били ватра, макар иза нас остао само пепео, док ће иза њих ће остати слинав траг као иза пужа*. Још горе: пуж пузи под сводом небеским, па Бог пошаље кишу те сапере тај слинав траг, а они пузе и клече пред папом и његовим злим слугама, и тај смрадни траг остаје во вјеки вјеков у сећању људи и у Књизи вечног живота.

Нека би им Бог помог'о да се покају, јер их само покајање може опрати од погани у коју су се срозали и од злочина у које су огрезли.

Горица Тркуља: Шта би сте му, у знак захвалности за та силна „добročинства“, рекли?

Грешни Милоје: Управо бих поновио оно што му поручује филм „Чуј Србине брате“ и оно што му из Црвенке, са промоције тог филма и књиге „Тајна безакоња“, поручи Новосађанин, велики истинољубац Остоја Дражић : *Отиди у манастир! Отиди и покушај да се сретнеш са Светим Савом, и окај сво зло које сада чиниш!*

Горица Тркуља: Шта бисте као поруку послали онима који ће чути или читати овај интервју?

Јаук Грешног Милоја

Грешни Милоје: Знате шта, ја нисам достојан да шаљем посланице. Пре бих заплак'о, завапио, зајаук'о из свег гласа, из петних жила:

О, народе мој мили и добри,

Господ нас учи да препознамо знаке времена, које нам је донело вукове у јагњећим кожама, од којих треба бежати, јер по учењу Свете Цркве њихов „благослов“ је **злослов**.

Бежимо од њих, браћо, да не изгинемо!

Браћо и сестре,

онај ко ревноје за славу Божију и ко слави Бога, не сме и не може бити равнодушан ако се у његовом присуству на било који начин хули на Бога или руга закону Богјем или Залогу – Предању отаца нашијех!

Не издајмо оце наше, јер је земаљско за малена царство! Не саучествујмо у безакоњу и „молитвама“ са екуменистима јер су они јеретици, које су проклели свети оци..

Сетимо се, браћо и сестре,

примера истинског ревновања које сретосмо још у Старом Завету, код светог Илије, на пример, који се није мирио са богоодступништвом свога народа предвођеног нечастивим царем Ахавом.

Питаће неко: **Зар нас Господ не учи кротости и смирењу?**

Да, браћо и сестре,

ал' се не дајмо преварити: **Господ нас не учи мекуштву!!!**

Напротив, Он нас примером учи да се не треба склањати пред злом, већ се борити против зла, јер је говорио: **Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери...** И још је говорио: **неверни, покварени, лукави, прељуботворни, слепи, безумни, змије...** А безаконцима у храму је **испретурао столове**, не дозвољавајући им да од дома молитве праве пећину разбојничку. Да, да: **испретурао!**

Свети Јован Крститељ је фарисејима довикивао: **породи аспидини!**

Свети Петар је **осудио** Ананију и Сапфиру због неискрености, а свети Павле осуди лажног пророка говорећи: **сине ђавољи, непријатељу правде...** поучавајући: **избаците злога између вас.** Јесте, јесте: **избаците злога!**

Свети архиђакон Стефан Јудејце назива **тврдовратим, издајницима и убицама.**

Велики Божји угодник и ревнитељ коме је посвећен овај манастир у Лозници испод Јелице планине, свети Николај чудотворац, је богохулном и безумном Арију **опалио шамар** на сабору у Никеји. Да, да: шамарчину усред Сабора!

Дакле, нема компромиса кад је вера у питању: **пријатељство са непријатељима Божјим нас води у издају Бога.** Пазимо: у издају Бога!

Не дозволимо, браћо и сестре,

да нас преваре лицемери, говорећи да смо ми људи, који „заостају за временом“, „фанатици“, људи који су „нетрпељиви“, „тешки“, „православни фундамен-талисти“... Да нас не одвоје од Христа, да не пређемо на

страну Антихриста, заведени, лукавим и сладуњавим блебетањем о љубави, свеопштем миру, благостању...

Чувајмо се, браћо и сестре,
лукавства и дволичја, да не би били млаки, па да нас
избљује Господ! Пазимо: да нас не *избљује* Господ!

Ето, то бих завапио. Да нам узори, дакле, буду Господ и апостоли његови, Крститељ и свети оци наши а не неки тамо зизјуласи, иринеји и слични душегубци, Боже сачувај, саклони и спаси.

Не мож` бити грђе

Горица Тркуља: Сад су маске поспадале, сад су се офирали, сад се као на длану види ко је вера а ко је невера, зар не?

Грешни Милоје: Знате шта: чини се да нас је Господ ставио у решето. Врши се велико „просијавање“.

Једни су препознали лаж, ужасавајући се, опирајући се свим силама да их не понесу таласи отпадништва.

Други слепоју. Али то слепило је двојако:

- једно је невино и наивно без умишљаја, несвесно и долази као последица неразумевања или потцењивања издаје која се збива;

- а друго је свесно – јер мирење са отпадништвом и одступништвом доноси сласти и части, каријере, овоземаљски рај. Недавно смо видели једног таквог „житеља раја“ у Крушевцу како „исповеда“ веру, заклањајући се и заклињући се у своје „узоре“ као што су зизјуласи, иринеји и други „научници“, који од њега, како рече, *ништа* направише *неишта*. Тужно и јадно!

Тешко ономе ко се храни, а још теже ономе ко ћецу своју храни хлебом зарађеним вероломством, издајом вере,

издајом Бога. Јер, тај хлеб рађа на *крвној њиви*. Зар им Јуда Искаротски не говори како се завршава овоземаљско благостање стечено бешчашћем, одпадништвом и издајом?

Зато смо сви дужни да се потрудимо да дотурамо Истину – јер су издајници и отпадници сатанског духа и они се, како Јеванђеље учи, претварају! Њихов шеф – *сатана се претвара у ангела светлости, а његове слуге у слуге правде*.

Испричаћу Вам, примера ради, збитије о томе како је књига *Тајна безакоња* унела светлост у таму незнања.

Елем, средином Часног поста сретнем, на пијаци, једног свог школског друга, сељака. Каже, слушај, бре, Мило'е, мишљо сам да вантазираш са тим калуђерима, јел оно што виђек на телевизији и прочитах у новинама о њима, ништа ми се није свиђало. Ал', да в'иш ти јада: ономад ми дотурише ђеца неку књижицу што написаше неки људи и једна жена, и плус тамо при крају још неке двије жене и још неки људи. Прочитах је трипут. И морам да ти, нако, братски речем, да сам потље решио да догнам, вође на пијак, шаруљу са све телетом, да продам и д' идем да даднем прилог оним поштеним људима владике Артемија.

Долазио, вели, Поп да ми свети водицу. Даднем му ја ону књижицу и зговоримо се да ми врати кад прочита. Тако и бидне, разумеш ти мене.

Не прође множе, дође ми он „Тајну безакоња“ и вели: *В`ала ти*.

Реко, шта велиш Ти попе?

Каже: *Ништа не могу да ти кажем*.

Реко, лажу ли ови људи, бре?

Каже: *Не лажу*.

Па, реко, шта ћемо сад?

Каже: *Бог ће те научити*.

Виђа ли Ти оне слике, попо?

Виђок, вели.

Па смију ли они то да раде?

Па, каже, *не знам*.

Добро, реко, попо. Пошто Ти не знаш шта се смије а шта јок, и пошто Ти нећеш да ме научиш но то мешто Тебе мора д` уради Бог, ођу да Ти речем једну, нако са срца. Ал немо да замериш.

Реци, вели.

Реко, лјепо и згодно смо сарађивали годинама. Ти си ми светио водицу, секо колаче, освештаво грађевине, крштаво, венчаво, опоио моје покојне родитеље... Све згодно и нако човечански. Јел тако било - питам ја њега.

Јесте – вели он мене.

Така и така ствар, реко, о Ђурђевудне идем у Лозницу да сјечем колач. Јел, ако Ти сад не мош да ми кажеш ништа, немо ништа ни да ми радиш. Јок. Неђу да ми се ђедови преврну у гробу, док ви ћутите и од Цркве правите комендију. Јел ово што раде ове владике, што су и` турили у књигу, је грдно да не мож` бити грђе. Црно без ич бјелог. То није било од кад је крмача реп искривила. Срам и` било од задњице јел образа ни немају...

Реко, то не заслужи`е поштовање но оплавак, што вико Вењамин.

А поп шути. Нит ромори нит говори. Оде низ пут. Не би му право... Зацрвењела му се увета, нако, ко вински чеп.

Оно не могу губаво да зборим, не би ни мене сведно. Није он лош, убио ти га ратус. Мого би на ране да га привијеш. Ал, ет ко би се надо да ће му доћи преча вечера но вера. Казано `е: *криво седи ал` право говори*. Кад се сетим његовијег проповједи испред олтара, нако о празницима, чинило ми се да је за Христа и веру спреман да погине. Кад оћеш, чим је мало загустило он оступи. Сад

му приличи она: *Ој јаруго моја мила друго*. Заборавио ону што учаше мое унукe и другу ћецу да пјевају:

*Пророци су веру нашу
видовито пресказали,
апостоли раширили,
мученици доказали.*

Е, мој попо, мислим се, *Ласно `е квоцати, треба јаја носити*. У добру `е ласно добар бити. И он ти дође ко онај његов бивши колега што `е говорио *Тита волим а Богу се молим*. Јадна ти је њина молитва кад би шћели да служе двоицу. Е, то неће да могадне. Јок брате. Нема ти тујнак трте - мрте. Него или трте или мрте. Јел знаш како ти је, ми сељаци нумијемо да проповједамо, ал нисмо недотавни. Ми ти не знамо ни јајце да снесемо. Што јес јес. Ал знамо шта `е мућак. Е, она тројица владика што су иг турили у књигу *Тајна безакоња* су ти мућак дибидуз. Млого се грдно осећају. Ш` њима у ревену нећемо. Јок.

Дакле, неупућен човек заборавља да је сатана лажов, клеветник, човекоубица – а такве су и слуге његове који се претварају као служитељи правде.

Погледајте на примеру владике Артемија које су лажи и клевете изговориле слуге злога. И још обратите пажњу како су се многи, иако знају шта је истина ућутали, чекајући да прође олуја, па ће вероватно, кад не буде за њихов комфор и положај опасно, опет „ревновати“ за истину.

Према томе, само је истина мера и разлог богоугодности и спасоносног уједињења људи! А не лаж и превара коју нуде неки наши, у јерес екуменизма пали митронисци. Нити кукавичлук оних који су познали истину и сагубивши страх Божји, ћуте страхујући од људи.

Иринеј би и јаре и паре

Горица Тркуља: Кроз овај разговор обновисмо лекцију Господњу да се не може служити Богу и мамону.

Грешни Милоје: Наравно. Народ то, да `просте екуменоболни епископи што помињем народ на који се они, иначе, гаде, каже: *Не може јаре и паре:*

-не може се носити панагија и папин напрсни крст истовремено;

-не може се носити жезло светог Саве и папин прстен истовремено;

-не може се славити празник Хануке и палити свеће у јидовској синагоги са камилавком на глави истовремено;

-не може се седети под иконом србоубице Алојзија Степинца и бити учитељ српским богословима истовремено;

-не може се проповедати „вера“ и „љубав“ у „сестринске“ цркве и бити „истинољубац“ истовремено;

-не може се потписивати примат папе у Равени и седети у синоду СПЦ истовремено;

-не могу се уводити јеретици у свете олtare и бити декан српске Богословије истовремено;

-не може се бранити православној браћи и икони Мајке Божије да уђе у цркве наше, а говорити о љубави истовремено;

-не може се вршити братоубиство над Божјим и светим човеком Артемијем и „лизати“ са србомрзцима и бити „праведни судац“ Великог црквеног суда истовремено;

-не може се прогнати свети Јустин из Богословије СПЦ и обожавати отпадник и јеретик Зизјулас и бити портпарол Синода истовремено.

То, никад, нигде, нико није могао, а да остане неосуђен, некажњен, нерашчињен...

Бирај аго, што је теби драго

Горица Тркуља: Осим Иринеја Буловића?

Грешни Милоје: На његову жалост, он је узурпирао то право. То му није дао ни Бог ни народ. Он је то халапљиво приграбио.

Горица Тркуља: Али, народ хоће да опозове то отето право. На њему је да бира:

- да се јавно покаје, да се извине за лажи и клевете и да тражи опроштај за саблазни које сотвори;

- или да иде тамо где осећа „узбуђење у души“, тамо где га чека његов „свети отац“ и његова екуменска браћа.

Грешни Милоје: Тачно тако. Ми му не бранимо да иде у Ватикан и тамо остане, па нек тамо буде и *већи католик од папе*, а не да нама *потура куче под лисиче* и да се прави већи Србин од нас Срба усред земље Србије, отаџбине наше, носећи, при том, папин прстен на руци и папин „крст“ око врата.

И да нас он изгони из Цркве отаца наших.

Јеванђеље нас учи: *Ако неко долази и ово учење не доноси да га не примамо у кућу и не поздрављамо се с њиме, да не бисмо учествовали у његовим злим делима.*

Горица Тркуља: Они од вас прогнаних очекују и траже да ћутите, чак да се јавно „покајете“ (попут ректора карловачке богословије) ради „мира у Цркви“.

Грешни Милоје: Да су наши апостоли, мученици и свети оци ћутали ради трулог „мира“ у Цркви - од Православља не би остало ни „п“.

Тамо где је лаж, а наши екуменоболни епископи говоре лаж до лажи(!) уместо Истине, **тамо нема Истинске Цркве.**

Они руше нашу Свету Цркву и на њеним рушевинама зидају **Лажицркву!**

Али на њину жалост, а на нашу срећу, Истинита Црква Христова ће се сачувати, *макар у њој остао само један једини епископ са шачицом свеиштенослужитеља и верних хришћана*, како учи архиепископ Аверкије. А има их, Богу хвала, много више него што су одступници умислили, ућутавши их привремено.

Горица Тркуља: Сећате се изјаве једног озлобљеног епископа: „Артемије нема 30-40, у врх главе 50-60 присталица.“

Грешни Милоје: Бојим се да су се „мало“ за...(бројали).

Горица Тркуља: Ваљало би да одступници завире у биографију епископа Гаврила Мијакића, који се помиње у књизи „Тајна безакоња“, кога народ жива зазида у манастиру Марчи због неверства Цркви.

Грешни Милоје: Дај Боже да се одступници и издајницу покају пре него што народу *догори луч до ноката*.

Разбојништво вештаца у митрама

Горица Тркуља: Видимо да су неки епископи, попут г. Давида у њиховом духу. Чак то и не таје. Напротив, хвале се.

Грешни Милоје: Наравно. Зато их и хиротонишу како би једног дана „већином гласова“, са привидом законитости озаконили своје безакоње.

Али то разбојништво налик оном у Ефесу 449. године, неће распалкати нити обљутавити со Духа Светога.

Горица Тркуља: Ево, та со се, између осталог, чува и у катакомбама које, милошћу Божијом, ничу широм земље Србије и у којима се неће служити времену него Господу!

Грешни Милоје: Тако је: *ми чекамо Христа, а не боље време*, како песма каже.

Горица Тркуља: Да је владика Артемије велики праведник то, сем чланова Синода, и врапци знају. Вас је наш знаменити слободољубац, Предраг Драгић Кијук, Бог да му душу прости, у свом предзадњем јавном наступу, у Крагујевцу, назвао „великим праведником“. Нје ли апсурдно да највећи безаконици прогоне праведнике?

Грешни Милоје: Знате ко виче „држете лоповиа“? Лопови.

И знате да апостол каза: *Сви*, дакле не по неко, него *сви који хоће побожно да живе биће гоњени*.

Од кога? Од злих!

Зато апостол још каже: *Да ће зли људи и опсенари напредовати од зла на горе варајући, и варајући се*.

Не дајмо се преварити!

Јер ти опсенари – ти вешци у митрама су извидница и претходница Антихриста.

Они би да потру наше Предање, наше памћење. Подсетио бих Ваше читаоце на аманет једног благочестивог Срба из прве половине 19. века, Теодора Павловића:

Језик, вера и народност

Аманет ти, Србе, брате,

То свето троје

То је извор чести, славе и среће твоје.

Горица Тркуља: Како овај аманет спојити са чињеницом да нам се у Синод, на чело Богословије и друга кључна места у Цркви... угурао човек који није ни наше народности, ни наше вере, јер ју је издао, а ми ћутке гледамо како он *ломи кичму* и прогони православне Србе?

Грешни Милоје: Зар нас није распињао коњ'ма на репове један други Несрбин – Јосип, па му ћутасмо ко овце кад гоне на заклање, гледајући како се припрема расрбљивање српских земаља, које нажалост и дочекасмо.

Срећом, иако подоцкан, ипак се полако будимо из сна, па нећемо дозволити да нам унаказе оно најважније, а то је вера наша.

Силници овог света могу да нам отму кућу, земљу... *Чије није било, чије бити неће.* Ал то ће бити привремено, јер *ничија до зоре није догорела.* Ако сачувамо веру нашу, ми ћемо опстати у векове векова. Тамо где су се покатоличили или потурчили наши сународници, тамо више нема нашег имена, нашег племена. А одроди наши, своје вероломство покушавају злочинима одагнати из народног памћења.

Горица Тркуља: На тој истини народ с правом кличе: *Стоп издаји православља! Стоп Иринеју Буловићу! Или Каранушићу?*

Грешни Милоје: Буловић или Каранушић - то му дође *ишја или врат.* Суштина је она Његошева:

*Стотину ће промјенити вјера,
Да учини што му срцу драго.*

И зато је добро да су Србљи, најзад, ускликнули: Стоп!

Где је излаз

Горица Тркуља: Где нам је излаз пред очигледним одступништвом властољубивих?

Грешни Милоје: У народном покајању. Тај квасац постоји срећом нашем. Знате пророчанство о пропасти Ниниве се није испунило због свенародног обраћања Богу њених житеља. Дакле, то је један правац за спас: наше обожење.

А други правац борбе против одступништва јесте да поступимо онако како је то чинио Господ, свети Јован Крститељ, свети апостоли, архиђакон Стефан, безбројни мученици, свети Никола...Да молимо, па да указујемо на

њихово безаконоње и саблазни, па ако ништа не вреди да најурино оне који убијају веру нашу, едабисмо и ми, с Божјом помоћи, били у табору светих и богоносних отаца нашијех, а не у табору одступника, вероломаца, оцеиздајица и братоубица. Да им у брк скрешемо оно што из Јеванђеља научисмо: „лицемери, неверни, покварени, лукави, слепи, безумни...породи аспидини... синови ђавољи, непријатељи правде... тврдоврати, издајници...” Да их, ако мораднемо, подсетимо на безумног Арија, али и на светог Николу и на збитије у Никеји због чега га рашчинише свети оци. Али на кратко!

Да им, угледајући се на Господа, ако затреба, испреврћемо столове ако наставе да од наше Свете Цркве праве *пећину разбојничку*.

Да се држимо завета светог владике Николаја не дозвољавајући да нам свака *шуша и каракуша* буде пастир.

Горица Тркуља: Таквих јунака је из дана у дан све више. Недавно се Остоја Дражић са трибине у Бачкој Паланци обрати јавно нашим епископима рекавши: „Данас, добро ме послушајте, данас благочестиви православни народ, спасава Православље у Српској Православној Цркви. Данас православни народ казује епископима који ћуте: немојте ћутати! Па ви не служите Иринеју! Ви нисте његови послушници! Ви сте Божји послушници!...Не будите кукавице! Ако сам ја, грешни, достојан да кажем: Иринеј Буловић је јеретик! Иринеј Буловић служи папи! Иринеј Буловић не може бити православни епископ! Па, изађите и ви на Сабору и кажите: Ти ниси достојан! Напоље! Напоље! (*Аплауз.*)

И то тражимо од епископа који још увек држе да су православни“⁷⁹

Грешни Милоје: Бог је у роду нашем подигао Остоју, много Остоја, који ће устати и одстајати храбро на бранику вере отачке. И одбранити је! Србија се расрбити не да. Зли србомрзци ће поломити зубе које су искезили на децу светосавску.

Горица Тркуља: У листу „Блиц“, од 12.маја 2012, архиепископски намесник и старешина цркве у Чачку Саша Јоловић изјави: „ То што се гради на имању Милоја Стевановића не може да буде богомоља док признати епископ Епархије жичке не благослови и не освешта“.

Грешни Милоје: Ја му ништа не замерам. Његово је право да се придружи онима који цене да сам ја најгори Србин, те да су они позвани да ме искључе из Цркве Светог Саве са намером да погубе моју душу. Такође, његово је право избора да ли ће служити Богу или г. Хризостому који ће бити упамћен по гажењу светоотачког Предања у богослужбеном поретку, по гроболомљу у Жичи, по рушењу иконостаса у Студеници, по мржњи... Баш због безакоња властимајућих у Цркви, народ се окупља решен да сачува веру светосавску, подижући иконостасе у срцима својим и по катакомбама. Чини ми се да ће тај покрет народног верољубља нарастати све дотле док се не одагнају слуге зла и слуге екуменистичке јереси са пастирских места која им, по делима њиховим, не припадају, или док се виновници безакоња не покају и не одустану од издаје, од вероломља.

⁷⁹ *Новинар де*, видео запис из Бачке Паланке, 28. 04. 2012. год, под насловом „Косара Гавриловић разобличава прогонитеље владике Артемија“

Знате, чачанска црква је преко 200 година била претворена у џамију. Чачани су то преживели и остали верни Православљу и Светосављу. Преживеће, засигурно, и безакоње г. Хризостома. Поштујем г. Сашу али морам да га подсетим да Господ каза: *Где су два или три окупљени у моје име, тамо сам и ја међу њима*. Ево, са срца позивам господина Сашу да дође овде и увери се у најмање две ствари. Прво, да је ово богомоља, јер се овде искрено Богу слава и молитве узносе. И, друго, да је овде окупљено повише од *два или три* у име Господње. Осим тога, света Марија Египћанка и хиљаде светитеља и мученика је имало богомоље по пећинама, по пустињама и спасло душе своје. Ако би наше спасење зависило од неких хризостома, иринеја... узалуд би била вера наша. Ми који у Бога верујемо, за Њим идемо. Нипошто за било ким ко не иде тим, Божјим, путем. Нипошто за лажним пастирима, вуковима у јагњећој кожи.

Благословен који долази у име Господње

Горица Тркуља: Шта можете рећи о манастиру Светог Николе у Лозници код Чачка, који се налази на овим предивним падинама планине Јелице на којима су некада узгајани чувени јелички виногради, који ће, ако Бог да, ускоро бити освећен?

Грешни Милоје: Оно што ће писати на капији овог појдјеличког манастира: „Благословен који долази у име Господње“!

Горица Тркуља: Има ли симболике у томе што је црква брвнара?

Грешни Милоје: Има. Преци наши су у невољама и у прогонима дизали цркве брвнаре и молитвама у њима спасавали душе своје. И сачували веру нашу.

И ми ћемо, с Божјом помоћи, угледајући се на оце и праоце наше.

Горица Тркуља: Нека би тако и било, да Бог да!

Грешни Милоје: Амин, дај Боже!

С А Д Р Ж А Ј

Подсећање на Светог Марка Ефеског	11
Уместо предговора	17
Увод	23
Сведочанство прво	53
Сведочанство друго	77
Сведочанство треће	91
Сведочанство четврто или ко је најгори Србин.....	105
Сведочанство пето – црно на бело	135
Црно и бело	182
<i>Милоје Стевановић:</i>	
Добро нам дошли свети Владико	191
Уместо поговора	197
Реч уредника	199
Реч рецензента	206
Апел верног народа упућен Светом	
Арх. синоду и свим архијерејима СПЦ.....	213
Пријава о црквеним кривичним делима	223
Боље спречити него лечити	230
<i>Жељко Жугић – Которанин: Оптужба</i>	<i>242</i>
Ћутањем се издаје Бог	249
<i>Милоје Стевановић:</i>	
Истина се не веже	256
<i>Грешни Милоје:</i>	
Време кабадахија	264
<i>Грешни Милоје:</i>	
Зашто убијаш веру рода мога.....	297

Група аутора
ТАЈНА БЕЗАКОЊА
Треће проширено издање

Уредник
Др Десанка Крстић

Библиотека
БРАТОЉУБЉЕ

Издаје
Ревнитељ, Ниш

Рецензент
Косара Гавриловић

Лектура и коректура
Весна Павловић

Дизајн корице
Мирко Ковачевић

Компјутерска обрада
Предраг Миловановић

Штампа
Штампарија Ленекс
Г.Милановац, 2012.

Тираж
5.000 примерака

Поруџбине
E-mail: cuvajmopredanje@yahoo.com

CIP - Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

271.2-87-299.2

ТАЈНА безакоња / Момир Лазић ... [и др.]. - 3.
проширено изд. - Ниш : Ревнитељ, 2012 (Горњи
Милановац : Lenex). - 335 стр. : илустр., факс.;
17 см. - (#Библиотека #Братољубље ; #књ. #5)
Тираж 5.000.

ISBN 978-86-89093-01-8

1. Лазић, Момир, 1947- [аутор]

COBISS.SR-ID 190948876